

Quỷ Linh Tinh Quái Chi Đào Linh

Contents

Quỷ Linh Tinh Quái Chi Đào Linh	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	8
4. Chương 3	14
5. Chương 4	19
6. Chương 5	27
7. Chương 6	33
8. Chương 7	38
9. Chương 8	45
10. Chương 9	51
11. Chương 10	57
12. Chương 11: Phiên Ngoại – Canh Gà	63

Quỷ Linh Tinh Quái Chi Đào Linh

Giới thiệu

Edit: Trường Tiểu Một tiếng động la vang lên rầm rầm huych. Một quả đào tiên từ thiên giới lăn xuống. Lăn một vòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-linh-tinh-quai-chi-dao-linh>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Cửu Tiên Sơn, hai vị tiên nhân, một bàn cờ.

“Đạo Hoa lão bạn, đã qua ba canh giờ, ngươi nếu không quyết định được nước cờ tiếp theo, vậy có thể tính là ta thắng rồi.” Huyền y lão nhân ngồi bên trái khẽ cười nói, nhẹ nhàng cầm lấy chén tiên trà nhấp một ngụm, hiển nhiên đang rất thoải mái.

“Không thể – ” Lão nhân ngồi bên phải, tên gọi Đạo Hoa đạo sĩ, giờ phút này một thân tiên phong đạo cốt đầu không thấy, đầu đầy mồ hôi, thực sự có chút mất tư cách tiên nhân.

“Cẩn thận một chút cẩn thận một chút, làm loạn ván cờ cũng tính là ta thắng nha” Huyền y lão nhân cười xấu xa.

“Vì cái gì ván cờ laonj cũng coi như ngươi thắng? Toàn Phong lão đạo, ta cho ngươi hay, luận về đạo hạnh, Đạo hoa ta không sợ ngươi!” Đạo Ha đập bàn đứng dậy, quả thực rõ là người tính tình nóng nảy.

“Đạo Hoa lão hữu đừng kích động, chính là ván cờ này đã đánh tới ba ngày, mà ngươi ba canh giờ một nước cũng không đi, có chơi tiếp cũng vô ích a. Đào tiên vạn năm tập trung thiên địa linh khí, chỉ trong đêm

trắng tròn linh khí mới đạt đến tới thịnh, tới nay mà bỏ lỡ, sẽ phải chờ tới mười lăm tháng sau, Toàn Phong ta là sốt ruột a.”

“Hừ! Ta xem ngươi là muốn nhanh nhanh chóng chóng tăng tu vi! Tây Vương Mẫu đã nói, đào tiên vạn năm này là ban cho Tứ Phương Tuần Tra Sứ ta, nếu không phải muốn cho người xem, ta thế nào lại đáp ứng dùng đào tiên đặt cược với vạn niên hàn băng tửu của ngươi? Hàn băng tửu của ngươi tuy tốt, nhưng so với đào tiên của ta vẫn kém một bậc!”

Đạo Hoa càng nghĩ càng giận, giơ quả đào đặt trên bàn lên, “Ván cờ này còn chưa có xong, thắng bại chưa định, hiện tại ra liền ăn đào tiên, coi ngươi có hạ cờ hay không!” Nói nói, đúng là muốn bệch ước mà.

“Đạo Hoa lão hữu đừng bệch. Vạn niên hàn băng tửu của ta tuy không bằng đào tiên, nhưng cũng là kỳ trân khó có. Ván cờ này còn chưa xong, Đạo Hoa lão hữu cũng có khả năng chuyển bại thành thắng, hà tất hiện tại... nóng lòng nhất thời?”

“An tâm ngồi xuống, cái gì tới sẽ tới mà, Toàn Phong ta nhìn giống kẻ giỏi tâm kế sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn ném thử xem được tụng xưng là kỳ trân vạn niên hàn băng tửu là cái gì tư vị? Đánh cờ xong, ta liền mở rượu, đôi ta nâng cốc nói chuyện chẳng phải thật tốt hay sao?”

Nghe Toàn Phong nói xong, Đạo Hoa sắc mặt hơi hoãn, cánh tay giơ lên cũng bắt giác hạ xuống.

“Như thế...”

“- Toàn Phong cảm ơn lão hữu!”

Toàn Phong hét lớn một tiếng, thừa dịp Đạo Hoa lơ lửng phòng bị, một phen đoạt lấy đào tiên. Đạo Hoa theo phản xạ thu tay về, chính là một chảo này của Toàn Phong thế tới hung hãn như sấm chớp, thẳng hướng đoạt đào tiên trong tay Đạo Hoa. Đạo Hoa cũng không phản ứng chậm, cổ tay ghì xuống phía dưới, muốn tránh một chảo của Toàn Phong...

Chỉ thấy một cái tiến thẳng, một cái ghì xuống, góc độ liên tục thay đổi, tay Toàn Phong thẳng hướng đào tiên, nhưng cũng không thể lấy được, liền thẳng tắp đánh qua.

Vì thế, vạn niên hàn băng tửu sung mãn vô thanh vô tức rơi xuống, nháy mắt cả bóng dáng cũng không thấy.

Hai kẻ đang tranh đoạt vẫn giữ nguyên tư thế hồi lâu, quay đầu nhìn nhau, mới giật mình...

2. Chương 1-2

Hừ – lục cục lục cục rầm rầm đông đông...

Ngô ngô, thực choáng đầu nga.

Đào tử choáng váng ôm đầu, tuy rằng hiện tại là giữa đêm, nhưng tại sao mấy ngôi sao này thoát nhìn gần mình như vậy a? Cho dù là lúc ở thiên cung cũng không gần như vậy a...

Từ từ... ôm đầu?

Đào tử cúi đầu nhìn nhìn, ngạc nhiên phát hiện một đôi tay này, nâng lên dưới ánh trăng nhìn kỹ, năm ngón phân minh, quả thực là tay rồi, là một đôi tay người.

Này, này, đây chính là hóa thành người như trong truyền thuyết sao?

Đào tử giơ tay lên rồi lại hạ tay xuống, cảm giác mới mẻ làm cho hắn không dừng được động tác.

Trước kia ở trên cây, cũng nghe các ca ca tỷ tỷ nói qua, đào tiên bọn họ tuy rằng đại bộ phận đều bị ăn luôn, nhưng vẫn có số ít huynh đệ tỷ muội, gặp cơ duyên hoặc được thượng tiên điểm hóa hóa thành hình người, vậy sẽ thoát khỏi kiếp-bị-ăn, biến thành người có thể tự do di chuyển.

Bất quá – Đào tử vận vẹo một chút, quay đầu lại chọc lại chọc mũi mình, thấy mềm mềm (Ặc, em này đúng là có tư chất thụ -_-|||). Nơi này thế nào có điểm giống hình dáng cũ của mình a (hình quả đào đầy mà...).

Không phải hần khoe khoang, chứ hần vốn là Đào tử, nhưng là hiếm thấy vạn năm bàn đào nha, mặc kệ hình dáng hay là nhan sắc, đều tuyệt đối là hạng nhất. Cứ nhìn cái mông mềm mềm này, cùng bộ dạng trước kia của mình có điểm giống, vậy thì nhân hình của mình tuyệt đối là không tệ đi.

Đào tử đang nghĩ nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng bước chân đến gần. Ở vườn đào chờ đợi một vạn năm, hần đã rất quen thuộc với tiếng bước chân người.

Theo bản năng tìm chỗ trốn, Đào tử mới phát hiện hần đang ở một con đường ngo, xung quanh đều là thừa thừa thốt thốt cây cỏ, cảnh sắc cùng thiên cung khác nhau rất lớn.

Hần nhìn phải rồi nhìn trái, cuối cùng nhảy lên, hóa thành nguyên hình ẩn vào trên cây.

Một tiểu cung nữ cầm đèn lồng từ từ đi qua lối nhỏ, tựa hồ vị nương nương nào nửa đêm nổi hứng muốn ăn chút điểm tâm, cung nữ luôn miệng than thở, rồi biến mất nơi cuối đường.

Thấy nàng đi xa. Đào tử mới lần nữa hóa thành người, từ trên cây nhảy xuống.

Hừm, đó là loài người trong truyền thuyết sao? Bộ dạng cùng với mấy tiên quân cũng không kém nhiều lắm a, tuy rằng dung mạo vẫn có chút khác biệt. Bất quá, cùng chính mình thoát nhìn thế nào cũng không bằng a.

Đào tử trái nhìn nhìn, phải ngó ngó, cuối cùng bưng tỉnh đại ngộ – nguyên lai hần không có mặc quần áo a! (em thật ngây thơ...)

Nhặt hai phiến lá cây lên, thử dùng niệm lực tưởng tượng lại quần áo của cung nữ vừa đi qua. Quả nhiên, một trận khói tỏa ra, trên người hần đã mặc xiêm y giống hệt.

Đây là cảm giác mặc quần áo sao? Đào tử sờ sờ quần áo trên người, vui vẻ nở nụ cười.

– đúng rồi, còn không biết bộ dạng mình ra sao nữa, phải tìm chỗ coi mới được!

Nghĩ vậy, Đào tử lại bay lên cây, hưng phấn ở trên nhánh cây nhảy nhảy, cảm giác tự mình hoạt động thật tốt a.

Cuối cùng, hần nhìn đến mặt hồ, dưới ánh trăng từng đợt sóng gợn gợn lóe sáng, cao hứng nhảy xuống đất.

Đúng lúc này, một bóng người vừa vịn tiến đến, Đào tử còn chưa đứng vững, đã bị va ngã xuống đất, trời đất đảo lộn, Đào tử thậm chí thấy nguyên cả trời sao bay bay trước mặt.

“ai?” Nguyệt Vô Hoa lớn tiếng quát.

Hần vừa dụ dỗ được Ngọc phi mà Hoàng đế sủng ái, cũng lừa được cái nữ nhân ngu ngốc kia đồng ý hợp tác với hần. Đang nghĩ tới việc Thừa Đức Đế cao cao tại thượng kia thất bại ra cái dạng gì, không ngờ chỗ này lại có người –

Theo kế hoạch, đáng lẽ cung nữ thị tòng ở Thừa Thụy Cung đêm nay đều đang hôn mê mới đúng, như thế nào ở đây lại có người?

Đôi mắt vốn không bị bóng tối ảnh hưởng, gắt gao nhìn thẳng vào người nằm dưới đất, xem quần áo thì có lẽ là cung nữ ở cung nào đó.

Thực đau nha, Đào tử xoa xoa đầu, so với lần trước bị hái từ cây đào tiên xuống ném vào rổ còn đau hơn. Nghe được tiếng quát hỏi bên tai, Đào tử theo bản năng ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đôi mắt lóe huyết quang.

Thực, thực đáng sợ...

Ánh mắt tựa hồ như mãnh thú sắp xé xác con mồi!

Tuy cũng là bị ăn, nhưng vốn là loại quả như bọn hần có vẻ sẽ không thống khổ lắm, tuy là các huynh đệ tỷ muội thường bị ăn sạch luôn, không ai có thể nói cho hần biết bị cắn một ngụm là cảm giác như thế nào, nhưng khi tưởng tượng đến, tuyệt đối thoải mái hơn bị mãnh thú xé từng chút một máu chảy lênh láng nhiều.

Hơn nữa, trong đôi mắt này, tựa hồ có một thứ gì đó khơi mào thiên tính sợ hãi của hần...

Lá gan của Đào tử chưa bao giờ lớn, đôi mắt với loại ánh mắt này, cảm giác đầu tiên là muốn chạy trốn, cho dù trở về thiên cung bị ăn luôn cũng tốt hơn, nhưng hiện tại hần đầu óc mờ mịt trống rỗng, căn bản không có chút khí lực nào.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ hần tự nhiên hóa thành hình người, là để cảm nhận tư vị bị mãnh thú ăn thịt sao? Càng nghĩ càng sợ hãi, Đào tử khiếp sợ nhìn người nọ, hốc mắt vốn đã ướt át vì hoa mắt, giờ nhìn như rừng rừng chực khóc.

Nguyệt Vô Hoa toàn thân chấn động. Xem ra, cung nữ thân phận bất minh này lại xinh đẹp ngoài tưởng tượng của hần.

Sa y trường sam vốn cực kỳ bình thường, cùng chung hình thức với quần áo của cung nữ trong cung, nhưng mặc trên người cung nữ trước mắt lại hơn một phân điểm đậm đáng yêu khí tức, hạnh nhân mỹ lệ hàm chứa thủy khí, làm cho Nguyệt Vô Hoa vô tình cũng sinh ra cảm giác thương hương tiếc ngọc.

Nguyệt Vô Hoa lấy tay nâng cằm nàng lên, nhẹ nhàng hỏi, “Nàng là ai, tại sao lại tới Thừa Thụy Cung, ân? Ngoan ngoan nói ra ra sẽ không làm hại.” (anh đang dụ dỗ trẻ con à -_-|||)

Thật đáng sợ thật đáng sợ thật đáng sợ!

Trừng mắt nhìn bàn tay đặt dưới cằm, Đào tử cảm thấy một thân hàn mao đều dựng cả lên, lại giống như bị mãnh thú nhìn tới chết lạnh, không dám nhúc nhích, theo bản năng giữ chặt quần áo (linh cảm đây =)), lắc lắc đầu.

Lại không biết động tác của hần thực giống như tiểu động vật bị chấn kinh, khiếp khiếp sợ sợ, làm cho Nguyệt Vô Hoa nhìn tới cũng thấy lo lắng.

Lo lắng?

Tiểu cung nữ này lại có thể làm hần động tình tự! Trời biết hần bao lâu nay chưa có cảm xúc như vậy!

Nguyệt Vô Hoa nhất thời hứng thú đại tăng, lấy ngón tay vuốt ve cằm nàng.

“Không nói lời nào, ân? Ta đây liền mang nàng đi nhé?”

Nhìn bộ dáng cung nữ này, tám phần là đi lầm đường tùy tiện vào đây. Lúc mình phóng khói mê, cả Thừa Thụy Cung chắc chắn không có con cá nào lọt lưới đi, không biết tiểu cung nữ này rốt cuộc là ở cung nào nữa.

Nhẹ nhàng ngửi ngửi, trên người tiểu cung nữ không có lấy một tia yêu khí, ngược lại tỏa ra một loại hương vị thần nhiên ngọt ngào, rất dễ ngửi. Nguyệt quốc hoàng tộc huyết mạch đều có năng lực đặc thù, phân biệt yêu tinh đôi với Nguyệt quốc Tam hoàng tử Nguyệt Vô Hoa mà nói cũng thực dễ dàng.

Tiểu cung nữ này nếu không phải yêu tinh, lại có thể làm hần hứng thú, vậy đem về sủng hạnh mấy ngày cũng không sao. Nếu hầu hạ hần cao hứng, thu làm thị thiếp cũng không tệ.

Nguyệt Vô Hoa hai tay vươn ra, đem Đào tử vẫn còn đang trong mộng ôm vào lòng, chậm rãi đi đến chỗ ở của mình...

Cắm Ti Tháp, Long Tiên Hương, từng đợt khói nhẹ từ kim hương lô từ từ lan tỏa, bao phủ cả phòng trong sự mờ lung hoa lệ. Chỗ ở được Thừa Đức Đế an bài cho Nguyệt Vô Hoa, mặc dù tại Thiên điện nhưng cũng có khí phái thiên gia, trang nghiêm hoa quý.

Đem người trong lòng đặt lên giường, Nguyệt Vô Hoa khó có hảo tâm tình ngừng một chút, ung dung đánh giá con mồi trên giường.

Chỉ thấy tiểu cung nữ vừa rời khỏi vòng tay hần, liền ôm chần lúi thành một đoàn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn điểm đậm đáng yêu, một đôi hạnh nhân kiếp sợ, dưới ánh nền nhìn thẳng vào chính mình.

Tuy rằng vừa mới làm qua một hồi tính sự (haiz, tính sự = xxx), nhưng sủng phi kia cả người toàn mùi son phấn khiến hần chán ghét, cho dù làn da không tệ, nhưng cũng làm người ta thấy vô vị. Nếu không phải vì đại sự, hần làm sao lại thêm chạm vào loại nữ nhân ấy?

Nhưng bây giờ, nhìn tiểu cung nữ trước mắt, Nguyệt Vô Hoa phát hiện chính mình cư nhiên có dục vọng!

Cho dù đang ở tuổi thiếu niên quá độ thành thanh niên, tình dục tràn đầy, Nguyệt Vô Hoa cũng rất ít khi phát tiết tinh lực trên người nữ nhân.

Thứ mà hắn thích nhất, là vui sướng thống khoái hưởng thụ vị tinh diễm của máu. Nhưng vì năng lực của hoàng tộc dính máu sẽ mất, cho nên dù hắn tức giận đến mức nào, cũng không thể tự tay chấm dứt một sinh mệnh, chính vì thế khiến cho hắn đối với huyết sắc càng thêm cơ khát.

Bất quá – hôm nay, hắn cũng không muốn đại khai sát giới, ngược lại đối với người đầu tiên khiến mình có cảm xúc, lại nổi lên tình dục, chính là tiểu cung nữ trước mắt, tràn ngập hứng thú.

“Vẫn là không nói gì? Hay là, ta đối với nàng như thế nào, nàng cũng nguyện ý?”

Trèo lên giường, đem cả chần lẫn tiểu cung nữ ôm vào trong lòng, một cục không lớn không nhỏ, vừa vặn nằm gọn trong lòng hắn – loại cảm giác này thực không tệ.

Bị Nguyệt Vô Hoa ôm, trong nháy mắt, cả người Đào tử cứng đơ.

Cả mũi tràn đầy mùi huyết tinh, giống như tuyên cáo hắn sẽ bị xem như là con mồi xé rách, Đào tử sợ đau, nước mắt lưng tròng giữ chặt chần, hy vọng tất thấy đều chỉ là ảo giác.

Hy vọng của hắn đương nhiên không được thực hiện, Nguyệt Vô Hoa thấy Đào tử ngoan ngoãn nằm trong lòng bất động, thâm nghĩ hay là nàng đã ngâm đồng ý? Một trận khó chịu nảy lên trong lòng, lại bị hắn áp chế xuống –

Cho dù tiểu cung nữ này cũng chỉ như những nữ nhân bình thường trước đây, chỉ tham vinh hoa phú quý mà thân phận hắn đại diện, giờ phút này hắn cũng không muốn buông tay.

Chính là, nếu làm hắn nổi lên tình dục, thì tiểu cung nữ này tốt nhất nên hảo hảo mà gánh vác hậu quả!

Ngón tay khẽ chơi đùa với sợi tóc rủ xuống bên tay Đào tử, Nguyệt Vô Hoa nhẹ nhàng liến lên da thịt sáng bóng như sứ kia, cảm giác non mềm nhẵn nhụi cùng hơi thở ngọt ngào đọng lại ở đầu lưỡi, chớp mũi. Hắn trong lòng rung động, tiếng nói không khỏi trầm xuống, “Nàng thực ngọt, trên người dùng gì vậy?”

Kỳ quái, hắn thường ngày ghét nhất mùi son phấn, nhưng đối với hương khí trên người tiểu cung nữ một chút phản cảm cũng không có.

Bị liếm rồi bị liếm rồi bị liếm rồi... cũng bị ăn luôn sao?

Đào tử lạnh cả người, lại không dám nhúc nhích, nhưng toàn thân không ngừng phát run.

Hắn hần hần, tuy là vạn niên bàn đào hiếm thấy, năm đó còn tại trên cây cũng đã được chúng tiên khen ngợi, nói nhất định hương vị ngọt ngào ngon miệng, nhưng vừa mới biến được thành người, hắn không muốn nhanh như vậy đã bị ăn a!

Huống hồ, bị ăn là rất đau... Trước kia chẳng qua là lột vỏ ăn thịt, tốt xấu gì cũng có thể còn lại một cái hạt đào đáng thương, nếu chôn xuống đất không chừng năm sau còn mọc thành cây đào.

Hiện tại, hiện tại là hình người, bị ăn xong còn có thể dư lại cái gì? Xương chẳng? Dem chôn cũng không mọc thành cây-xương được a!

Bị thê lương giả tưởng của chính mình dọa, Đào tử lặng lẽ nắm tay –

Không, hắn không muốn như vậy! Biến thành người ngày đầu tiên đã bị ăn luôn, cho dù xuống địa phủ cũng sẽ bị cười nhạo!

Trong nháy mắt, Đào tử hạ quyết tâm...

Nguyệt Vô Hoa một lúc lâu cũng không thấy nàng đáp lời, chỉ có thân thể run mạnh, thâm nghĩ có khi nào tiểu cung nữ này thực cũng “non”, đã bị chính mình dọa sợ rồi? Tuy rằng hắn đã quyết định tối nay cho tiểu cung nữ thị tẩm, nhưng hắn thực không có hứng thú cưỡng bách nữ nhân.

Việc hoan ái, hai người đều vui vẻ mới có nhạc thú. (đồng ý với anh lầy, vì 1 câu không thích cưỡng bách nữ nhân chấm cho anh 100 điểm)

Nhìn thấy Đào Tử cúi đầu, bả vai đơn bạc không ngừng run rẩy, thực rất đáng thương, Nguyệt Vô Hoa cũng không giống bình thường, khó được ôn nhu trấn an Đào tử: “Nàng đừng sợ, ngoan ngoãn, ta sẽ không làm nàng đau, àn?”

Dứt lời, đầu lưỡi khẽ liếm vành tai trắng nõn của Đào tử, tinh tế mút vào, trong lòng không khỏi cảm thán, tiểu cung nữ không chỉ trên người có hương khí, ngay cái tai mềm mềm cũng phảng phất vị ngọt nói không lên lời.

Từng đợt cảm giác xa lạ theo vành tai bị ngâm lấy truyền đến, cảm giác tê dại khó tả từ chỗ đó lan ra, phảng phất toàn thân đều thấy tê rần. Cảm giác xa lạ làm Đào tử sợ hãi, ngon tay run rẩy chỉ vào ẩm trà trên bàn.

“Làm sao vậy?”

Chạy đi lấy nhanh chạy đi lấy a, Đào tử cố gắng nháy mắt, một tay chỉ hướng ẩm trà, chính là hấn quá mức khẩn trương, muốn mở miệng nói chuyện lại thấy cổ họng khô khốc, không dám lên tiếng, chỉ có thể lấy ánh mắt diễn đạt ý mình.

“Khát?”

Vừa hừng qua hương vị ngọt ngào của tiểu cung nữ, lúc này xem nàng chấp nhất khoa tay múa chân hướng ẩm trà, Nguyệt Vô Hoa khó được tâm tình tốt, nói: “Cũng được, ta liền hầu hạ nàng một lúc, sau đó sẽ đến lượt nàng hầu hạ ta!”

Cho nàng uống chút nước nhuận họng cũng tốt, đợi lát nữa, hấn không tin tiểu cung nữ này có thể nhịn xuống không kêu ra tiếng! Người như vậy, thanh âm hấn cũng trong veo động lòng người đi.

Nghĩ đến đây, Nguyệt Vô Hoa liền rời giường, cầm lấy ẩm trà.

– xoa người rồi!

Thừa dịp Nguyệt Vô Hoa quay lưng lại, Đào tử nắm lấy cổ tay mình, trong lòng thầm đọc câu chú ngữ trời sinh đã có trong đầu.

Trong nháy mắt, một quả đào tươi mới khả nhân xuất hiện, trang phục cũng biến thành hai phiến lá cây bay xuống giường.

Đợi đến khi Nguyệt Vô Hoa quay lại, chỉ thấy trên giường có một quả đào tiên, mặt trên còn có hai phiến lá cây thực buồn cười, còn tiểu cung nữ đã không thấy bóng dáng.

“khuông đương” một tiếng, ẩm trà vỡ nát trên mặt đất, Nguyệt Vô Hoa tức xanh mặt –

Hảo, tốt lắm! Hấn lại bị tiểu cung nữ đem ra đùa giỡn! Xem nàng một bộ nhu nhược bộ dáng, không nghĩ có thân thủ tốt như vậy, có thể vô thanh vô tức trốn ngay trước mắt mình!

Trong đầu tràn ngập phẫn nộ, hai tròng mắt Nguyệt Vô Hoa ầm ầm phấp phồng, chỉ cảm thấy chính mình hiếm khi thương tiếc nữ nhân nào, không ngờ lại bị trêu chọc! Càng nghĩ càng phẫn hận, hấn nào đã bị ai trêu cợt như vậy?

Tiểu cung nữ này để lại quả đào trên giường là ý gì đây? Kỷ niệm hôm nay bị đùa giỡn?

Nghĩ đến đây, hấn một phén hất sàng đan (chiếu) xuống đất, quả đào đặt trên đó cũng rơi xuống, nhanh như chớp lặn đi thật xa. Vẫn chưa hết giận, hấn còn hận không thể một cước đá bay quả đào kia, nhưng đi mấy bước lại cảm thấy mình đuổi theo quả đào thì thực mất hết hình tượng, liền quay lại ném cả cái bàn đi, còn chưa hết giận liền hầm hầm ra khỏi phòng.

– chỗ mà tiểu cung nữ đã ở, hấn thực không muốn nhìn thấy nữa!

Lại nói Đào tử bị hất xuống đất, nhanh như chớp lặn, lặn mãi đến lúc nhìn lại đã không biết mình ở đâu, trong lòng vẫn nhớ kỹ phải chạy nhanh khỏi đây.

Ra sức lặn, không nhìn phương hướng mà lặn, lặn qua cửa ra ngoài, nhanh như chớp lặn lặn lặn càng lặn càng xa, cuối cùng đầu cũng hoàn toàn choáng váng không dừng lại được.

Mãi rồi cũng đụng vào một vách tường cứng, ngăn hẳn lại, Đào tử mơ hồ hồ hồ phát hiện trước mắt có cả một trời sao. Lập tức, hết thấy đều trở nên tối sầm.

– Ân, tối quá, đây là làm sao?

Không biết qua bao lâu, Đào tử chậm rãi tỉnh lại, phát hiện trước mắt là một mảng tối đen.

Ân? Không đúng, phía trước có tia sáng.

Đào tử theo bản năng đi về phía có ánh sáng. Theo thói quen định lặn về phía trước, ai ngờ một trận choáng váng ập đến, liền hoang mang biến thành hình người, lại quên chính mình đang lặn lộn, phanh một tiếng, mông đã tiếp đất.

Đầu thực đau, mông cũng thực đau nga...

Đào tử ai oán xoa xoa mông, đợi đến khi đã bớt choáng váng, mới phát hiện chính mình đang trong một chỗ rất hẹp, như là một cái tráp vậy.

Năm đó hẳn bị tiên nữ hái xuống từ cây đào tiên, cũng bị đặt trong tráp... Nghĩ lung tung một hồi, vỗ vỗ mông, Đào tử lò dò đi về phía ánh sáng.

Nhân hình đương nhiên là lớn hơn khi còn là quả đào, cho nên chẳng mấy chốc hẳn đã đến chỗ có ánh sáng, đi ra ngoài mới phát hiện nguyên lai mình đang ở dưới gầm giường. Cả ngày hôm qua lặn đi lặn lại lại lặn tới gầm giường sao?

Phủi phủi bụi trên người, hẳn bắt đầu đánh giá khắp nơi.

Gian phòng này không lớn, cũng không có đồ trang trí gì, bất quá trong phòng có cổ hương khí không biết tên, tuy rằng rất thơm, nhưng nghe lâu có điểm ngán.

“Ân? Đây là cái gì a?”

Đi về phía trước vài bước, trên tủ đặt một chiếc gương đồng, Đào tử nhìn trái một cái, nhìn phải một cái, chính mình làm gì, người ở bên trong liền làm giống hệt.

Hay ở bên trong kia là mình?

Kim lòng không đậu, hẳn liền tiến đến, cẩn thận đánh giá – ân, mặc dù hơi mờ, bất quá da thoát mình thật tốt, so với cửu thiên tiên nữ còn thuận mắt hơn.

Nhưng là, tại sao nhân hình của hẳn lại vàng như vậy? Hay là hái xuống lâu rồi nên bị héo rồi?

Vừa định ở đây, liền nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra. Ngay lập tức, Đào tử lại hiện thành một quả đào, lặng lẽ lặn vào góc tủ quần áo...

“Di? Dĩnh tỷ tỷ, lần này đồ mới tại sao đều để tại tổng quản phòng, trước kia không phải đều trực tiếp phân phát sao?”

“Ta cũng không rõ ràng.”

Người được gọi là Dĩnh tỷ tỷ kia mở tủ quần áo, lấy ra mấy bộ đồ mới, phân phát cho mọi người.

“Nghe nói bởi vì Nguyệt quốc phái sứ giả tới, vì muốn tỏ rõ uy phong của Triều Thiên ta, mới cố ý cấp cho nội cung cung nữ mấy bộ đồ mới, xem xem này, cũng sắp hơn cả đồ của các nương nương dùng nữa. Xem chừng cũng là vì thế, sợ người nào hiểu lầm rồi phá hư xiêm y, nên mới cho chúng ta tự đến lấy. Mỗi người lấy một bộ, thay nhanh lên, chúng ta còn phải ra ngoài hầu hạ nữa.”

Nhất thời, trong phòng đều là tiếng cười đùa. Không bao lâu sau, bên ngoài truyền vào tiếng thúc giục, chúng nữ trong phòng vội vàng lên tiếng trả lời, rồi ra ngoài. (Em gặp cảnh này mà không động tâm thì đúng là kiếp thụ rồi -_-|||)

Đợi đến khi trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Đào tử từ trong góc mới lặn hai cái, lặng lẽ thò đầu ra [kỳ thực là nhô nửa quả đào ra], nhìn thấy trong phòng không có người, mới nhẹ nhàng thở ra, biến lại hình người, tiếp tục đứng trước gương xem xét chính mình.

Thật sự, càng nhìn càng thấy da vàng mà...

Đào tử tới sát gương, trái nhìn nhìn phải ngó ngó, nhìn thế nào cũng thấy chính mình thật vàng vọt, càng xem càng kinh hãi chán nản –

Thiên a, năm đó hắc được tụng xưng là vạn niên bàn đào, thủy nhuận hương diễm, cả vườn đào chỉ có duy nhất một quả, như thế nào mới hái xuống mấy ngày liền đã héo rồi? Thêm vài ngày nữa liệu có mọc lông không?

Trước kia nghe nói hạ giới có loại hầu đào, màu xám ngắt, vỏ lại toàn lông, lúc ấy hắc còn vì vẻ phần nộn kiều diễm của mình mà tự hào a! Hiện tại gặp báo ứng rồi, chính mình cũng sẽ mọc toàn lông?

Thiên a! Hắc không muốn thế a!

Một phen ném gương đồng đi, Đào tử ý thức về nguy cơ của mình – không được, không thể tiếp tục như vậy được. Tuy rằng chỉ là một quả đào, nhưng là vạn niên bàn đào, hắc có tự tôn của hắc!

Ánh mắt nhìn đến trên giường, mấy cung nữ kia vội vàng đi, chưa đem xiêm y theo.

Àn, tự bọc mình lại, hắc là sẽ không mọc lông ra đi...

Đào tử lấy xiêm y vứt lung tung trên giường mặc vào, lớp vải rộng che lấy cơ thể, làm cho hắc cảm thấy an toàn hơn nhiều.

Đang lúc hắc muốn đem cả đầu cũng bọc lại, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, quần áo quần trên đầu hắc bị túm lấy.

“Người – là ở cung nào? Lần lần mò mò gì ở đây!”

Đào tử hoảng sợ, vội ngừng đầu, mở to hạnh nhân nhìn về phía lão ma ma mới xuất hiện.

“Nhìn cái gì mà nhìn, mới tiến cung hả? Một chút quy củ cũng không có! Tốt lắm tốt lắm, đừng có ở đây lười biếng, Tần nhi phụng trà ở Ngự thư phòng vừa vặn bị bệnh, người nhanh đi thay thế nàng!”

Lão ma ma nắm chặt tay Đào tử, vừa kéo hắc đi, vừa đi vừa mới thầm, “cung nữ bây giờ càng ngày càng không quy củ, thay quần áo thôi cũng lâu như vậy. Bất quá nếu không thay lâu, bị ta bắt gặp, hôm nay phụng trà ở ngự thư phòng đã thiếu một người rồi.”

“ ... ”

Vì cái gì lại lôi hắc đi phụng trà a?

Đào tử bị kéo đi, cả đầu đầy dấu chấm hỏi, vừa định mở miệng, lại bị lão ma ma lườm một cái cháy lông mi.

Thật đáng sợ nga... Con người ở nhân gian ai cũng khủng bố vậy sao?

Xem cái cặp mắt đầy nếp nhăn kia lườm dài một cái, trông thực giống xà yêu năm đó định ăn vụng đào tiên nha... Tuy rằng xà yêu hồi đó không đi được mấy bước đã bị thủ viên địa tiên phát hiện, đánh nát như tương luôn.

Khê cong môi, Đào tử còn đang miên man suy nghĩ đã bị kéo đến ngoài Ngự thư phòng, một cái khay bị nhét vào tay, vẫn còn ngơ ngác đã bị đẩy theo một nhóm cung nữ vào phụng trà.

3. Chương 2

Trong ngự thư phòng, Thừa Đức Đế Hiên Viên Thích cùng Nguyệt quốc tam hoàng tử Nguyệt Vô Hoa hết đứng lại ngồi, không khí giăng co không dứt.

“Vô Hoa nghe nói tiểu sủng bên người Hoàng Thượng mấy ngày trước đột nhiên bị đánh nhốt vào thiên lao. Tuy nói đây là hậu cung gia sự của bệ hạ, như Vô Hoa thân là người Nguyệt quốc, cũng biết sơ qua thiên tượng thuật, mấy hôm trước dị tượng giáng hiện, rõ ràng có yêu nghiệt xuất thế! Vô Hoa bất tài, nghĩ tới thiên lao yêu khí ngập tràn, có chút hoài nghi – ”

Khóe môi khe khẽ cong lên, Nguyệt Vô Hoa nói ra những thứ sớm đã chuẩn bị tốt.

Tượng thuật hôm nay là thật, dị tinh giáng hiện cũng là thật, còn tiểu sủng kia có phải yêu nghiệt hay không có gì đáng quan tâm? Hắn đã sớm dùng chiêu hồn thuật khống chế đạo nhân sắp tiến vào, thừa dịp Thừa Đức Đế tinh thần hoảng hốt liền ám sát.

Cáp, nói thế nào thì nói, hắn không tin Thừa Đức Đế biết người đầu gối tay ấp là yêu nghiệt lại không chịu đả kích gì!

– quả nhiên, qua một hồi do dự, Hiên Viên Thích cuối cùng triệu Thiên Trúc đạo trưởng tiến vào.

“Người tới, tuyên Thiên Trúc đạo trưởng vào!”

Nghe được mấy lời này, Nguyệt Vô Hoa trong lòng cười nhạt, nhờ động tác cúi đầu mà che dấu tia huyết sắc trong mắt –

Thiên Trúc đạo trưởng trước mắt mọi người ám sát Thừa Đức Đế, người khi đó tinh thần vẫn còn hoảng hốt vì chịu yêu pháp của yêu nghiệt, mọi chuyện đương nhiên cùng với Nguyệt quốc của hắn không có nửa điểm liên quan nga.

Ám sát Thừa Đức Đế, nhìn một đế vương chí tôn cường thế vậy đầy máu tươi, hắn chỉ tưởng tượng thôi cũng đã thấy dịch huyết sôi trào!

Nguyệt Vô Hoa lặng lẽ nắm chặt tay, tựa hồ đang ngăn cản chiến ý từ cốt tủy kêu gào.

Nhiệm vụ này hoàn thành, cũng là lúc hắn trở về nước nhận chức thái tử! Tuy rằng thái tử vị không quá hấp dẫn hắn, nhưng chỉ có trở thành thái tử mới có thể biết được bí mật bất truyền của hoàng tộc, tình thế bất buộc thôi!

Chỉ một lúc sau, Thiên Trúc đạo trưởng được thị vệ dẫn đường, đi vào ngự thư phòng, đứng ngay trước mặt Hiên Viên Thích.

“Thiên Trúc đạo trưởng, Nguyệt quốc tam hoàng tử điện hạ cùng ta kính ngưỡng cao nhân đã lâu, vẫn luôn muốn bái kiến đạo trưởng! Đạo trưởng lần này tới cầu phúc cho ta, không ngại cùng hoàng tử xoay chuyển vận thế, cũng không nhọc lòng hoàng tử lo lắng về mấy thứ yêu ma quỷ quái!”

Nguyệt Vô Hoa khẽ ngược mắt lên, thừa dịp Hiên Viên Thích hạ chỉ, lặng lẽ đem móng tay trái dùng sức cắt qua ngón tay phải giấu trong ống tay áo, dùng máu mình kích thích chiêu hồn thuật trên người Thiên Trúc đạo trưởng.

Ở khoảng cách gần như vậy, khả năng nhất kích tất sát Thừa Đức Đế là rất lớn!

Chỉ thấy Thiên Trúc đạo trưởng chậm rãi cúi người –

Tốt lắm, ngay bây giờ!

Theo bản năng nắm tay, nghĩ tới cảnh ám sát sắp tới, thân thể hắn không khỏi hưng phấn run rẩy.

Nhưng Thiên Trúc chỉ là cúi người hành lễ, chầm chậm nói một tiếng “Bần đạo tuân chỉ”.

Chiêu hồn thuật của hắn mất hiệu lực! Làm sao có thể

Nguyệt Vô Hoa khiếp sợ nhìn Thiên Trúc, có thể nào Thừa Đức Đế Hiên Viên Thích phát hiện ra hành động của mình? Nhưng kể cả hắn đã phát hiện ra, chiêu hồn thuật dùng máu của hoàng tộc thôi động vốn không thể phá giải a!

Nguyệt Vô Hoa ngoài mặt bất động thanh sắc, trong lòng sóng nổi –

Chiêu hồn thuật lấy huyết làm chất dẫn, chỉ cần Thiên Trúc còn sống thì không bao giờ thoát khỏi tay hắn. Nhưng bây giờ Thiên Trúc rõ ràng không chịu không chế, kẻ khác không thể nào phát hiện ra được, hay là trong hoàng cung này còn có cao nhân ẩn tàng, âm thầm phá giải chiêu hồn thuật của hắn?

Nếu đúng như vậy, người này chắc chắn là khắc tinh của Nguyệt quốc hoàng tộc!

Nghĩ tới đây, trong đầu hiện lên hàng ngàn ý niệm, nhưng đều chưa kịp mở miệng, liền nghe được một giọng nữ nho nhã vang lên.

“Bệ hạ, trà đã đưa tới rồi.”

Nguyên lai, mỗi ngày đến giờ cung nữ đưa nước trà lại tới ngự thư phòng.

Hiên Viên Thích thoáng gạt đầu, ra vẻ không nhận ra dị trạng của Nguyệt Vô Hoa, gọi cung nữ đi vào.

Bốn cung nữ nối đuôi nhau vào, sa y khẽ bay theo bước chân, bàn tay nâng trà cũng vững vàng bình ổn, hiển nhiên đã được huấn luyện cẩn thận. Bất quá, tựa hồ người đi cuối cùng tay lại hơi run run?

Nguyệt Vô Hoa lơ đãng dừng mắt ngay trên người cung nữ kia, rùng mình mạnh một cái –

Là nàng! Là tiểu cung nữ trêu đùa mình!

Chỉ trong một thoáng, tức giận dâng lên trong lòng, phảng phất như có một ngọn lửa vô danh thiêu đốt trong lồng ngực, Nguyệt Vô Hoa hung hăng nhìn về phía Đào tử.

Đáng, đáng sợ a!

Cảm nhận được tầm mắt dừng trên người mình, Đào tử thật vất vả giữ chặt khay trà trên tay, theo bản năng nhìn về phía trước, đối diện ánh mắt tràn ngập lửa giận của Nguyệt Vô Hoa, lập tức hóa đá tại chỗ –

Thiên a, hần lẩn đi lẩn lại lẩn tới lẩn lui, vì sao cuối cùng vẫn trốn không thoát?

Hảo! Tốt lắm! Nguyệt Vô Hoa nheo mắt, vừa rời tay cần đồ còn run run, vừa nhìn thấy hần liền vững lại, cặp mắt hạnh từng mê hoặc hần vẫn có vẻ vô tội như trước, lại muốn kiếp tục mê hoặc hần?

Hừ, nếu nàng nghĩ Nguyệt Vô Hoa hần có thể bị đùa giỡn những hai lần thì thật quá ngây thơ rồi! Hần đã coi trọng thứ gì tuyệt đối chưa từng để vượt mắt! Nàng khơi mào hứng thú của hần, rồi lại dám trêu chọc hần, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Nhất thời, cái gì thái tử vị, ám sát nhiệm vụ, hết thảy đều bị cổ tà hỏa trong lòng áp chế. Dù sao hần muốn là hoàng tộc bất truyền bí mật, không làm thái tử cũng có thể lấy được, chỉ là có hơi phiền toái chút. Lấy năng lực của Nguyệt Vô Hoa hần, còn sợ đến lúc đó còn không thể đoạt lấy từ tay thái tử?

Việc cấp bách trước mắt đó là đem tiểu cung nữ to gan này danh chính ngôn thuận tới bên người, xem nàng còn có thể trốn đi đâu!

Nghĩ đến đây, Nguyệt Vô Hoa một phen túm lấy tay áo Đào tử, không để ý đến hần giãy dụa, hung hăng ôm vào lòng, xoay người hướng Hiên Viên Thích hành lễ.

“Bệ hạ, kỳ thực hôm nay ta đến còn có một việc quan trọng khác. Đoan Hoa công chúa đây cùng thần vô tình gặp mặt vài lần, Vô Hoa thực ái mộ công chúa, công chúa đối với Vô Hoa cũng không có gì bất mãn. Hôm nay Vô Hoa cả gan hướng bệ hạ cầu thú công chúa, lại chậm trễ không thể mở miệng.

Hiện tại nhìn thấy công chúa hạ mình giả làm cung nữ tới đây, Vô Hoa thật sự hổ thẹn, cố lấy hết dũng khí hướng bệ hạ mở miệng cầu thân.” (cuối!)

“Úc? Đoan Hoa công chúa?”

Hiên Viên Thích có chút thú vị nhìn về phía Nguyệt Vô Hoa, hần cũng không biết từ khi nào trong cung có thêm một vị Đoan Hoa công chúa?

“Đúng, Vô Hoa nguyện thú công chúa, lưỡng quốc vĩnh kết Tần Tấn chi hảo.” (Tần Tấn chi hảo là một điển tích, nôm na là việc kết thông gia giữa hai nước, qua đó mà có quan hệ hữu hảo với nhau)

Liếc qua Đào tử, ánh mắt Nguyệt Vô Hoa lại nhìn thẳng vào Hiên Viên Thích.

Hần vốn là dùng danh nghĩa hoa thân đến đây, tạm thời không nói tới nàng là một cung nữ nho nhỏ hay thật sự là công chúa, hần đã mở miệng cầu thân, Thừa Đức Đế cũng sẽ không từ chối. Một nữ tử có thể đuổi hần đi, mua bán này thật rất có lời. Về phần danh hào công chúa, không phải chỉ là một câu của hoàng đế thôi sao?

Quả nhiên, chỉ một lát sau, Hiên Viên Thích liền mở miệng hạ chỉ, đem “Đoan Hoa công chúa” tứ hôn cho Nguyệt quốc tam hoàng tử Vô Hoa, chọn ngày cử hành đại hôn.

Nhìn thánh chỉ trong tay, Nguyệt Vô Hoa ôm chặt Đào tử hóa đá trong lòng, vô cùng hài lòng gật gật đầu.

Tuy rằng mấy ngày nữa mới đến đại hôn, bất quá tiểu cung nữ giờ muốn chạy cũng không được!

Cho đến lúc chết, nàng – chỉ có thể là người của hắn!

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Nhìn bốn phía trang trí đỏ thắm, Đào tử gấp đến mức liên tục đi qua đi lại khắp phòng.

Hôm đó lúc bị lôi đi, hắn còn thấy may mắn có thể thoát khỏi người nọ đâu, không nghĩ tới bọn họ nói “đại hôn” lại có nghĩa là thành thân!

Hắn làm sao có thể thành thân được? Chưa nói tới việc nhân hình của hắn là nam, trên thiên đình cũng phi thường nghiêm khắc cấm phát sinh tư tình!

Trước kia lúc ở trên cây, hắn còn được nghe chuyện Ngưu Lang Chức Nữ – mấy con quạ làm cầu thường ngồi trên cây nói riu rít, cái gì Ngưu Lang Chức Nữ hàng năm gặp nhau khóc tới ướm hết lông chim – nếu cùng phạm nhân có chuyện gì, hậu quả chắc chắn rất nghiêm trọng!

Bất quá... Hắn cũng không phải tiên nữ, là tiên đào... Thật ra cũng chưa từng nghe ai nói Đào tử không được thành thân với con người...

Phi phi phi, hắn đang nghĩ cái gì vậy nè? Được với không được cái gì, hiện tại phải nghĩ xem làm thế nào trốn đi!

Sớm biết sẽ gặp chuyện này, mấy ngày trước hắn đã nghĩ cách đào tẩu luôn rồi, làm sao còn chờ tới giờ?

Chỉ trách hôm đó sau khi bị người ta lôi đi, lại bị mấy lão nhân gia mặt đầy nếp nhăn vây quanh, làm cái gì cũng bị giáo huấn “bồ tước trước hôn lễ”, sợ tới mức hắn không dám nhúc nhích, lại không thể trước mắt mọi người biến thành quả đào lăn đi “vạn nhất bị ăn luôn thì làm sao bây giờ? Hắn là vạn niên bàn đào trân quý a”, cuối cùng thành tiền thoái lương nan.

Ai? Đúng nha, hiện tại hắn đang ở một mình mà, vậy liền thừa dịp biến thành quả đào trốn đi, bọn họ tìm không thấy hắn, đương nhiên cũng không phải thành thân!

Rốt cuộc cũng nghĩ ra biện pháp, Đào tử hưng phấn chui vào góc chuẩn bị biến thân, không ngờ đúng lúc này, mấy cung nữ ra ngoài chuẩn bị lễ phục liền đẩy cửa vào, nhìn chăm chăm vào Đào tử đang ngồi trong góc tường.

“Ách...” Đào tử xấu hổ đứng lên.

“Nô tỳ Thụy Dĩnh, thỉnh an công chúa.” Cung nữ đứng đầu hơi cúi người, lời nói hợp lễ nhưng không có nhiều cung kính.

Dù sao, đột nhiên ở đâu thò ra cái tên Đoan Hoa công chúa, mọi người không phải ai cũng dễ dàng tiếp nhận. Tuy nói danh phận là công chúa, kỳ thực không phải vì lung lạc Nguyệt quốc mà tại ra sao?

“Hôn, hôn lễ không phải buổi tối sao? Như thế nào mấy người đã trở lại?”

Còn chưa quen nói tiếng người, Đào tử nói chuyện có chút không lưu loát, tiếng nói mềm mại nam nữ khó phân, tựa như tràn đầy mật đào, âm thanh mang theo chút non nớt.

“Khởi bẩm công chúa, tuy rằng hôn lễ là buổi tối, nhưng theo lý mà nói hiện tại vẫn nên chuẩn bị, chúng nô tỳ tới là để trang điểm cho công chúa, còn thỉnh công chúa tới Ngọc Hoa trì tắm rửa.”

Tắm rửa... Đào tử khóe miệng giật giật, tuy đây là lần đầu hơn đi tới nhân gian, cũng vừa mới có nhân hình, nhưng tốt xấu gì hắn cũng ở vườn đào chờ lâu như vậy, mấy kẻ trông cửa lăm mồm, đủ loại chim chóc suốt ngày âm ỉ hắn đều gặp qua, một chút kiến thức bình thường đương nhiên là có – tỷ như, công chúa, là xưng hô với nữ nhân đi?

Tuy không biết vì sao bọn họ lại cho hấn là nữ nhân, nhưng bản năng nói cho Đào tử biết, nếu sự thật bị phát hiện, hậu quả sẽ thực nghiêm trọng, thực nghiêm trọng!

Cho nên –

“Ta không đi tắm!”

“Hôm nay là đại hôn của công chúa, gả cho Nguyệt quốc hoàng tử, chẳng những là hỉ sự của người, mà còn là hỉ sự của cả hai nước! Ngày đại hôn có thể nào không tắm rửa tịnh thân!” Nói tới đây, ngữ khí Thụy Dĩnh trở nên nghiêm khắc, “Vì quan hệ của hai nước, Ngọc Hoa trì này – công chúa không muốn cũng phải đi!”

“Ta, ta, ta không muốn!”

“Công chúa không cần tùy hứng, đại hôn nào có phải là trò đùa?”

Thụy Dĩnh liếc mắt nhìn cung nữ hai bên, nhất thời vài người tới đem Đào tử vây lại, đưa hấn ra khỏi phòng.

“Đều tụ tụ tập tập ở đây làm gì? Công chúa hôm nay xuất các có biết không?”

Một thanh âm già nua vang lên, quần sự Vân ma ma tới, chúng nữ vội vàng hành lễ.

“Một đám tụ ở đây làm gì, không biết hôn lễ giờ Thân cử hành sao? Còn không nhanh lên trang điểm cho công chúa, lỡ giờ các người gánh tội được không?”

“ma ma, không phải nói là giờ Dậu bắt đầu sao? Như thế nào đột nhiên sớm một canh giờ?” Thụy Dĩnh hơi do dự, cuối cùng mở miệng hỏi.

“Chuyện của kẻ trên, làm sao chúng ta có thể hỏi được? Cứ hảo hảo làm việc của mình là được rồi!” Vân ma ma trầm giọng nói.

Nhìn mấy cung nữ vây quanh Đào tử trang điểm, Vân ma ma trong lòng thầm nghĩ: Đều sắp tới hôn điển, Nguyệt quốc tam hoàng tử kia tự dừng lại nói cái gì hôm nay ngũ tinh tề tụ, dựa theo truyền thống Nguyệt quốc phải hoàn thành hôn lễ trước khi tinh hiện, nhất quyết đòi lùi thời gian đến sớm một canh giờ.

Cũng không biết vì sao Nguyệt quốc lại có lắm loại truyền thống cổ quái như vậy, khiến cho các nàng chạy theo đến rã chân mỗi tay.

Đào tử trái tránh phải tránh vẫn là bị các cung nữ giữ lại, đem đồ trang điểm bôi bôi trát trát lên mặt, trên đầu cũng chọn tới đối lui, mà bên kia Nguyệt Vô Hoa cũng đã sớm thay hỉ phục, chuẩn bị thỏa đáng.

Không nghĩ tới hấn lại có ngày thành hôn, không những thế còn ở ngay trong hoàng cung nước khác.

Nhìn cả thân đỏ tươi, Nguyệt Vô Hoa cảm thấy rất cao hứng.

Vẫn nghĩ rằng, màu đỏ, là màu máu tươi, cho nên mới có thể làm cho mình hưng phấn say mê.

Không nghĩ đến, hôm nay nhìn tới màu đỏ tươi trước mắt, trong lòng lại có chút rung động – một loại hưng phấn khác hẳn với khi nhìn thấy máu tươi.

Tối nay hấn sẽ có được tiểu cung nữ kia, hấn muốn nhìn, muốn nàng danh chính ngôn thuận trở thành người của hấn, xem nàng có thể trốn đi đâu nữa! Nàng dám trêu chọc hấn một lần, hấn sẽ hảo hảo, tử tử tế tế mà cùng nàng tính sổ!

Tuy rằng cử hành hôn điển trước một canh giờ cũng không có ý nghĩa gì, nhưng hấn chỉ một ít thời gian cũng không nhịn được nữa, chính là lấy cớ làm hôn lễ sớm hơn, việc này như vậy cũng có chút không giống Nguyệt Vô Hoa hấn làm – nhưng hấn cũng chỉ kỳ quái, không hề có chút ảo não.

Nhẹ nhàng phỉ phỉ tay áo, Nguyệt Vô Hoa không khỏi nheo mắt cười, nụ cười hiếm có, không chứa chút thị huyết.

Thiên a, đây là chuyện gì a!

Giấy dựa né tránh ánh mắt mọi người, tự mình thay nội phục, cuối cùng vẫn bị chúng cung nữ vây quanh, khoác lên tầng tầng lớp lớp hoa lệ phiền phức giá y, cuối cùng bị nhét vào ghế, đội phượng quan đỉnh ngọc nặng vô cùng lên đầu, Đào tử cảm thấy cổ mình cũng sắp gãy –

Vẫn là làm quả đào tồi hơn, không có cổ để gãy!

Chỉ cảm thấy trên đầu như bị cả cái cửa vườn đào đập lên, Đào tử cả người loạng quạng, đi đường hết ngã trái lại nghiêng phải, không thể không ngoan ngoãn tuy ý hai cung nữ dẫn ra ngoài tham gia hôn lễ.

Lễ nhạc thật náo nhiệt a, người thật là nhiều a, đường thật là dài a, Đào tử bị khăn hồng che khuất tầm mắt, trừ bỏ khi phu thê giao bái bị Nguyệt Vô Hoa giữ lấy, còn ngoài ra, trong đầu đều chỉ có ý nghĩ muốn trốn đi, gỡ tóc, lau hết cái đám phấn son trên mặt, đem tầng tầng rắc rồi quần áo cởi ra, sau đó chạy trốn thật nhanh.

Mãi rồi cũng nghe thấy tiếng đặc xá “Đưa vào động phòng”, hắn mới nhẹ nhàng thở ra, hai cung nữ trái phải đưa hắn vào hỉ phòng tràn ngập sắc đỏ.

Kế tiếp, hình như là dâng lang ở ngoài kính rượu, tân nương trong phòng chờ, chỉ có một nữ quan phụ trách lễ nghi bên người bồi bạn? Đào tử cố gắng nhớ lại mấy thứ lão ma ma bổ túc trước hôn lễ cho hắn – ần, hình như đúng rồi.

Vụng trộm nhìn ra bên ngoài qua kẽ hở dưới khăn hồng. quả nhiên, trong phòng trừ đôi chân bó đi giày thêu ra, không có chân ai khác.

Ấn, chính là bây giờ, lừa nữ quan này đi, hắn có thể hành động rồi.

Đào tử ho nhẹ một chút, xốc khăn hồng lên.

“Ai nha, công chúa sao vậy – ” thấy Đào tử như vậy, nữ quan lập tức khẩn trương lại gần.

“Rất khó chịu, ra muốn thở một chút!”

“Này, này không hợp quy củ – ”

“Cái gì quy củ với không quy củ, chẳng lẽ ngươi muốn ta ngạt chết sao?” Đào tử lườm nàng một cái, chuẩn bị tháo phượng quan trên đầu.

“Công chúa, không thể a!” Nữ quan vội vàng ngăn cản.

“Ngươi gọi ta là công chúa, vậy tại sao ta phải nghe lời ngươi?”

Theo hắn nhớ, địa vị công chúa xem ra rất cao, ít nhất tiên nữ tới hái đào lần nào cũng là cung thị nga, nữ nhi của Ngọc đế chỉ cần ngồi chờ đào mang tới bàn là được rồi. Hiện tại nơi này chỉ có hai người bọn họ, nói sao hắn cũng phải đem nữ quan này lừa đi.

Đào tử đánh bạo, cố gắng bắt chước ngôn hành của công chúa, dù hắn không biết nhiều lắm.

“Công chúa thứ tội!”

Nữ quan quả nhiên mắc mưu, vội vàng run rẩy quỳ xuống thỉnh tội, cũng may nữ quan này vào cung không lâu, không biết thân phận thật của Đào tử, nghĩ mình đắc tội hoàng thất quý nữ, tai vạ tới nơi.

Đào tử vội vàng nhân cơ hội này túm phượng quan xuống, ném thẳng lên giường, nghe tiếng “khuông đương” vang lên, cảm thấy cái cổ bị đè sắp gãy cũng dễ chịu hơn một chút.

“Công chúa – ” Nữ quan đứng ở một bên, muốn ngăn cản lại không dám động thủ.

Thấy nàng như thế, Đào tử lập tức được một tắc lẩn một thước, bắt đầu cởi giá y đồ thẩm.

Phục sức trên giá y chồng chồng lớp lớp có tới hai, ba mươi loại, trên mặt vải dệt đầy kim tuyến, hoàn toàn dựa theo quy cách của hoàng thất công chúa mà chế tạo, xa hoa không cần phải nói, sức nặng cũng không kém áo giáp tướng quân.

Đào tử rút cuộc cởi được hoa kết yêu dải phiến phức, tháo ra được giá y nặng ít nhất mười cân, đang chuẩn bị cởi trung y, cánh cửa hỉ phòng đột nhiên mở ra, cảnh Đào tử cởi đồ cũng vừa vặn vạy bị Nguyệt Vô Hoa một thân hỉ phục nhìn thấy.

“Hoàng, hoàng tử điện hạ -”

Mắt thấy Nguyệt Vô Hoa bước vào, còn nhìn tới hỉ phòng toàn bộ lộn xộn, nữ quan giật mình một cái, muốn tiến lên thỉnh tội, lại đối diện ánh mắt giết người của Nguyệt Vô Hoa, sợ tới mức lục thần vô chủ (6 phách bay mất), chỉ thấy hấn vung tay lên, nữ quan liền ngơ ngơ ngẩn ngẩn ra ngoài, ngay cả việc hỗ trợ tiến hành hôn lễ tiết cũng quên sạch.

Chết tiết, đây là – hỉ phòng của hấn?

Phượng quan nằm trên giường, hỉ phục rơi dưới đất, mà tân nương của hấn lại vội vàng cởi trung y, không biết muốn làm gì?

Tốt, rất tốt –

Nguyệt Vô Hoa cười giận dữ, nhật khăn hồng trên giường lên, hướng về phía Đào tử vẫn đơ tại chỗ, chậm rãi phủ lên.

“Nương tử của ta, vội như vậy sao, ngay cả rượu liên hợp cũng không kịp uống đã muốn động phòng?”

4. Chương 3

Động động động động – phòng? Chính là cái gì gì gì trước khi sinh sản – động phòng trong truyền thuyết?

Hấn là quả đào, quả đào sinh ra trên cây... Trên cây –

Ách, nhưng đám hoa đào ở vườn đào thì động phòng như thế nào?

Mở to mắt suy nghĩ miên man, Đào tử không chú ý mình đã bị Nguyệt Vô Hoa ôm vào lòng, khăn hồng cũng bị Kim xứng can (hờ, cái giống cái gậy, lật khăn hồng thì phải dùng cái đó -_-|||) chậm rãi nhắc lên.

“Bỏ khăn ra, nương tử sẽ là thê tử danh chính ngôn thuận của ta.” Nguyệt Vô Hoa khẽ nhắc cầm Đào tử lên, nhìn rõ phản ứng của nàng, đôi mắt hạnh đại ra, tâm tình không khỏi tốt lên.

“Nương tử, đến uống hợp cẩn tửu, ân?” (hợp cẩn tửu là rượu uống lúc động phòng luôn -_-||| lắm kiểu lễ nghi -_-|||)

Hợp hợp hợp... Hợp cẩn tửu?

“Không, không cần – ngô ngô -” Lời cự tuyệt chưa ra khỏi miệng, liền bị một đôi môi chặn lại, rượu cay cay cùng với cái lưỡi nóng bỏng xâm nhập trong miệng, đoạt đi năng lực nói của hấn –

Đây là, đây là cái gì?

Đôi môi mẫn cảm bị liếm, đầu lưỡi non nớt bị cuốn lấy, mùi rượu xông lên, khoang miệng chưa bao giờ bị xâm nhập bị xâm phạm triệt để. Thân thể chưa bao giờ biết tới tình dục vô cùng mẫn cảm, Đào tử cảm thấy như có từng đợt cảm giác tê dại dần dần dâng lên trong cơ thể.

– Hảo ngọt! Vốn chỉ định trêu tức, không ngờ lại bị hương vị trong miệng Đào tử hấp dẫn. Cái lưỡi tinh tế mềm mại, vậy mà lại mang theo một tia ngọt ngào không nói lên lời, câu dẫn hấn một lần lại một lần, luyến tiếc không muốn buông ra.

Cho tới khi rượu trong miệng đều đổ cả vào miệng Đào tử, hô hấp dây dưa dần dần trở nên gấp gáp không chống nổi, Nguyệt Vô Hoa mới buông tha Đào tử.

Người trong lòng hai má ửng hồng, mắt hạnh to tròn bao phủ một tầng hơi nước, đôi môi hồng nhuận khẽ hé mở, lộ ra hàm răng bạch ngọc, tựa hồ như vừa phục hồi tinh thần lại.

Nhìn không được lại uống một ngụm rượu, tiếp tục giữ lấy đôi môi mềm mại người kia, vị ngọt tràn ngập miệng, mãi tới khi chén rượu đã cạn, Nguyệt Vô Hoa mới dừng uy rượu.

Mà lúc này Đào tử đã hoàn toàn mơ hồ, không rõ là bị nộ hôn cực nóng đoạt đi lý trí, hay là vị hương rượu nồng khiến cho choáng váng, khẽ ngược nhìn lên, ánh mắt mê man nhìn Nguyệt Vô Hoa, không hề biết mình đang làm gì.

– Cái bộ dáng này, thật sự là chết tiệt mê người!

Dục vọng sinh ra từ khi vừa gặp, giờ phút này trỗi dậy trong thân thể, nồng cháy đến chính Nguyệt Vô Hoa cũng có chút bất ngờ.

Một phen ôm lấy Đào tử đặt lên giường, nhìn đến đôi mắt kia trong nháy mắt tỉnh ngộ, lộ ra vẻ hốt hoảng, tâm tình không khỏi tốt lên, khẽ nằm lên người kia, từ trên cao nhìn xuống nói: “Nương tử, để cho vi phu dạy nàng biết cái gì là động phòng được không?”

– Không được, tuyệt đối không được!

Đào tử mở lớn mắt, có chút không rõ tại sao khi hồi thần đã bị đặt ở dưới thân người ta, nhưng đôi tay dần dần sờ xuống hông làm cho hắn theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, giãy dụa muốn thoát khỏi Nguyệt Vô Hoa giam cầm.

“Việc đã đến nước này, nàng còn muốn chạy?” Một tay chế trụ hai tay Đào tử, Nguyệt Vô Hoa khẽ nhún mày.

Hắn đối với thân thể này thực cảm thấy hứng thú, cũng đã từng muốn thu tiểu cung nữ này làm thị thiếp, nhưng khi nàng dám trêu chọc hắn, hắn liền quyết định phải hảo hảo trừng phạt nàng. Chính là vừa rồi nhìn thấy bộ dáng mê man ngượng ngùng kia, trong nháy mắt lại có cảm giác muốn hảo hảo yêu thương nàng.

Bất quá, nếu nàng còn muốn trốn, vậy cũng không thể trách hắn không biết thương hương tiếc ngọc, để cho nàng hảo hảo trải nghiệm một chút kết cục của việc chọc giận hắn!

Nghĩ tới đây, Nguyệt Vô Hoa không tiếp tục áp chế cảm xúc sôi trào, một tay nhất xả, y phục đã bị Đào tử cởi một nửa liền bị cởi ra, trung y mở rộng, lộ ra xương quai xanh duyên dáng.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ a –

Đào tử cơ hồ có thể cảm giác mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống thái dương, nhưng hai tay bị chế trụ, lại bị cặp mắt khiến người ta sợ hãi kia nhìn chăm chăm, khiến hắn không dám động đậy.

Ngay khi Nguyệt Vô Hoa cúi xuống, ngón tay dần dần đến gần vạt áo, ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng bước chân vội vàng, thanh âm dồn dập có chút bén nhọn vang lên.

“Báo – Ngô hoàng bệnh tình nguy kịch, thỉnh hoàng tử về nước!”

Cái gì! Phụ hoàng – bệnh tình nguy kịch?

Nguyệt Vô Hoa lập tức đứng lên, đá văng cửa phòng, lôi người quỳ trên mặt đất dậy, hỏi: “Chuyện khi nào?”

“Hồi chủ tử, đêm qua Hoàng Thượng đột nhiên phát bệnh nặng, đại hoàng tử nhị hoàng tử hiện giờ đều ở trong cung. Tuy là tin tức được truyền đi ngay, nhưng thuộc hạ cũng vừa mới nhận được, liền cả gan quấy rầy chủ tử tân hôn, tức khắc tiến đến bẩm báo.”

“Làm không sai.”

Nguyệt Vô Hoa buông tay, nổi lòng lo lắng cũng dần lắng xuống.

Phụ hoàng bệnh tình nguy kịch, như vậy thái tử sẽ được lập, thậm chí vị trí tân quân cũng rất có khả năng được chọn trong mấy ngày này.

Đối phó với một thái tử không mấy thực quyền, hắn có tám chín phần nắm chắc, nhưng nếu muốn chống lại một tân quân đã an vị... Cho dù năng lực hoàng tộc của hắn cao hơn tất cả mọi người, muốn đạt được bất truyền bí mật kia cũng tốn nhiều công phu.

Nếu như vậy, bây giờ hắn không thể không nhanh chóng trở về hoàng cung.

“Phân phó xuống dưới, lập tức chuẩn bị ngựa, ta muốn suốt đêm về nước!” Sau nửa khắc tự hỏi, Nguyệt Vô Hoa nói với người kia: “Đúng rồi, đừng quên phái người từ biệt Thừa Đức Đế, nói là ngô hoàng bệnh tình nguy kịch, Vô Hoa thân là con phải tận đạo hiếu, tức khắc trở về nước phụng dưỡng phụ hoàng, mong Thừa Đức Đế thứ tội.”

“Dạ!”

Di? Về nước? Hắn phải đi sao?

Cảm thấy mình vừa trở về từ chỗ chết, tránh được một kiếp, Đào tử vui mừng nhảy nhót xuống giường, chuẩn bị biến thành quả đào chui vào gầm giường trốn, ai ngờ chân vừa chạm đất, liền bị Nguyệt Vô Hoa vừa vội vàng quay về tóm lấy, khoác thêm một lớp giá y, ôm ra bên ngoài.

“Nương tử, trong nhà vi phu có chút chuyện, nàng xem ra phải gặp cha mẹ chồng sớm hơn rồi!”

Có chút không kịp phản ứng ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn thấy khóe miệng Nguyệt Vô Hoa khê cong lên, đôi mắt lạnh như băng không một tia tiểu ý, Đào tử rùng mình, khóc không ra nước mắt.

Ngoại thành, trên đường, một người một ngựa nghênh phong bên trì, gió thổi, tay áo kỳ sỹ bay phấp phới, hình ảnh như thế không thể nói gì hơn là tiêu sái tuấn kiệt... nếu như bỏ qua một vật thể liên tục run rẩy trên ngựa...

Bị đặt ngang trên ngựa, Đào tử lúc này đã xóc tới đầu choáng mắt hoa, thần trí không rõ ràng.

Từ đêm qua bị kéo ra ngoài, hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, liền bị túm lên ngựa, sau đó là một đêm bồn tẩu.

Hắn mới chỉ hơi hơi giãy dụa, đã bị nhấc lên, cũng chưa kịp phản kháng, liền bị đặt lên ngựa, mà cái loại xóc nảy cao thấp liên tục không ngừng nữa khắc làm cho hắn hết cả khí lực mở miệng.

Không biết hắn có nên thấy may mắn mình không phải là phạm nhân không nữa, bằng không cứ nghiêng nghiêng ngửa ngửa như vậy một đêm, đã sớm gãy lưng rồi. Chính là tuy thất lưng hắn không gãy, nhưng cứ tiếp tục cũng quả thật khó chịu a –

“Hừ -”

Một tay giữ chặt dây cương, dừng ngựa lại, Nguyệt Vô Hoa khê vươn tay ôm hông Đào tử, đưa hắn xuống.

Rốt cuộc, rốt cuộc cũng ngừng sao?

Đào tử choáng váng hoa mắt, theo bản năng rưng rưng nhìn về phía Nguyệt Vô Hoa, khiến lòng hắn không khỏi khê động, xoa xoa hai má Đào tử.

“Thực vất cả?”

Vô nghĩa a, người cứ bị xóc nảy suốt một đêm là biết.

Dồn dập thở dốc, Đào tử lườm hắn một cái, vô thanh truyền đạt kháng nghị của mình.

“A, vi phu vội vàng về nước, có chút nóng vội. Chờ trở về đền cho nàng một đêm động phòng hoa chúc được không?”

Thấy Đào tử hít thở dồn dập, Nguyệt Vô Hoa tiến lên vỗ vỗ lưng hắn, giúp hắn thuận khí.

Tuy biết một đêm này trên đường, chính mình đã ở bên hông nàng sử lực, ngay cả xóc nảy cũng không trực tiếp thương đến thân thể, nhưng xem giờ phút này nàng hô hấp vội vàng, trong lòng cũng có chút không đành lòng.

Thật không hiểu vì sao lại vậy, lại tiếp tục mềm lòng, không hề giống tác phong bình thường của hắn.

“Không, không cần...”

Thở mạnh hai lần, Đào tử cuối cùng cũng có thể nói chuyện. Mặc dù không biết vì sao tránh được một lần, nhưng lần sau không biết có còn may mắn thế không, không chừng lại...

“Người -”

Chết tiệt, nữ nhân này có ba phần nhan sắc đã muốn khai phường nhuộm sao? Hắn hiếm khi mềm lòng, nàng lại còn không cảm kích?

Tóm mạnh cổ tay Đào tử, Nguyệt Vô Hoa đang định mở miệng, trong tai liền truyền đến tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, sắc mặt nghiêm túc lại, ôm Đào tử đặt lên lưng ngựa, yên lặng đợi người.

Một đội nhân mã áo đen ngựa đen ngay ngắn trật tự tiến đến, nhìn thấy Nguyệt Vô Hoa liền ghìm ngựa dừng bước, xoay người xuống, đồng loạt hành lễ nói: “Ảnh bộ tới chậm, thỉnh chủ tử thứ tội.”

“Đều đứng lên đi.”

Nguyệt Vô Hoa phát tay, hắc y nhân đồng thanh trả lời, mười người như một.

Ảnh bộ, tình báo ám sát bộ do hoàng đế Nguyệt quốc bí mật thao túng.

Ba năm trước, hắn giấu mọi người thu phục người đứng đầu ảnh bộ, từ đó tổ chức thần bí này về dưới trướng hắn. Ảnh bộ nắm giữ đại bộ phận tình báo, tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng mỗi người đều là hảo thủ trần dậm khó tìm, sau khi có được ảnh bộ, hắn quả thật bớt được nhiều việc. Chính là –

“Phụ hoàng bệnh tình nguy kịch, tại sao bây giờ mới có tin tức? Ảnh Thụ, ngươi biết sai chứ?”

Ảnh Thụ, đứng đầu ảnh bộ nghe vậy lập tức quỳ xuống thỉnh tội, “Thuộc hạ biết tội. Bệnh tình Hoàng Thượng bất ngờ, trước đó hoàn toàn không có dấu hiệu, hơn nữa nhiệm vụ lần này của chủ tử... Ảnh bộ ngoại trừ lưu lại một số người trọng yếu đều dốc toàn lực hiệp trợ chủ tử. Cho nên mặc dù có được tin tức liền lập tức truyền đi, nhưng vẫn trì hoãn một ngày, thỉnh chủ tử trách phạt!”

“Cho dù là như vậy, ngươi -”

Nguyệt Vô Hoa mới mở miệng, liền nghe được một trận ngựa hí, chính là con lương câu bảy ngày đi ngàn dặm cẩu hần, không hiểu vì sao đột nhiên phát cuồng, đem theo Đào tử chạy trốn.

“Dẫn ngựa lại đây, ngươi mang ảnh bộ đi trước một bước, dọn dẹp chương ngại ven đường, ta đi tìm tiểu công chúa không nghe lời này, rồi sẽ tức tốc lên đường.”

“Dạ!”

Vẫn tiếp tục quỳ gối, nhìn thân ảnh Nguyệt Vô Hoa phóng ngựa đi, trong mắt Ảnh Thụ hiện ra một mảnh ngưng trọng...

Thật đáng sợ, thiên a a a –

Hai tay ôm chặt cổ ngựa, Đào tử nghiêng nghiêng ngã ngã sắp ngã.

Hắn bắt quá muốn thừa dịp người nọ không chú ý đào tẩu, chỉ cần rời khỏi tầm mắt hắn, chính mình muốn trốn cũng dễ dàng. Nhưng ai ngờ con ngựa ngu ngốc này, hắn bắt quá chỉ nhờ một ít lông nó, liền nổi điên lên chạy khắp nơi.

Ách, tuy rằng có hơi quá tay, nhờ được một tay đầy lông ngựa –

Hắn sẽ không cứ như vậy ngã xuống chứ, đứa ngốc cũng biết nhất định sẽ bị giẫm đến thảm – trở thành quả đào bị giẫm nát, hắn không muốn chịu thảm cảnh như vậy a, thà rằng bị ăn luôn còn có chút ít hữu dụng.

Bất quá con ngựa dưới thân kịch liệt nhảy chạy làm cho Đào tử rốt cuộc không còn tâm trí mà loạn tưởng, chỉ biết ôm chặt lấy cổ ngựa, lại vẫn không ngừng trượt dần dần xuống lưng nó –

Thiên a, hắn không muốn a a a –

Đào tử nhắm chặt mắt, đã phảng phất nhìn thấy thảm cảnh mình bị giẫm nát bét...

“Giữ chặt, đừng buông tay!”

Một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên bên tai, Đào tử theo bản năng mở mắt nhìn, đã thấy người vẫn luôn làm mình sợ hãi đang giục ngựa đến, mày nhăn lại mang theo lo lắng.

“Ngu ngốc! Không biết cưỡi ngựa còn muốn trộm đi, nắm chặt cho ta, không được buông tay!”

Bao lâu rồi không có cảm giác nguy hiểm như thế này? Nguyệt Vô Hoa cười ngựa chạy song song với Đào tử, tiểu cung nữ chết tiệt này lại đem phiền toái đến cho hắn, cười ngựa thôi cũng sắp mất mạng được.

Hắn đương nhiên có thể mặc kệ nàng, để cho nàng ngã ngựa, nhưng không biết vì sao nghĩ tới việc thân hình mảnh khảnh kia bị ngựa giẫm lên, thậm chí sẽ bị giẫm đến chết, trong lòng có cảm giác không thoải mái.

Hừ, tiểu cung nữ này dám trêu chọc hắn, hắn còn chưa tính sổ với nàng, ai cũng đừng nghĩ làm nàng bị thương!

Nhất định đúng là như vậy, khê cau mày, Nguyệt Vô Hoa tự thuyết phục chính mình.

Nghe thấy tiếng hắn, không hiểu sao, tâm Đào tử chợt buông lỏng, trên tay cũng mất hết khí lực, đúng lúc này con ngựa nhảy chồm lên, khiến hắn bay ra ngoài.

“Người -”

Biến cố phát sinh, Nguyệt Vô Hoa theo bản năng chỉ kịp túm lấy vạt áo Đào tử, ai ngờ lực bay rất mạnh, giá y khoác tạm lên rách toạc, thể bay của Đào tử chậm lại, chứ không ngừng hẳn.

“Chết tiệt!”

Cổ tay mãnh động, bắt được thắt lưng ở trung y, Nguyệt Vô Hoa kéo Đào tử về phía mình, đồng thời nhảy lên, đem nàng ôm vào lòng, lăn vào vòng mới dừng lại được.

Lại, lại lăn, dạo này suốt ngày phải lăn...

Có lẽ do quá kích động, nguy hiểm qua đi, ý niệm đầu tiên hiện ra trong đầu Đào tử lại là câu trên...

Nhưng khoảng trống rộng rất nhanh bị lấp đầy, tiếng tim đập kịch liệt truyền đến, Đào tử đột nhiên ý thức được việc gì vừa xảy ra.

– Người này, vậy mà lại cứu hắn...

“Người, người không sao chứ?” Đào tử run run, vội vàng bò ra khỏi lòng Nguyệt Vô Hoa, nhìn hắn nhú mày, hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên ngã không nhẹ.

“Không có việc gì!” Khê hít một hơi dài, Nguyệt Vô Hoa mới mở mắt ra.

Lần này ngã thật mạnh, tuy đã theo bản năng bảo vệ những chỗ yếu hại, nhưng thân thể chưa từng tập võ cũng khó chịu được loại va chạm này, hiển nhiên có chút miễn cưỡng, thậm chí một khắc vừa rồi còn mất đi ý thức.

“Thật tốt quá!” Thấy hắn mở miệng, Đào tử yên lòng, không tự giác cười lộ lúm đồng tiền.

Nàng cười rộ lên... Thật đẹp mắt.

Nguyệt Vô Hoa nhú mày, nhìn đôi hạnh nhân của Đào tử đã cười đến trở thành hai mảnh trăng non.

Tuy rằng cả người đều đau, nhưng là – tựa hồ như, đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng tươi cười.

Không giống vẻ sợ hãi rụt rè, lúc nào cũng như bị kinh hách, hiện tại tuy rằng quần áo hỗn độn, trên người còn dính bùn đất, nhưng so với khi mới gặp càng thêm đáng yêu, càng làm cho hắn –

Dừng dừng, tựa hồ có chỗ nào không thích hợp?

Nguyệt Vô Hoa ngẩng đầu, cẩn thận đánh giá Đào tử từ trên xuống dưới, khuôn mặt tinh tế, da thịt tuyết trắng, quần áo có chút hỗn độn, giày không biết đã tuột lúc nào, lộ ra mắt cá chân khéo léo – từ từ, đó là cái gì!

Nguyệt Vô Hoa mở to mắt, nhìn về phía vạt áo Đào tử hé mở, bên trong lồng ngực trơn bóng đang phập phồng theo nhịp hô hấp, như ẩn như hiện đầy mê hoặc – chết tiệt, mê người!

Hoàn toàn bằng phẳng, rõ ràng là ngực nam tử!

“Người!”

Một khắc sau, Nguyệt Vô Hoa như bị lôi điện đánh trúng, mạnh mẽ xoay người dậy, kéo vạt áo Đào tử sang hai bên, bộ ngực trắng nõn lập tức lồ lộ trước mắt, “Người, tại, sao, lại, là, nam, nhân!”

Từng tiếng đều được gần qua khe răng, Đào tử sợ tới mức lui về phía sau.

Xong rồi, bị phát hiên rồi!

Nơi này, nơi này chỉ có hai người bọn họ, hấn hấn hấn, sẽ không bị bóp nát bầm vằm đập dập... Biến thành vụn đào đi?

Nhìn thấy sắc mặt Nguyệt Vô Hoa từ hồng biến thành xanh rồi đến tím, hơn nữa càng ngày càng có xu hướng tiến dần tới màu đen, bản năng muốn sống làm Đào tử né ra, liền cứ thế ngồi mà lùi về sau, nhưng áo lại bị người kia nắm lấy, không thể thoát ra.

Thật đáng sợ!

Bị nhìn chăm chăm như vậy, thân thể giống như bị đem đi nướng chín, Đào tử nhát gan nhắm mắt lại, nhảy lùi về phía sau.

Nguyệt Vô Hoa làm sao có thể để hấn chạy, rất nhanh chớp lấy tay áo, kéo hấn trở về.

Ai ngờ vừa nhảy ra, Đào tử liền rơi xuống dưới, Nguyệt Vô Hoa thu lực không kịp, cũng bị kéo theo, hai người tiếp tục lặn lặn, rơi vào một cái vực sâu...

5. Chương 4

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đến a, đến bắt ta a, hi hi -”

“Đừng chạy đừng chạy nữa! Hi hi hi hi...”

Phấn diễm đào lâm, mấy thiếu nữ chơi đùa, hồ điệp lượn vòng vòng quanh bụi hoa, quả nhiên người còn đẹp hơn hoa.

“Tỷ tỷ xấu lắm, ta mới mất được người, phải phạt nga.” Phấn y thiếu nữ giữ vạt áo bạch y thiếu nữ nói lớn.

“Hảo hảo hảo, tiểu Thập Bát tới chỗ Huyền Nữ nương nương phụng dưỡng mấy chục năm, quả là có tiến bộ.”

“Tỷ tỷ -”

“Được rồi, người nói phạt cái gì? Hay muốn kể chuyện xưa?”

“Àn!” Phấn y thiếu nữ gật đầu, “Kể tiếp câu chuyện lần trước chưa xong đi!”

“Chưa kể xong... Là chuyện Dao Trì tiên tử lưu luyến nhân gian, cùng phạm nhân kết vợ chồng?”

“Phải!”

Bạch y thiếu nữ sủng nịnh vỗ vỗ phấn y thiếu nữ, thanh âm kiều nhuỷ, bắt đầu kể câu chuyện tình yêu tiên phạm.

Sau một lúc lâu, thanh âm của phấn y thiếu nữ lại vang lên, “Tỷ tỷ, Dao Trì tiên tử tại sao lại thích kẻ phạm nhân kia? Vì phạm nhân mà bị đuổi khỏi thiên đình, đưa vào luân hồi, còn cam tâm tình nguyện “thích” hấn, thật đáng sợ!”

“Thích a...” Bạch y thiếu nữ ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua tầng tầng cây lá, nhìn về phía hư vô xa xôi.

Nhớ khi ấy trước khi Dao Trì tiên tử bị đưa đi luân hồi, nàng còn gặp qua một lần, cô ấy đã nói gì?

“Thích, chính là có một người để người trong lòng, cho dù chính mình bị thương cũng muốn làm cho người hạnh phúc...”

“Àn? Thâm ảo quá.”

Phấn y thiếu nữ gãi gãi đầu, bộ dáng ngây thơ làm bạch y thiếu nữ bật cười, tiện tay hái một quả đào trong đào lâm, “Đứa ngốc, không hiểu thì đừng nghĩ nữa, ăn một quả đào nhuận nhuận giọng, vạn niên bàn đào này hiếm thấy a.”

Miệng mở to ra, hàm răng trắng đều tựa hồ phiếm bạch quang, chuẩn bị đem nó nuốt vào –

Thiên! Không được a!

Đào tử bật dậy trong bóng đêm, một thân mồ hôi lạnh. Chỉ là mộng [quả đào cũng mơ sao?], không phải thật sự bị người ta ăn.

Lau sạch mồ hôi lạnh trên trán, Đào tử mới phát hiện mặc dù đã tỉnh mộng, nhưng mình vẫn bị vây trong bóng đêm vô hạn.

Chớp chớp mắt, trí nhớ dần dần trở lại.

Y hình như bị hút chân, rơi xuống một cái động sâu thật sâu, mà người nọ cũng bị kéo theo cùng rơi... Ngô, sau đó liền rơi ầm ầm xuống, cuối cùng là va mạnh một cái, trước mắt tối sầm, cái gì cũng không nhớ được.

Như vậy y đang ở trong động? Đây, vậy không phải là, người kia cũng rơi theo y, đương nhiên sẽ ở gần đây?

Đây là, đây là...

Ngay bên cạnh chợt vang lên một tiếng “Ngô”, mơ hồ đoán được mình vừa đập phải cái gì, cả người Đào tử cứng ngắc lại.

“Ân...” Vỗ vỗ đầu, Nguyệt Vô Hoa chậm rãi mở mắt – một mảnh tối đen. Khẽ thở mấy hơi, phát hiện ra toàn thân mình đau nhức, bên vai còn có cái gì cứ lay lay kéo kéo, hiển nhiên là tên đầu sỏ tội lỗi vừa làm mình tỉnh dậy.

Ha ha ha, không nghĩ tới Nguyệt Vô Hoa hắc cũng có lúc nhìn nhầm! Tiểu cung nữ chết tiệt lại là nam nhân, hắc chẳng những không biết, mà còn muốn mình môi chính thú y, thật sự là – rất buồn cười!

Tựa hồ một lần ngã mạnh đã làm tiêu tan hết phần nộ, bao nhiêu phần hận khi vừa biết được chân tướng đều đã không còn, trong lòng chỉ có cảm giác chua xót cùng một loại tình tự không rõ là gì.

Kỳ quái, hắc tại sao lại tự làm cho mình lâm vào hoàn cảnh như thế này? Nguyệt Vô Hoa lấy tay chống trán, cúi đầu nở nụ cười.

“Uy, người...” Không biết tại sao, bên tai lại nghe thấy tiếng cười, Đào tử càng thêm bối rối, không khỏi ngồi xuống, lấy tay chọc chọc Nguyệt Vô Hoa, “Người, người không sao chứ?”

“Đừng chạm vào ta!” Hất tay y ra, Nguyệt Vô Hoa bật dậy, động tác kịch liệt kéo theo một trận đứt hơi, hắc ho khan liên tục.

“Người có khỏe không...”

Bọn họ tựa hồ ngã xuống từ một chỗ rất cao, hắc không bị thương đi?

“Thích, chính là có một người để người trong lòng, cho dù chính mình bị thương cũng muốn làm cho người hạnh phúc...”

Lời nói của bạch y tiên tử ở vườn đào mơ hồ vang lên bên tai.

Khi tỉnh lại, y đã nằm trong lòng hắc, từ chỗ cao như vậy rơi xuống, lại không hề bị thương chút nào.

Trái tim non nớt của Đào tử tựa hồ như có cái gì cửa vào, đau đau xót xót.

“Đừng chạm vào ta.”

Lại gạt tay Đào tử ra, Nguyệt Vô Hoa từ từ hít thở, cẩn thận thăm dò bốn phía.

Người này, ngay từ đầu đã lừa gạt hắc, trên chọc hắc! Hắc tự cho là trả thù, cười y, cuối cùng thành một hồi truyện cười!

Một khắc kia, khi biết được chân tướng, hắn thật muốn đem y ra bầm thây vạn đoạn, nhưng giờ phút này lại do dự! Vẫn còn do dự với y!

Nguyệt Vô Hoa hắn, tại sao lại gặp phải hoàn cảnh này!

Hít thở sâu, đem tức giận cùng buồn bực trong lòng áp chế xuống –

Quên đi, bây giờ quan trọng nhất là biết rõ mình ở đâu, làm cách nào để ra ngoài đây.

Xử trí y như thế nào, đợi sau khi rời khỏi đây nghĩ cũng không muộn.

Tay từ từ sờ mặt đất bốn phía, mềm mại mà ướt át. Chợt như nghĩ tới cái gì, Nguyệt Vô Hoa vươn tay sang ngang –

Quả nhiên, chạm vào một tảng đá trơn ướt. Chạm rãi sờ quanh tảng đá, là một hình vòng cung, trong lòng hắn đã khẳng định dự đoán của mình.

Nơi này, chính là một cái giếng hoang. Nói vậy, bọn họ có thể từ trên cao rơi xuống mà không thương tổn chút nào, là bởi vì lớp bùn xốp dưới này, bằng không dù có năng lực của hoàng tộc hộ thể, hắn cũng sẽ bị thương nặng.

Trong bóng đêm, Đào tử cầm lấy bàn tay vừa bị gạt ra, trong lòng đau đớn như bị kim châm, làm cho y thở không thông. Cảm giác xa lạ làm cho y sợ hãi, trong lòng chưa xót nhưng không biết phải làm gì, chất lỏng ẩm ướt tràn ra theo khóe mắt, Đào tử ngơ ngác lau đi, đưa vào miệng, mặn mặn, là lệ.

Ngay lúc ấy, tim như bị bóp nát, Đào tử khóc thành tiếng.

“Người!”

Bên cạnh vang lên tiếng khóc, Nguyệt Vô Hoa vốn muốn vờ như không thấy, nhưng tiếng nghẹn ngào ở ngay gần bên, một tiếng lại một tiếng truyền vào trong tai, làm cho hắn tâm phiền ý loạn, vô pháp tiếp tục tự hỏi.

“Im miệng!” Hắn không thể nhịn thêm, quát lớn. Tiếng khóc quả nhiên dừng lại, nhưng còn chưa đợi hắn dứt lời, lại tiếp tục vang lên, hơn nữa còn có xu hướng càng ngày càng to.

Chả lẽ y sinh ra để đối nghịch với hắn sao?

Không muốn thừa nhận mình bị tiếng khóc của y khiến cho tâm loạn, Nguyệt Vô Hoa trong lòng tự nói, đó là bởi vì y rất ồn ào, làm cho hắn không thể tiếp tục nghĩ đối sách. Hiện tại chỉ có thể tạm thích ứng, chờ sau khi rời khỏi đây mới hảo hảo xử lý y cũng chưa muộn.

Nghĩ tới đây, Nguyệt Vô Hoa hít sâu, đưa tay về phía Đào tử.

“Uy, đừng khóc!”

Một chút tác dụng cũng không có, Đào tử vẫn tiếp tục khóc, hơn nữa còn bắt đầu nức.

Cảm giác được bả vai mảnh khảnh kia không ngừng run rẩy, Nguyệt Vô Hoa thở dài một tiếng, không đành lòng, ôm lấy Đào tử.

“Đừng khóc nữa, ân?”

Giọng nói trầm trầm, hơi khàn khàn, trộn lẫn thanh âm của thiếu niên và thanh niên, vốn thô ráp sắc bén, luôn mang theo thị sát cùng huyết tính, bây giờ lại thật ôn nhu, làm cho Đào tử kinh ngạc ngừng khóc.

Đào tử khẽ hít thở, chớp chớp đôi mắt, không ngừng nức.

Nguyệt Vô Hoa ôm y, vỗ vỗ lưng, trong lòng tự trào mình vậy mà có lúc phải đi dỗ hài tử.

Dần dần, Đào tử bình tĩnh lại, Nguyệt Vô Hoa mới nói: “Chúng ta tựa hồ đang ở trong một cái giếng hoang, bây giờ ta cũng không truy cứu việc người lừa ta, trước hết nghĩ cách ra ngoài đây, hiểu chưa? Không được khóc nữa!”

Ngữ khí của hắn nghiêm khắc, Đào tử không khỏi rung mình, thầm nghĩ, hắn nói “lúc này”, “không truy cứu”, chẳng phải là nói tới lúc đi ra ngoài sẽ từ từ truy cứu sao?

Còn muốn nói tiếp, nhưng tiếng nói nghiêm khắc làm cho y có chút sợ hãi, chỉ có thể gật đầu.

Trong bóng tối tuy rằng không nhìn thấy, nhưng chiếc cảm ngổ trong ngực chuyển nhẹ, cảm giác thật rõ ràng, Nguyệt Vô Hoa biết y đồng ý.

Buông Đào tử ra, hần tiếp tục sờ vách tường xung quanh.

Giếng này tựa hồ không lớp, vừa rồi còn chưa phát giác, bây giờ sờ qua một lần mới phát hiện lòng giếng cùng lắm chỉ khoảng ba thước, hai người cùng ngồi thì được, nhưng không đủ chỗ nằm.

Đào tử nắm lấy tay áo Nguyệt Vô Hoa, trong bóng tối, tựa hồ nó gì đó trong tay cảm giác an toàn hơn. Kỳ quái, nắm đó còn trên cây, cũng có hoàng hôn đêm tối, y đã bao giờ thấy sợ đâu?

Đào tử tự hỏi mà không hề phát hiện, mùi huyết tinh luôn quanh quẩn bên Nguyệt Vô Hoa, khiến cho y e sợ, bây giờ lại cơ hồ không hề có ảnh hưởng gì.

“A, ta thế nào có thể quên được!”

Nguyệt Vô Hoa cười nhạo một tiếng, lấy ra hỏa chiết tử (một loại vật dụng tạo lửa) ra.

Đúng là tức giận quá, ngay cả việc mang theo thứ này cũng quên luôn.

Đốt sáng hỏa chiết tử, dựa vào chút ánh sáng mỏng manh chiếu sáng vách giếng, đập vào mắt là những phiến đá ướt sũng đầy rêu!

Bỗng nhiên ông tay áo khê động hai cái, nguyên lai Đào tử thấy ánh sáng, không tìm lòng được cũng muốn tới gần.

Theo bản năng giờ hỏa chiết tử lên, xoay người, dưới ánh lửa mờ lung, gương mặt Đào tử hiện lên.

Hạnh nhân vì khóc mà hơi sưng lên, vẫn còn đỏ, gương mặt trắng nõn còn có mấy giọt lệ chưa lau khô, đôi môi khéo léo hồng nhuận bị hàm răng trắng nõn cắn, vô cùng mê người.

Tầm mắt bất giác chuyển xuống dưới, trung y hỗn độn chịu một lần gây sức ép, đã gần như hoàn toàn mở ra, để lộ xương quai xanh, bộ ngực trắng nõn, cùng với hai điểm phấn nộn anh hồng kia, dưới ánh lửa càng thêm nổi bật, tựa hồ bị bao phủ bởi một tầng hồng sắc, mịn hoặc kinh nhân.

Nguyệt Vô Hoa hít sâu một hơi, cảm thấy trong người có một ngọn lửa thiêu đốt, từ miệng chạy tới hạ thân – không ngờ lại có phản ứng!

Chết tiệt! Y là nam nhân!

Vội tắt hỏa chiết tử, Nguyệt Vô Hoa cố gắng ức chế thân thể xúc động.

Đáng chết, hần lại đối với một nam nhân, một nam nhân trên người đang dính đầy bùn đất, nổi lên phản ứng!

Chính là cho dù y chặt vật như vậy, hần cũng không thấy dơ bẩn, một vết bẩn trên trung y tuyết trắng lại càng làm hần không vừa mắt, muốn xả hạ tất cả xiêm y bẩn thỉu này, dùng gắm vốc đồ thắm mềm mại bao bọc da thịt tuyết sắc kia.

Nhất định sẽ là một cảnh tượng cực đẹp...

Phát hiện chính mình càng nghĩ càng không tốt, Nguyệt Vô Hoa lắc đầu, cố ngừng suy nghĩ của mình, rút tay áo bị Đào tử cầm ra, không nghĩ Đào tử nắm thật chặt, chẳng những không lấy ra được, ngược lại còn làm y lảo đảo, ngã vào lòng hần.

Hơi thở ngọt ngào quen thuộc truyền đến, kích thích khứu giác Nguyệt Vô Hoa, làm cho hần không khỏi nhớ tới cảm giác hôn đôi môi y, cái cảm giác ngọt ngào không muốn rời ra...

Chết tiệt! Tại sao lại nghĩ tới chuyện đó! Cho dù biết y là nam nhân, nhưng tâm tư vẫn hướng về y, thật rất không được! Nghĩ tới đây, Nguyệt Vô Hoa liền dùng sức đẩy Đào tử ra.

Giếng vốn nhỏ hẹp, Đào tử bất ngờ không kịp phòng bị, ngã vào vách đá ướt sũng, một tiếng “Ba” vang vọng không ngừng trong giếng.

Nguyệt Vô Hoa chưa kịp phản ứng gì, thanh âm nức nở trầm trầm lại vang lên, giữa lòng giếng yên tĩnh nghe càng rõ ràng.

Đào tử lau lau mặt, khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn lại đầy nước mắt. Y không thích khóc như vậy, nhưng hôm nay không hiểu vì sao, hơi chút là rơi lệ, thanh danh của vụn niên bàn đào đều bị mình hủy hết rồi, có ai gặp vụn niên bàn đào chảy nước bao giờ đâu. Quả đào thiếu nước khô quắt sẽ không được hoan nghênh nữa!

Nghĩ tới đây, Đào tử càng lớn tiếng khóc.

Vừa nghe tiếng nức nở đầu tiên vang lên, Nguyệt Vô Hoa liền biết không tốt, tiếp theo nghe thấy Đào tử càng khóc càng lớn, tiếng khóc như một hải đồng, không chút nào kìm chế cứ liên tục đâm vào tai, trong lòng cũng như theo tiếng nức nở mà co rút lại.

Chính mình càng ngày càng khó hiểu, Nguyệt Vô Hoa nhú mày, trong thời gian ngắn cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy, kéo Đào tử lại gần, nói bên tai hắn: “Được rồi, đừng khóc, ta không đẩy ngươi nữa.”

Miễn cưỡng nga...

Đào tử giấy phải giấy trái, cả bụng ủy khuất, nhưng cũng hiểu được đạo lý có chuyện tốt nên nhận.

Người này từ lần đầu gặp mặt đã thật đáng sợ, hiện tại tuy tốt hơn, nhưng y vẫn nhớ rõ trước khi rơi xuống, bộ dáng dữ tợn của hắn, thật rất đáng sợ nga.

Bỗng nhiên nhớ lại bộ dạng Nguyệt Vô Hoa lúc nổi giận, hiện tại mình lại đang ở trong lòng hắn, này này này –

Đào tử kinh hãi, thân mình mềm nhũn, liền tê liệt ngã xuống.

Dù Nguyệt Vô Hoa phản ứng nhanh, nhưng cũng chỉ kịp xoay người một cái, rơi xuống phía dưới đỡ y.

Lần này ngã không nhẹ, Đào tử tuy không nặng, nhưng tốt xấu gì cũng là một thiếu niên nam tử. Nguyệt Vô Hoa lại chưa bao giờ luyện võ, lần này bị y ngồi đè ngay trên bộ phận yếu ớt hạ thân, không hỏi thiệt lớn một tiếng, nửa ngày không dứt.

“Ách... Người, người không sao chứ?” Đào tử khiếp sợ hỏi, nghe thanh âm tựa hồ rất đau, y lại gặp rắc rối rồi.

“Hoàn, hảo” Cổ sức rít lên qua kẽ răng, Nguyệt Vô Hoa hít sâu mấy lần, miễn cưỡng nhịn đau, trong lòng trào phúng, như thế cũng tốt, sẽ không xúc động nữa.

Ôm lấy thắt lưng Đào tử, đưa y tới chỗ khác, rời xa nơi vừa bị thương tổn. Làm xong hết thảy, không khỏi hít sâu.

Tựa hồ từ lúc gặp y, mọi việc mình làm đều bất thuận? Đầu tiên là kế sách bị Thừa Đức Đế nhìn thấu, tiếp theo là cưới một nam nhân, sau đó nghe tin phụ hoàng bệnh tình nguy kịch, bây giờ là rơi xuống giếng hoang, đúng là chẳng có gì thuận lợi.

Lại đốt hỏa chiết tử, nửa người dưới tuy đã đỡ nhiều, nhưng vẫn ần ần đau, Nguyệt Vô Hoa cũng không đứng lên nữa, ôm Đào tử ngồi dưới đáy giếng quan sát xung quanh.

Hỏa chiết tử tuy có một tia sáng, nhưng ánh sáng không mạnh, chỉ có thể chiếu đến nửa người, đừng nói nhìn được lên miệng giếng. Bọn họ không biết hôn mê bao lâu, trời đã tối, nhìn không thấy một tia sáng, thậm chí cả ánh sao cũng không có.

Xem ra chỉ có thể chờ đến sáng mai, xem rõ tình thế, rồi mới nghĩ biện pháp.

Nguyệt Vô Hoa thở dài một tiếng, tắt hỏa chiết tử, trong lòng âm thầm hy vọng ngày mai trời không mưa, bằng không ngâm mình trong đầm bùn này càng khó chịu.

“Vì sao lại tắt lửa?” Trước ngực khẽ động, Đào tử nằm trong lòng nhẹ giọng hỏi, thanh âm mềm mại phảng phất mang theo vị ngọt ngào.

“Ánh lửa yếu, cũng không nhìn tới cái gì, bây giờ rơi vào trong giếng, đợi ngày mai trời sáng là có thể thấy rõ nơi này, hỏa chiết tử cũng không cháy được bao lâu, phải giữ lại phòng vạn nhất.” Có lẽ bị thanh âm kia mê hoặc, Nguyệt Vô Hoa hiếm có mở miệng giải thích.

“Nga...” Đào tử nửa hiểu nửa không.

Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng bộ dạng Đào tử ngơ ngác ngược nhìn lại hiện lên rõ ràng trong đầu, Nguyệt Vô Hoa đưa tay ôm đầu y, áp vào ngực mình, “Đừng nghĩ, nghỉ ngơi một chút đi.”

“Úc...”

Đào tử nhu nhu mắt, dạo này suốt ngày lặn qua lặn lại, vừa rồi lại mất nước không ít, y cũng thật muốn nghỉ ngơi, tốt nhất là ngủ luôn tới sáng, nhất định sẽ thật là sướng khoái a...

Nghĩ như vậy, y mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại...

Thật lâu sau –

“Không khó chịu sao?”

Còn đang nửa tỉnh nửa mơ, thanh âm Nguyệt Vô Hoa chợt vang lên bên tai.

“Gì cơ?” Đào tử ngẩng đầu, không hiểu.

“Ta là nói, xiêm y của ngươi... Rất nhiều bùn, mặc không thấy khó chịu sao?”

“Bùn – không quan hệ a.” Sờ sờ, cả người dính đầy đất, có nơi còn đã kết thành một mảng lớn, Đào tử không hề để ý nói: “Ta đã sớm quen rồi.”

Cây đào mọc ra từ đất, quả đào kết ở trên cây, đối với bùn đất đương nhiên quen thuộc. Đất trong vườn đào hấp thụ linh khí của cây đào tiên, mang theo tiên khí, chỉ chạm tới thôi cũng đã thấy cả người thoải mái rồi!

Tuy rằng đất nơi này không thể so với trong vườn đào, thậm chí còn có mùi lạ, bất quá đối với Đào tử cũng không phải là không chịu được.

Đã quen... Nguyệt Vô Hoa im lặng. Tiểu cung nữ này... y, trước đây sống như thế nào?

Bỗng nhiên nhớ ra, hắn còn chưa biết tên y. Trước vẫn gọi là tiểu cung nữ tiểu cung nữ, đến giờ cũng chưa hỏi qua tên y, mặc dù có phong hào Đoan Hoa công chúa, nhưng cũng chỉ là giả. Y nếu là nam tử, tự nhiên không thể là cung nữ, chỉ là, y làm thế nào trà trộn vào cung, ngay cả ngày đại hôn cũng không bị phát hiện?

Ánh mắt trở nên âm trầm, Nguyệt Vô Hoa đem Đào tử đặt lên người, hỏi: “Ta còn chưa biết tên ngươi, nói cho ta biết, ần?”

“Tên a...” Đào tử gãi gãi đầu, “Ta gọi là Đào tử.”

Đúng vậy, hắn chính là quả đào a, tuy rằng trước đây nhiều người [tiên thì đúng hơn] đều gọi hắn là vạn niên bàn đào, nhưng thật lâu thật lâu trước kia tựa hồ có người gọi hắn là đào tử, hắn đã coi Đào tử là tên mình rồi.

“Đào tử -”

Ý nghĩ chợt lóe qua đầu Nguyệt Vô Hoa, vậy ngày đó y từ trên giường hắn đào tẩu, chỉ để lại một quả đào, quả nhiên là cười nhạo hắn?

Trên tay bắt giác dùng lực, nắm chặt lại, khiến Đào tử kêu “ôi” một tiếng, Nguyệt Vô Hoa mới chậm rãi thả tay, đồng thời tâm cũng trầm xuống.

Hắn nào có thể quên, kẻ dám đào tẩu ngay trên giường hắn, có thể trà trộn vào hoàng cung thâm nghiêm, có thể trở thành hòa thân công chúa mà lại không bị vạch trần thân phận, Đào tử có thể nào là người bình thường!

Nói không chừng, kỳ thực là do Thừa Đức Đế sắp xếp...

“Ngô, ta còn chưa biết tên của người a!” Hoàn toàn không biết người bên cạnh đang nghĩ gì, Đào tử tò mò hỏi. Y biết hẳn là cái gì Nguyệt quốc hoàng tử, nhưng không biết tên của hẳn.

“A...” Nguyệt Vô Hoa cười khê, không biết tên của hẳn sao? Nếu thật sự không biết thì thật tốt.

“Nguyệt Vô Hoa, người có thể – gọi ta Vô Hoa.”

Khê khàng nhắm mắt, trong mắt lóe ra một tia khó lường, tâm tư Nguyệt Vô Hoa lúc này rối bời, chỉ sợ có nói cho Đào tử, y cũng không hiểu nổi.

Đêm yên tĩnh, Đào tử sớm đã ngủ, Nguyệt Vô Hoa không biết từ khi nào cũng rơi vào trầm miên. Mãi tới khi ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống giếng, hẳn mới phát giác, mình lại cứ như vậy ôm Đào tử lại lịch bất mình mà ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Theo bản năng ngẩng đầu lên, phát hiện ra miệng giếng không xa như mình tưởng, chỉ bằng chiều cao của ba, bốn người.

Nếu chưa đem ảnh bộ điều đi, muốn lên hẳn không khó... Nhưng bây giờ chỉ có hẳn cùng Đào tử ở đây, hai người đều không biết võ.

Giếng này xem ra bị bỏ hoang khá lâu, ngay cả dây thừng cũng không có, cũng không có nơi nào để bám leo lên.

“Đào tử, tỉnh tỉnh, trời sáng rồi.”

Khê động bả vai, mới phát hiện cả người vô lực. Ôm Đào tử ngủ cả một đêm, huyết mạch không thông làm cho thân thể mất hết tri giác.

“Ngô?”

Đào tử nhu nhu mắt, hiển nhiên cũng bị chói mắt, nửa tỉnh nửa mê dựa đầu vào ngực Nguyệt Vô Hoa, theo bản năng cọ cọ hai cái.

Hương vị ngọt ngào từ tóc tỏa ra, bay tới mũi Nguyệt Vô Hoa, làm cho hẳn không khỏi cảm khái, rõ ràng cả người chật vật, lại ở trong lòng giếng tanh hôi cả một đêm, vì sao hương khí trên người Đào tử một chút cũng không phai nhạt?

“Trời đã sáng, rời giường đi.”

Vỗ vỗ người trong lòng, Nguyệt Vô Hoa đánh giá vách giếng hẹp, phỏng chừng không đủ để duỗi ngang hai tay ra. Lúc rơi xuống không va vào vách tường, có thể coi như là may mắn đi?

“Ngô – chật quá a...”

Đào tử trở mình, không hề tỉnh nguyện mở mắt ra, liền nhìn thấy chúc cấm ngoại bào của Nguyệt Vô Hoa. Sững sốt rồi lại sững sốt, nhìn đến bốn phía vách rêu, mới chợt nhớ tới việc hôm trước.

Rất, rất khó tin, y ngủ trong lòng hẳn cả đêm?

Đào tử khê run, mới có hôm qua y còn thấy người này thật đáng sợ, thậm chí chỉ cần tới gần cũng đã khiến cho y kinh hãi không thôi, hiện tại lại có thể nằm trong lòng hẳn ngủ.

Này, này... Tuy biết rằng mình hơi ngốc, nhưng cũng không trì độn tới mức này chứ?

Đào tử trái cọ cọ, phải cọ cọ, muốn tìm mùi huyết tinh vẫn khiến mình sợ hãi –

Di? Kỳ quái, y sao lại không sợ a.

Tư thế quái dị, trong lòng Nguyệt Vô Hoa cọ tới cọ lui một lúc, không ngoài sở liệu tìm được mùi huyết tinh phảng phất vĩnh viễn không tan, nhưng Đào tử phát hiện mình lại không hề sợ hãi. Tim đập vũng vàng, thân thể không run, thật sự không sợ, thật kỳ quái nga.

Đào tử miên man suy nghĩ, nhưng Nguyệt Vô Hoa bị hẳn động chạm thì không có tâm trí mà nghĩ nhiều như vậy. Bị cọ như vậy, Nguyệt Vô Hoa kinh ngạc phát hiện, mình lại có phản ứng!

Như thế nào có thể...

Tuy rằng buổi sáng tự chủ thường kém, nhưng... Đào tử cũng chỉ là cọ trái cọ phải mấy cái, hấn liền sinh ra phản ứng, này – như thế nào có thể?

Bị một nam nhân cọ cọ liền có phản ứng, định lực của hấn từ lúc nào kém đến mức này?

Lông mày nhíu lại, suy nghĩ có chút hỗn loạn. Hương vị ngọt ngào thanh đậm từ tóc y cứ phảng phất truyền tới, trong cơ thể ngứa ngáy, Nguyệt Vô Hoa cảm thấy hạ thân phản ứng càng thêm rõ ràng.

– Chết tiệt! Vẫn còn cọ!

Dùng sức giữ tay Đào tử, kéo y đứng dậy, không ngờ ngược mắt lên liền nhìn thấy đôi mắt to trong sáng như một viên bảo thạch, trong đó tràn đầy hình ảnh của mình...

Nguyệt Vô Hoa thở sâu, tựa hồ bị sét đánh mạnh, như bị mê hoặc, dần dần tiếp cận Đào tử, chạm vào đôi môi y.

Hương vị vẫn thơm ngon như trước, đôi môi mềm, phỉm ngọt nhẹ nhàng run, mặc cho hấn nhắm nháp, Nguyệt Vô Hoa mê muội dây dưa, cố gắng duyên hấp cái lưỡi mềm mềm kia.

Mãi tới khi cả hai người đều không thở nổi, Nguyệt Vô Hoa mới rời khỏi Đào tử.

Nhìn y hạnh nhân mông lung, đôi môi hé mở, hiển nhiên còn chưa kịp hoàn hồn, bộ dáng đáng yêu, không khỏi khẽ gợn khóe môi.

Trong lòng chợt chấn động, tại sao y lại có ảnh hưởng như vậy với mình?

Biết rõ y là nam nhân, thậm chí có thể là gian tế của Thừa Đức Đế, lại vẫn không thể khống chế bản thân.

“Ngô -” Lại là, lại là như vậy...

Đào tử giật mình sờ lên môi, âm ẩm, tựa hồ còn có chút sưng. Lần trước cũng là như vậy – hấn, cái kia, đầu lưỡi, vươn vào, còn...

Kế tiếp, hình như là sờ, cưỡi, cưỡi quần áo –

Nghĩ đến đây, “oanh” một cái, mặt Đào tử đỏ cả lên, quần áo hấn bây giờ thật dễ cưỡi đi...

Bất giác giữ cổ áo, Đào tử không hề biết động tác này lại làm cho ánh mắt Nguyệt Vô Hoa một lần nữa đặt trên người mình.

Xương quai xanh hơi lõm xuống, cổ thon dài cùng đôi môi sưng đỏ, gương mặt kiều diễm ướt át đều lọt vào tầm mắt Nguyệt Vô Hoa, làm toàn bộ lý trí còn lại của hấn tiêu tán hết.

Hấn mặc kệ! Cái gì nam nhân cái gì gian tế, hấn muốn là được!

Cho dù là gian tế của Thừa Đức Đế thì sao? Ở ngay cạnh mình, hấn không tin y có thể làm được gì!

Nguyệt Vô Hoa nhướn mày, ai cần biết y là nam hay nữ, nếu đã khơi mào tình dục của hấn, vậy y phải tự đi dập lửa.

Huống chi – Y còn có danh hiệu tam hoàng tử phi, thỏa mãn dục vọng của hấn là trách nhiệm của y!

Một khi đã hiểu rõ, Nguyệt Vô Hoa cũng không tự gây áp lực cho mình, nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của Đào tử, kéo hấn vào trong lòng, một tay kéo vạt áo, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve điểm hồng nhạt nổi lên, nhìn nó dần dần đứng thẳng, từ nguyên bản phẫn hồng chuyển sang đỏ sẫm, phảng phất như một đóa hoa nở rộ.

“A!”

Cảm giác thật kỳ quái! Đào tử không nhịn được vặn vẹo thân mình, tất cả mọi tri giác tựa hồ như đều tập trung ở ngực, hoàn toàn tê dại, lại giống như có một con mèo trong lòng đùa nghịch, làm cho cả người ngứa ngáy, không biết phải làm gì.

“Thân mình thật sự rất mất cảm...”

Nguyệt Vô Hoa than nhẹ, nâng mông Đào tử lên, đặt y ngồi lên người mình, nhẹ nhàng cởi thắt lưng y, ngay lập tức, cùng với hương vị ngọt ngào lan tỏa, bộ ngực trắng nõn cũng hiện lên trước mắt.

Hương vị này – chết tiệt dễ ngủ!

Tuy biết đây không phải vị trí tốt để hoan ái, nhưng hắn không nhịn nổi nữa, nếu không đem tiểu Đào tử ăn sạch sẽ ngay bây giờ, hắn sẽ nổ tung luôn!

Cảm nhận được hơi thở xâm lược trên người Nguyệt Vô Hoa, Đào tử run lên, ý định muốn trốn tránh còn chưa kịp dâng lên trong đầu, liền bị cuốn vào cơn tình triều xa lạ, rốt cuộc đầu óc trống rỗng.

Bàn tay thâm nhập vào vạt áo rộng mở, mơn trớn phía sau lưng, dọc theo thắt lưng thâm nhập vào tiết khố, giữ lấy đồn bộ (mông XD) cong cong nhỏ nhắn, co dãn tuyệt hảo của Đào tử, bắt đầu niết nhu.

“Ngô -”

Thật kỳ quái, thân thể trở nên thật kỳ quái nga, Đào tử khê hé môi, liền bị Nguyệt Vô Hoa kéo lại gần, tình té liếm thỉ hấp dục, tiếng rên rỉ ngọt ngào chỉ có thể thoát ra từ chớp mũi.

Giọng mũi ngọt ngào phát ra càng có vẻ mê hoặc, Nguyệt Vô Hoa nghe thấy, huyết mạch sôi sục, bàn tay nhu lỏng đồn biện cũng dần hướng tới trung gian, đúng khi chạm vào khe hở hồng nhạ kia, đột nhiên có một tiếng nói truyền đến từ đỉnh đầu.

“A Ngưu, sáng mai bắt đầu gieo hạt rồi, người đã cày hai mẫu đất kia chưa?”

“Sớm chuẩn bị tốt rồi, Tân Bá, không phải nói thu hoạch xong bị thu năm nay, bá sẽ giúp ra tới nhà Thúy nương cầu hôn sao, ta sao dám chuẩn bị không tốt?”

“Tiểu tử người -”

Nghe tiếng, có lẽ là thôn dân phụ cận.

Nguyệt Vô Hoa nghiêm túc lại, cắn mạnh đầu lưỡi, mùi máu tỏa ra, đồng thời, dục vọng cũng bị cảm giác đau áp chế. Cởi chức cấm ngoại y của mình ra bao lấy người Đào tử, rồi hít sâu, hướng lên trên hét lớn.

“Bên ngoài có người sao – chúng ta là người qua đường, vô ý rơi xuống giếng – kéo chúng ta lên, tất có hậu tạ -”

6. Chương 5

Tự Thiện thôn, là một thôn nhỏ gần Lộc Sơn, ít khi giao lưu với bên ngoài, dân phong thuần phác, từng nhà trong thôn đều luôn giúp người làm việc tốt, là nơi thể ngoại đào nguyên hiếm có.

“- Nghĩ lại năm đó a, A Bá mang theo vài huynh đệ ra ngoài, trong giang hồ cũng rất có danh tiếng. Nói tới Tự Thiện thôn chúng ta a, nếu không phải cửa thông bị Lộc Sơn chắn, chỉ có một đường nhỏ lại khó đi, hiện tại không chừng cũng có thể sinh ra những nhân vật số một số hai trên giang hồ...”

Thôn trưởng Tân Bá hít một hơi, rồi thở ra thật mạnh.

“Thôn trưởng A Bá đừng thở dài, Đào tử đâm lưng cho người.”

Bên cạnh Tân Bá, Đào tử tròn mắt nghe chuyện xưa như thuận đến gần lấy lòng.

Cũng chẳng còn cách nào khác, bọn họ được thôn trưởng cứu lên mười ngày, thôn trưởng A Bá mỗi ngày lập đi lập lại hơn mười lần công tích tuổi trẻ vĩ đại của mình, Đào tử đã sớm học được cách tìm cơ hội tránh né.

“Ai nha, tiểu Đào tử người thật là ngoan -” Thôn trưởng hạ vai xuống, hưởng thụ lực đạo không mạnh không nhẹ của Đào tử, “Chẳng bù cho ca ca người...”

“Ân? Ta làm sao?”

Nguyệt Vô Hoa một thân áo vải thô, vừa lau mồ hôi vừa bước vào. Để tránh phiền toái, hắn cùng Đào tử tạm thời giả làm huynh đệ.

“Không, không có gì -” Một giọt mồ hôi lạnh từ gáy thôn trưởng lặng lẽ rơi xuống.

Tại sao hai huynh đệ lại khác nhau vậy chứ, đệ đệ đáng yêu nhu thuận, ca ca lại... Ai u, cái ánh mắt kia cũng sắp đông chết hần luôn rồi.

“Ta chỉ tìm Đào tử tâm sự một chút, không có gì, không có gì, huynh đệ các người nói chuyện đi, ta về nhà trước.” Phủi phủi cả người da gà, thôn trưởng sáng suốt lựa chọn cách chuồn chuồn.

“Các người nói chuyện gì, vui vậy sao?” Vừa hỏi vừa vắt chiếc khăn trong tay lên thành ghế, Nguyệt Vô Hoa khẽ thở dài.

Nếu mấy ngày trước có người nói hần sẽ phải sống ở trong loại thôn trang thế này, mỗi ngày còn phải theo thôn dân đi lao động, vô luận thế nào hần cũng không tin. Nhưng hiện tại, hần không những đã làm mấy ngày, trong lòng còn cảm thấy thật thoải mái.

“Kể lại việc thôn trưởng trong giang hồ lần thứ một trăm hai mươi tám.” Đào tử ôm đầu lắc lắc, may là hôm nay Nguyệt Vô Hoa về sớm, bằng không chắc y phải nghe lần thứ một trăm hai mươi chín quá...

Không biết vì sao, thôn trưởng A Bá thấy Vô Hoa liền như chuột thấy mèo, luôn vắt chân lên cổ chạy mất.

Cũng khó tưởng tượng, thôn trưởng cứ thấy hần là bỏ chạy này, cùng với người hôm ấy đem họ kéo ra khỏi giếng xong còn cười meo meo nói với Nguyệt Vô Hoa “Nếu muốn trả ơn thì cứ ở đây giúp ta cày ruộng”, trước mắt hần còn cười tới vân đạm phong khinh là một.

Gãi gãi đầu khó hiểu, Đào tử rót trà, cẩn thận như dâng gì quý hiếm đưa đến trước mặt Nguyệt Vô Hoa.

“Ai nha, người về đúng lúc lắm, thôn trưởng mang tới một ít lá trà, nghe nói hương vị không tệ, mau nếm thử.”

Thôn trưởng A Bá mỗi lần đến đều chỉ cầm theo một nắm, giữ khư khư lấy, đến chạm cũng không cho y chạm vào, lúc uống còn làm ra vẻ đắc ý, y đã sớm tò mò muốn biết mùi vị trà này như thế nào rồi. Đáng tiếc, mỗi lần thôn trưởng A Bá đều thừa dịp Nguyệt Vô Hoa chưa về uống hết sạch, hại y vẫn chưa được nếm thử.

Hôm nay vừa vặn Nguyệt Vô Hoa về sớm, hắc hắc, rốt cuộc y cũng được biết trà này mùi vị thế nào rồi!

Nhìn cái chén được Đào tử đưa tới trước mặt, không phải loại đồ sứ tinh xảo mình vẫn thường dùng, chỉ là chén sứ thô của nông gia, là loại đồ hần bình thường cả chạm vào cũng đừng có mơ, nhưng dưới ánh mắt chờ mong của Đào tử, không biết sao, liền uống một ngụm, vừa vào miệng đã là cảm giác đắng ngắt, ánh mắt Nguyệt Vô Hoa tối lại -

Hương vị này, rất quen thuộc...

“Uống ngon không?” Chớp chớp mắt, Đào tử theo bản năng liếm liếm môi, đầu lưỡi hồng nhợt giữa đôi môi như ẩn như hiện, vô cùng câu nhân.

Nguyệt Vô Hoa cầm lấy chén, đưa lại cho y, “Uống được hay không, người tự nếm thử xem.”

“Ai? Ta cũng có thể uống sao?”

Đào tử mắt sáng lên, cầm lấy chén ngửi ngửi. Hắc hắc, bị thôn trưởng A Bá ngăn cản bao nhiêu lần, làm y cũng quên mình cũng có thể thử uống luôn. Thỏa mãn cầm chén uống một ngụm to, liền bị sắc lá trà, không ngừng ho.

Nguyệt Vô Hoa vội vàng đến ôm lưng y, không ngừng vuốt vuốt, chỉ cảm thấy xương bả vai gầy gầy cùng với lưng liên tục phập phồng, đơn bạc mà khéo léo, thật sự rất đáng yêu.

Đào tử ho một trận, rốt cuộc ho ra phiến lá trà kia, sờ sờ cổ họng phát đau, bấu môi. Vị đắng đắng này y thực không thích, lại còn làm người ta sặc, không hiểu vì sao thôn trưởng A Bá lại thích như vậy.

“Uống không ngon!” Khẽ cầm thay áo Nguyệt Vô Hoa, Đào tử nghiêm túc đánh giá.

“Làm sao có thể như vậy? Đây chính là -” trà tiến cống của Kinh Linh Sơn!

Nguyệt Vô Hoa rung mình.

Đúng rồi, chẳng trách hương vị lại quen thuộc như thế.

Trong miệng lại nổi lên vị thơm ngát đặc thù kia, rõ ràng là hương vị của Phiếu miếu trà ở Kinh Linh Sơn!

Cái độc đáo của trà này là ở chỗ, vừa uống vào cảm thấy đắng ngắt, sau khi nuốt xuống lại có mùi thơm ngát đọng lại. Phiếu miếu trà sản lượng cực thấp, hàng năm hái xuống liền chuyển vào trong cung. Tại sao trong thôn nhỏ biệt lập này lại có công trà? Xem ra cần hảo hảo tra xét rồi.

“Sao không nói tiếp? Người cũng thấy khó uống đi, đắng đắng chua chua, còn không bằng, không bằng quả đào ăn ngon!”

Đào tử le lưỡi, tuy bây giờ có cảm giác ngòn ngọt, nhưng uống một ngụm kia lại thật đắng nga, tuyệt đối không có hương vị ngọt ngào mong nước vô cùng như vạn niên bàn đào hắc.

Đào tử, tuy tên y là Đào tử, nhưng không cần nói cái gì cũng dùng đào làm ví dụ đi?

Tuy rằng mới có vài ngày, Nguyệt Vô Hoa đã có vô số lần nghe Đào tử nói mấy câu kiểu “Củ cải trắng này thật nhỏ, không to như quả đào”, “Nơi này thật rộng, có thể nhét được đầy đào.”, “Ánh trăng thật tròn, so với quả đào còn tròn hơn” linh tinh đủ loại.

Bất quá, tuy rằng lặp đi lặp lại, nhưng đi kèm với vẻ mặt đáng yêu của Đào tử, lại là một loại hồn nhiên phong tình, làm cho người ta không đành lòng ngắt lời y.

Nguyệt Vô Hoa than nhẹ, có lẽ cái tên hâm đờ thôn trưởng kia vì nguyên nhân này mới bắt Đào tử cả ngày nghe hắc kể “hồi ước đẹp thời trai trẻ”?

Trên đường đến thôn, hắc đã để lại ám hiệu liên lạc với ảnh bộ, xem chừng tiếp ứng của ảnh bộ cũng sắp tới rồi.

Thôn này tuy có chút quỷ dị, nhưng ở đây mấy ngày, cũng thực sự làm hắc cảm thấy bình tĩnh, huyết dịch vốn sôi trào, linh hồn nhiễm huyết sắc luôn kêu gào tựa như an bình hắc.

Cảm giác này cũng không biết là tốt hay xấu, chính là ở cùng Đào tử một thời gian, hắc lại sinh ra cảm giác “quyến luyến” với y.

Bất quá – cũng chỉ đến thế thôi!

“Ra ngoài!”

“Tham kiến chủ tử!” Ngoài cửa, một hắc y nhân hạ xuống, cung kính quỳ xuống.

Nguyệt Vô Hoa nhướn mày, “Lâu như vậy mới tìm được tới đây, khả năng của ảnh bộ chỉ có thể thôi sao?”

“Khởi bẩm chủ tử, thủ lĩnh phụng mệnh chuẩn bị quay về, lâu không thấy chủ tử trở lại, liền tức khắc sai người tìm kiếm tin tức chủ tử. Chính là ngày hôm qua Hoàng Thượng đột nhiên tuyên bố lập Đại hoàng tử làm Thái tử, công việc của bộ nhiễu loạn, thiếu người đi tìm chủ tử, bởi vậy nên mới lỡ thời cơ.”

“Ảnh? Đại ca?”

Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, đã trở thành thái tử? Là muốn trước khi mình về nước làm cho tất cả trở thành sự đã rồi?

Ha ha ha, tuy hắc không có mấy hứng thú với vị trí kia, nhưng cũng sẽ không khoanh tay chịu chết. Trước khi hắc có được bí mật của hoàng tộc, đại ca, người cứ ngồi ở vị trí thái tử đi!

“Xa mã chuẩn bị tốt chưa?”

“Bẩm chủ tử, lương câu khoái mã, ngày đi ngàn dặm!”

“- Hảo! Truyền lệnh cho người của ảnh bộ chờ ở ngoài thôn, nhanh chóng về nước!”

“Tuân mệnh!”

Đội hắc y nhân lĩnh mệnh ra đi, Nguyệt Vô Hoa quay vào trong nói với Đào tử: “Người thu thập một chút, chúng ta lập tức khởi hành.”

“A, phải đi rồi sao?”

Tuy rằng từ lúc hắc y nhân kia xuất hiện, y đã biết bọn họ phải đi, bắt quá –

“Có nên từ biệt mấy người thôn trưởng A Bá không?”

“Không cần, thời gian không nhiều, chúng ta lập tức khởi hành!”

Thôn trưởng kia, tuy trước mắt xem ra không có ác ý với họ, nhưng kẻ có thể uống Phiêu miếu trà... nhất định không thể đơn giản là một thôn trưởng nho nhỏ!

Nhìn quanh phòng không thấy có gì đáng mang theo, Đào tử nghĩ nghĩ, đem bánh rán thôn trưởng A Bá mang tới nhét vào lòng.

“... Bánh rán...” Nguyệt Vô Hoa bất giác run run khóe miệng, bất đắc dĩ nói: “Đào tử, ảnh bộ đã chuẩn bị tốt hết rồi, không cần mang bánh rán.”

“Nhưng bánh rán này do thôn trưởng A Bá đặc biệt làm, ngọt ngọt thanh thanh, ăn rất ngon nga, hẳn nói để hơn một tháng cũng không sao, không mang theo thì thật đáng tiếc nga.” Đào tử chau chau mày.

Từ khi biến thành người, y mới biết thế nào là “đói”.

Những thứ hương vị mới mẻ làm cho y rất tò mò, nhìn thấy cái gì ăn ngon cũng muốn thử. Bắt quá bây giờ y thích nhất là bánh rán này, bỏ lại thì thật tiếc mà.

Nhìn vẻ mặt mong chờ của Đào tử, trong đôi mắt tròn tròn đầy hình bóng mình, Nguyệt Vô Hoa không khỏi gật gật đầu, lôi Đào tử ra cửa – thừa lúc y chưa kịp nghĩ tới việc mang thêm vài thứ kỳ kỳ quái quái gì, nhanh đi thì hay hơn.

Trời chiều, thiên không nhuộm thành màu hồng rực sáng lạn, vạn vật cũng như được phủ thêm một lớp lụa mỏng, phản chiếu tịch dương quang mang.

Trên đường, một chiếc xe ngựa cùng mấy con tuần mã chạy như bay, phá tan phong cảnh yên tĩnh.

“Ân... Ngô ngô ngô -” Trên xe ngựa, Đào tử nằm trong lòng Nguyệt Vô Hoa, hạnh nhãn khép hờ, hờn hờn hển hển thở.

“Làm sao vậy? Choáng đầu sao?”

Khẽ vén tóc Đào tử, lấy tay thử độ nóng, nhiệt độ cơ thể coi như bình thường, Nguyệt Vô Hoa cầm lấy túi nước, uy y uống một chút.

Chạy liên tục mấy ngày đêm, nguyên bản định đi ngựa, nhưng ngại Đào tử không biết cưỡi ngựa, đành phải ngồi xe. Ai ngờ Đào tử lại say xe, lên xe chẳng bao lâu đã choáng đầu chóng mặt mất tinh thần.

“Ngô...”

Đào tử khép hờ mắt, uống nước, gật loạn đầu.

Tò mò thật nga, hôm đó bị đặt trên ngựa nghiêng ngả cả đêm cũng không khó chịu như vậy. Hiện tại chỉ là xe ngựa xóc một chút đã không động nổi tay chân.

Mấy ngày này, cảm giác của loài người càng ngày càng mãnh liệt...

Nghi hoặc nhíu mày, nhưng y chưa kịp nghĩ kỹ, một trận chấn động truyền tới, Đào tử mặt tái nhợt, nôn khan vài tiếng, nhưng cái gì cũng không phun ra.

Nguyệt Vô Hoa vỗ vỗ lưng y, nhìn sắc trời, nói: “Từ đây tới quốc đô còn bao xa?”

“Bẩm chủ tử, ước chừng còn hai ngày đường, nếu toàn lực chạy có lẽ trong một ngày là tới.”

“Truyền lệnh xuống, tìm một khách điểm nghỉ ngơi. Mấy ngày ăn ngủ ngoài trời, các người cũng mệt rồi, tối nay hảo hảo ngủ nghỉ, ngày mai toàn lực tới quốc đô.”

“Dạ.”

Thanh âm đều đặn ngoài xe tựa hồ cũng có ảnh hưởng tới Đào tử, y khẽ mở mắt, nhìn Nguyệt Vô Hoa: “Hôm nay không ngủ trong xe?”

“Ân.” Nguyệt Vô Hoa ôm chặt Đào tử.

Từ khi bọn họ rời thôn, ngày nào cũng chạy liên tục, ban đêm cũng chỉ dừng nghỉ ngay giữa đường, mấy ngày liền đều chỉ ở trong xe, cũng khó trách sắc mặt Đào tử ngày càng kém.

Tuy biết rằng bây giờ nghỉ ngơi không phải là việc sáng suốt, nhưng nhìn sắc mặt Đào tử tái nhợt, hạnh nhân mơ hồ, Nguyệt Vô Hoa không đành lòng tiếp tục hành trình.

Quên đi, sau khi về nước sẽ có một trận đánh ác liệt, để cho ảnh bộ nghỉ ngơi một chút cũng tốt.

Hai người đều không mở miệng nói nữa, Nguyệt Vô Hoa cho Đào tử gối đầu lên chân mình, giảm bớt chấn động từ xe truyền tới. Trong thoáng chốc, trừ bỏ tiếng vó ngựa đát đát, tiếng bánh xe lăn, xung quanh chỉ còn tiếng hai người hô hấp.

Khí thở ra giao hội làm một, không tiếng động mà lại vô cùng thân mật.

Nguyệt Vô Hoa nhẹ nhàng nhắm mắt, hưởng thụ không khí phảng phất này.

Cứ như vậy, không biết bao lâu sau, rốt cuộc cũng tới khách sạn. Nguyệt Vô Hoa bế Đào tử xuống xe, ảnh bộ sớm đã an bài thỏa đáng phòng, nước ấm cùng đồ ăn đều đã đưa tới.

Đem khăn mặt nhúng nước, đưa cho Đào tử lau mặt, Nguyệt Vô Hoa cũng có chút buồn bực, từ khi nào mình làm những việc này lại thật tự nhiên. Bất quá thấy Đào tử lau mặt xong liền thở dài một tiếng, tuy vẫn phải dựa vào giường, nhưng khí sắc rõ ràng đã tốt hơn, nút thắt trong lòng cũng lặng lẽ mở ra, tâm tình tốt lên thật nhiều.

Đặt bát cháo cạnh giường, Nguyệt Vô Hoa đi tắm trước, cảm giác mệt mỏi sau bao ngày dần dần tiêu tan dưới làn nước ấm, mới đứng dậy lau sạch thân thể, đi tới bàn.

Đào tử có vẻ đã hồi phục tinh thần một chút, đang uống cháo, đôi khi lại gấp một ít đồ ăn, không được mấy miếng đã bắt đầu no.

Nhìn thấy Nguyệt Vô Hoa tới gần, y ngẩng đầu, cười ngượng ngùng, lấy bánh rán được gói cẩn thận từ trong người ra, lôi ra một cái, lại nhìn Nguyệt Vô Hoa, cuối cùng luyến tiếc đưa tới trước mặt y.

“Ân? Người không phải thích ăn sao? Giữ lại ăn đi.”

“Ăn no rồi.” Vỗ vỗ bụng, Đào tử chắc lưỡi, “Ta rất muốn ăn nga, nhưng ăn không vào nữa, người ăn thay ta đi.”

Ăn cũng có thể thay sao, Nguyệt Vô Hoa bật cười lắc lắc đầu, nhưng không cự tuyệt bánh rán Đào tử đưa cho, bắt đầu ăn.

“Ngon đi.”

Đào tử cười híp mắt, vừa định nói gì đó, ánh mắt lại nhìn thấy cái gương đặt cách đó không xa, vẻ mặt cứng đờ, chạy tới bên cạnh xem xét.

Nghĩ tới Đào tử tìm được đồ chơi mới, Nguyệt Vô Hoa không để ý thêm, bắt đầu ăn thức ăn trên bàn. Đi suốt cả một ngày, hẳn cũng thấy đói bụng, một chiếc bánh rán không thể no được, ngược lại còn càng thấy đói.

Chưa ăn được mấy miếng, chỉ thấy Đào tử ném mạnh gương, treo lên giường cuộn chặt chắn.

Nguyệt Vô Hoa đành phải buông bát đến bên cạnh, vỗ vỗ con nhộng chắn, hỏi: “Làm sao vật? Tự nhiên cuộn chặt lại làm gì?”

“Héo mất...”

“Cái gì?”

“Ta bị héo rồi! Ô ô ô ô... Tại sao vậy, vàng như vậy, không tươi nữa...”

Đào tử nằm trong chăn lau nước mắt. Lâu như vậy, y quên mất việc hôm đó thấy mình chuyển thành màu vàng. Bây giờ nhìn thấy, hình như càng vàng hơn.

Làm sao bây giờ a? Hay là mình sẽ mọc lông ra!

Y không muốn a, sớm biết vậy trước đây cứ để cho người ta ăn, bây giờ đã không rơi vào kết cục bi thảm vậy rồi.

Càng nghĩ càng thương tâm, Đào tử cắn góc chăn không ngừng khóc.

“Vàng? Người làm sao... héo được?”

Nhìn đám chăn trên giường không ngừng run run, Nguyệt Vô Hoa thật sự không hiểu nổi. Đào tử da thịt trắng nõn mềm mại, héo là sao?

“Đều héo cả rồi! Oa -” Đào tử khóc ầm lên.

“Đào tử! Nói rõ ràng xem nào, đừng khóc!” Đem cả người lẫn chăn ôm vào lòng, Nguyệt Vô Hoa lớn tiếng hỏi.

Lâu không bị quát hỏi như vậy, Đào tử ngây ngốc một lúc, run rẩy thò một tay ra khỏi chăn, chỉ chỉ gương, nức nở nói: “Nơi đó, toàn bộ, toàn bộ đều vàng...”

Gương?

Nhìn theo hướng Đào tử chỉ, rồi lại quay lại, không có gì khác thường a, Nguyệt Vô Hoa nghi hoặc nhíu mày.

Đột nhiên, một ý tưởng lóe lên trong đầu.

“Người, người đừng nói là nhìn vào gương thấy mình màu vàng đi?”

“Àn...”

Cuộn chăn run lên hai cái, giọng nức nở lại vang lên.

Là nguyên nhân này sao, Nguyệt Vô Hoa thật không biết nên khóc hay nên cười, đem cái gương lại gần, rồi nói với cuộn chăn: “Không phải là người héo, đến, lại đây xem đi.”

“Không cần.” Cuộn chăn lăn trái lăn phải, có lẽ Đào tử bên trong đang lắc đầu.

“Đến xem!” Nguyệt Vô Hoa kéo góc chăn, lại bị Đào tử cuốn lại.

“Không muốn không muốn không muốn -”

“Đi ra!”

Hai lần kéo mà Đào tử vẫn không thò đầu ra, Nguyệt Vô Hoa liền áp lên giường, trực tiếp đẩy cuộn chăn ra, giơ gương ra trước mặt Đào tử.

“Ô ô ô, vàng nè, vàng nè... Người bắt ta xem làm gì...”

Thương tâm nga, y đã thê lương như vậy, lại còn muốn y nhìn thấy chính mình vàng vọt thế nào nữa, thật tàn nhẫn!

Nguyệt Vô Hoa cảm thấy thái dương mình giật giật.

Đào tử ngốc này, muốn hấn cười đến chết hay tức chết?

Hít sâu, ấn đầu Đào tử đến sát gương, cắn răng nói: “Xem, người màu vàng!”

Tiếp theo đem gương chuyển hướng phòng, “Trong phòng đều màu vàng, đây là đồng, chiếu cái gì cũng đều màu vàng, không phải người bị héo!”

“Gì?”

Đào tử há hốc mồm, cầm lấy gương xem trái xem phải một lúc, lặn qua lộn lại trái chiếu phải chiếu, rốt cuộc xác định tất cả mọi thứ đều màu vàng, không phải chỉ có mỗi mình bị héo.

“Ha ha ha -” Gãi gãi đầu, Đào tử ngượng ngùng nhìn Nguyệt Vô Hoa, “Nguyên lai là vì gương màu vàng, không phải ta bị héo nga.”

Thật tốt quá, y vẫn là vụn niên bàn đào mọng nước nộn nộn ngọt ngào trong vườn đào, sẽ không bị mọc lông.

Đào tử cười thật to, hưng phấn nhìn Nguyệt Vô Hoa, lại phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, rất bất đắc dĩ.

Tiếng cười dần dần nhỏ đi, Đào tử có chút xấu hổ mở miệng: “Ta, ta rất cao hứng sao...”

Thấy đối phương không có phản ứng gì, Đào tử không khỏi sốt ruột, vội vàng giải thích: “Người nhìn ta thế này, chứ vẫn không bằng trước đây đâu, ta trước kia ai gặp người đó thích, không có ai không khen Đào tử nga. Hiện tại trở thành như thế này, không có ai thích ta, Ta trước kia lớn lên giống, lớn lên giống -”

Nghĩ nghĩ, không thấy có gì có thể so sánh với hình dạng quả đào nộn nộn mọng nước của mình, dưới tình thế cấp bách không nhớ mình còn có thể biến thành quả đào, Đào tử đơn giản nằm úp sấp lên giường, nhếch mông lên, lấy tay chỉ chỉ. (dù dõ nó phạm tội =)))

“Người xem, chính là giống thế này, coi được đi?”

Nguyệt Vô Hoa mở to mắt mình cái mông y.

Quần áo đơn bạc làm hai nửa vòng tròn kia hiện lên cực kỳ rõ ràng, đường cong mượt mà cùng với vòng eo mảnh khảnh hơi hơi lay động, từ hạ thân hần có một ngọn lửa bùng lên –

Y, đang dụ hoặc hần sao?

7. Chương 6

“Ân?” Tại sao lại không trả lời?

Đào tử nghi hoặc quay đầu lại, đối diện ánh mắt tình dục thiêu đốt của Nguyệt Vô Hoa.

Bản năng cảm thấy nguy hiểm, thân mình run lên, chân nhất thời không chống đỡ được nằm úp sấp về phía trước, lại bị Nguyệt Vô Hoa ôm lấy hông, kéo trở về.

Một tay ôm lấy thắt lưng Đào tử, khiến cho y tiếp tục giữ tư thế cong mông về phía mình, một tay kia cách một lớp quần áo đặt lên nửa vòng tròn duyên dáng kia.

Cảm giác đầy đặn co dãn trong tay, Nguyệt Vô Hoa không nhịn được dùng sức xoa nhẹ vài cái, bên tai vang lên tiếng kinh hô của Đào tử, giọng nói ngọt ngào nhuyển lại càng kích thích dục vọng của hần, tay dùng sức túm một cái, kéo Đào tử lên, ngồi quay lưng vào lòng mình.

“Người đang làm cái gì – a!”

Lời chưa nói hết, ngón tay Nguyệt Vô Hoa đã luồn vào trong vạt áo, điểm nhỏ nhỏ phần nộn trên ngực bị hung hăng bấm một cái, Đào tử đau đến nước mắt lưng tròng.

Muốn quay đầu lại hỏi, ngón tay kia lại trấn an vuốt ve vài vòng trước ngực, lực nhẹ như lông chim, khiến cho cả ngực ngứa ngáy, Đào tử không nhịn được khẽ lắc thắt lưng, khiến cho hô hấp của người ngồi sau cũng trở nên trầm trọng hơn, nhiệt khí thổi vào tai, làm cho y tê rần nửa người.

“Ngô... Người đây là, làm cái gì...”

Ngón tay vòng quanh điểm nhỏ tinh tế vài lần, đôi nhiên ấn mạnh, một ngón tay ở chỗ mẫn cảm vuốt ve, cảm giác rung động truyền từ ngực xuống dưới thân, Đào tử phát hiện thân thể mình trở nên kỳ quái.

“Đừng nói gì...”

Há mồm ngậm lấy vành tai khéo léo của Đào tử, nhẹ nhàng mút vào, hương vị ngọt ngào quen thuộc lại quanh quẩn bên chóp mũi.

Kỳ quái, trải qua mấy ngày phong trần mệt mỏi, trên người Đào tử một chút dị vị cũng không có, hương vị ngọt ngào kia một chút không thay đổi, đầu lưỡi liếm lộng vành tai tựa hồ còn cảm nhận được vị thanh diêm.

“Ân... Thật, thật kỳ quái... Đây là, cái gì?”

“Đây là động phòng nga – Đào tử, hoàn toàn trở thành người của ta đi!”

Nhắc eo nhỏ Đào tử lên, khiến cho y ngồi lên người mình, Nguyệt Vô Hoa khẽ liếm đôi môi hé mở kia.

Ở trong thôn phòng ốc đơn sơ, cách hàng xóm có một bức tường mỏng, động tĩnh gì cũng nghe thấy rõ ràng, trên đường khoái mã cấp cần, vội vàng lên đường, Đào tử lại say xe, cái gì cũng không làm, hắn đã nhịn rất lâu rồi!

Nếu tình dục đã thiêu đốt – hôm nay hắn vô luận thế nào cũng phải đem Đào tử ăn sạch!

“Động phòng...” Đào tử run mạnh, thanh tỉnh vài phần, tiếp theo sẽ động phòng sao?

“Nhưng là...”

“Không nhưng gì hết”

“Vậy...”

“Cũng không vậy -”

“Kia -”

“Câm miệng!” Chết tiệt, hắn không tìm Đào tử để cãi nhau! Nguyệt Vô Hoa mạnh mẽ ngăn chặn miệng y, lưỡi nóng bỏng mở khớp hàm, dây dưa cái lưỡi ngậy ngô của y, không cho tiếp tục nói bất cứ thứ gì – đương nhiên, trừ bỏ rên rỉ.

“Ân ngô -”

Đào tử lắc lắc đầu, nhưng không thể thoát khỏi sự giam cầm của Nguyệt Vô Hoa, đôi môi hoàn toàn bị xâm chiếm, hơi thở nam tính đậm đặc từ miệng trào vào cơ thể –

Ngô, nóng quá, thân thể trở nên thật kỳ quái... Nhưng là, y lại không muốn cự tuyệt, cảm giác tê dại lan tràn khắp nơi, làm cho cả người mất hết khí lực....

Cảm thấy người trong lòng dần dần thả lỏng, ngừng không phản kháng, cái lưỡi ngọt ngào cũng hết kháng cự, mà bắt đầu ngoan ngoãn đáp lại, Nguyệt Vô Hoa mới chậm rãi rời khỏi đôi môi Đào tử.

Một đường chỉ bạc kéo dài theo hai người tách ra, đôi môi Đào tử khẽ hé mở, hạnh nhân mông lung, lại có một loại cảm giác dâm mỹ.

Nguyệt Vô Hoa không kìm chế nữa, môi dọc theo chiếc cổ trắng nõn của Đào tử mút vào, đầu lưỡi nhẹ nhàng khơi mào điểm hồng nhạt, liếm một vòng, cảm giác thân thể Đào tử run mạnh, liền thừa cơ nâng mông y lên, bỏ hết quần áo ở hạ thân, đưa đôi chân dài trắng nõn đặt ở hai bên thắt lưng mình.

Tay thuận theo thắt lưng duyên dáng trượt xuống, nhẹ nhàng ấn ấn, sau đó giữ lấy đồn biện, dùng sức vuốt ve.

“Ân -”

“Hình dạng chỗ này... thật đúng là tốt lắm.”

Tiếng nói khàn khàn vang lên bên tai, Đào tử run run, còn chưa kịp hiểu ý tứ của Nguyệt Vô Hoa, lại bị ngón tay tại mông liên tục tác quái, run rẩy không thôi.

“Mềm lại mịn, cảm giác thật tốt.”

Hai tay bao lấy đồn biện Đào tử, nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn một phen, sau đó mới chậm rãi tách sang hai bên, một ngón tay ở giữa khẽ vuốt, cảm giác khác thường làm Đào tử nhú mày.

“Nơi đó! Thật quái...”

“Không có việc gì.” Nguyệt Vô Hoa trấn an hôn lên đôi môi y, “Đừng sợ, một lúc nữa sẽ rất khoái nhạc.”

Trần an Đào tử, Nguyệt Vô Hoa cũng bất ngờ với sự kiên nhẫn của mình. Hướng dẫn xử nữ luôn thật phiền toái, cho dù đôi khi hắn cũng hưng trí chăm sóc đối phương, nhưng chưa bao giờ trấn an hướng dẫn cẩn thận như thế.

Nhìn Đào tử theo động tác tay của mình mà ngày càng căng thẳng, hai má hồng nhiên ửng hồng, có vẻ vô cùng dục hoặc – quên đi, tiểu Đào tử chưa biết chuyện này ngọt như vậy, hắn cũng không uống công hắn cố nén ***. (là bản gốc nó *** luôn, em xin thề -_-|||)

Nghĩ vậy, động tác tay cũng dần nhanh hơn...

“Thả lỏng một chút!” Nguyệt Vô Hoa lau mồ hôi trên trán, rút ngón tay ra, chậm rãi ấn huyết khẩu, muốn làm cho chỗ kia thả lỏng hơn.

Đào tử không biết làm gì lắc lắc đầu, hơi hơi cắn môi dưới, “Ta, ta không...”

Chết tiệt! Hắn sắp nhịn không được!

Nguyệt Vô Hoa kêu một tiếng, vội vã đứng lên, nâng mông Đào tử, ôm y tới mộc dũng cách đó không xa –

“A!” Đào tử kinh hoàng giữ thành mộc dũng, nhất thời không kịp phản ứng.

“Trong nước có lẽ sẽ tốt hơn...” Nguyệt Vô Hoa thì thào tự nói, đặt Đào tử ở cạnh, ngón tay nương theo dòng nước dễ dàng xâm nhập sâu trong thân thể y.

Thân mình Đào tử chợt chấn động, nhưng không tiếp tục kêu đau.

Nguyệt Vô Hoa nhẹ nhàng thở ra, ngón tay chậm rãi cử động, làm cho thân thể Đào tử căng như dây đàn, tạo thành một độ cong hoàn mỹ.

Cảm thấy Đào tử cuối cùng cũng bắt đầu thả lỏng, hắn không kiềm chế được, ôm lấy eo Đào tử, dùng sức thâm nhập.

“- A a – Đau!” Tay giữ chặt lấy thành mộc dũng đến mức đầu ngón tay chuyển trắng, thân thể tựa hồ sắp nứt ra, Đào tử nước mắt lưng tròng, đau như vậy đau như vậy, cho dù bị người ta ăn luôn, cũng không thể đau hơn như thế này đi.

“Thả lỏng một chút, rất nhanh là tốt rồi.” Cẩn nhẹ vành tai Đào tử, thanh âm Nguyệt Vô Hoa cơ hồ như nói qua kẽ răng.

Kịch liệt luật động khiến cho tiếng nước liên tục vang lên từng đợt một, thân thể bị va chạm không khác gì một chiếc lá lung lay trong gió, đôi tay Đào tử giữ lấy mộc dũng cũng run run, sắp không chống đỡ nổi thân thể mình. Nguyệt Vô Hoa không biết từ khi nào buông thả lưng y ra, hai tay nắm hai tay, mười ngón đan vào nhau.

Mỗi kẽ tay đều được một ngón tay hữu lực lấp đầy, chỉ khe động là có thể cảm nhận được bàn tay kia đang nắm chặt tay y, giống như không gì có thể tách ra. Rung động từ trong lòng truyền tới, từ đầu ngón tay truyền ra, tràn ngập toàn thân, Đào tử run run thổ dốc, phối hợp với nhịp độ của người kia.

Không biết qua bao lâu, bàn tay bị nắm mạnh, tựa hồ như muốn bóp nát ra, người phía trên cúi đầu thổ dốc mạnh mẽ, Đào tử không khỏi kêu lớn tiếng, cũng đạt tới cao trào.

Giữ lấy thân thể vô lực nằm nhũn của Đào tử, Nguyệt Vô Hoa đơn giản tắm rửa một chút, ôm Đào tử trở về giường.

Ngay lập tức, Đào tử tỉnh bì lực tấn nặng nề ngủ.

Nguyệt Vô Hoa cũng đã vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt ngủ say. Bởi vậy không hề phát hiện, người trong lòng vô ý thức ưm một tiếng, xoay tròn, chậm rãi biến thành một quả đào...

Sáng sớm, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào trong phòng, ôn hòa mà sáng sủa, giống như một lớp tơ lụa phủ lên nửa gian phòng.

Người say ngủ nhú nhú mày, từ từ mở mắt.

Nhớ tới hôm qua hoan ái ngập tràn, Nguyệt Vô Hoa không khỏi khẽ cong khóe miệng. Quả nhiên, tiểu Đào tử hương vị thơm ngát này, cảm giác ăn vào cũng ngọt mỹ như tưởng tượng, thậm chí còn hơn trong tưởng tượng.

Ngày hôm qua khiến cho hắn mệt chết đi được, nhớ tới đêm qua Đào tử câu nhân rên rỉ, xoay xoay thắt lưng, khiến cho hắn như muốn bay lên, đôi tay liền mở ra, muốn ôm người kia vào lòng.

Nhưng mà – chỉ có một khoảng không.

Nguyệt Vô Hoa ngồi bật dậy, nhìn chiếc giường trống rỗng, cái chăn đơn bạc cuộn lại thành một đống, không hề có bóng Đào tử.

– Chết tiệt! Y lại chạy! Lại còn ngay sau khi hai người hoan ái!

“Đáng giận -”

Đập mạnh xuống giường, Nguyệt Vô Hoa ảo não rống to. Sớm biết như vậy, hắn sẽ đem y cột vào giường, nhìn y còn chạy đi đâu!

“Ân...Ồn quá...”

Đúng lúc này, đống chăn bên cạnh truyền đến một tiếng kêu khẽ, có chút khàn khàn, tựa hồ vừa từ trong mộng đẹp tỉnh lại.

Ánh mắt sắc lạnh quét về phía chăn, chỉ thấy nó run lên vài cái, rồi phía dưới bắt đầu động động, từ trong lặn ra...

“Ồn quá nga -”

Một quả đào tươi ngon, mịn màng mọng nước, lớn bằng bàn tay người, từ trong chăn lặn ra, run run vài cái, ngã vào giường.

“Thất lưng mỗi quả...” Mông cũng đau nữa.

Ngã vào trên giường, Đào tử hoàn toàn không muốn cử động, không hề phát hiện mình đang ở trong hình dạng quả đào.

Nguyệt Vô Hoa tròn mắt, không kịp phản ứng gì, chăm chăm nhìn quả đào đang “nằm” trên giường, lâu lâu còn động một chút, giống như đang tìm một tư thế thoải mái, ngẫu nhiên còn cọ cọ lên giường –

Thanh âm vừa rồi, tựa hồ là Đào tử...

Tay cứng ngắc, cầm lấy quả đào cực lớn trên giường, đưa tới trước mắt, Nguyệt Vô Hoa nhìn chăm chăm quả đào trên tay, lay lay hai cái, một tiếng kháng nghị truyền ra “Đừng nhúc nhích, mỗi lần a.”

Cái, cái cái thứ này, thật thật là – Đào tử...

“Ân?”

Tựa hồ nhận ra chuyện gì, Đào tử chậm rãi chuyển động, đối mắt với Nguyệt Vô Hoa.

Tại sao mặt hắn lại lớn vậy a...

“A a -” Đột nhiên phát giác mình đang trong hình dạng quả đào, Đào tử hét ầm lên.

Theo bản năng, y biến thành hình người, oạch một cái ngã xuống, cái mông tối quá bị chà đạp tiếp đất, đau đến nhe răng trợn mắt nửa ngày không nói lên câu.

“Người, là, cái gì?” Nguyệt Vô Hoa hiếm có giật mình hỏi.

Thực ra muốn hỏi “Người là ai?”, nhưng xem tình trạng trước mắt, Đào tử hắn không tính là “ai” (ý anh là em X phải người) đi?

“Ta, ta...”

Đào tử xoa xoa thắt lưng, luống cuống kéo chăn xuống cuộn chặt, ôm đầu nói nhỏ: “Ta, ta là quả đào, đừng ăn ta.”

“Quả đào...”

“Đừng ăn ta đừng ăn ta.”

Lấy chân bọc kín cơ thể mình, không chừa lại một khe hở nào, Đào tử liên tục nói.

Thất lưng hần đau quá, cuộn mình lại thấy cả nửa người dưới khó chịu, nhưng y không muốn bị ăn a!

Tại sao lại bất cẩn vậy chứ, trong lúc ngủ say lại không cẩn thận biến thành quả đào. Ảo não căn căn góc chân, không biết có phải do chuyện hôm qua không a?

“Người -” Mọi thứ trước mặt quá mức kỳ dị, bất quá hần cũng không nghĩ gì nhiều, nhìn thấy dáng vẻ Đào tử bây giờ, thứ duy nhất cảm thấy là cảm giác buồn cười.

“Nhanh chui ra đây, đừng có rúc trong ấy mãi.”

Tiến đến vỗ vỗ chân, cảm giác nó run lên vài cái, một thanh âm run run rẩy rẩy truyền ra.

“Người, người không ăn ta?”

“Không ăn -”

“Thật sự không ăn?” Một cái lỗ hé ra, mơ hồ có thể thấy đôi mắt trong suốt của Đào tử.

“Thật sự? Cho dù ta là đào tiên cũng không ăn?” Chân khê kéo xuống, Đào tử thò đầu ra.

“Cho dù là đào tiên cũng không ăn.”

“Ai? Người nói rồi nha, ta là vạn niên bàn đào hiếm có trong vườn đào nga.” Đào tử ngẩng cao đầu, rất nghiêm túc nói.

Nguyệt Vô Hoa bật cười, y đang muốn mình ăn luôn y sao?

“Không ăn, vạn niên bàn đào cũng không ăn.”

“Nga.” Đào tử nhẹ nhàng thở ra, lau lau mồ hôi lạnh trên trán, “Làm ta sợ muốn chết, còn tưởng lần này rốt cuộc trốn không thoát số phận bị ăn rồi chứ.”

“Đứa ngốc, người là thê tử ta mình mới chính thú, làm sao có thể ăn người được?”

Ôm lấy Đào tử, Nguyệt Vô Hoa luồn tay vào trong chân, trượt theo lưng, đến nơi bí huyết chọc nhẹ.

“Hơn nữa, muốn ăn cũng là người “ăn” ta nha.”

Như sợ y còn không rõ, ngón tay còn phối hợp ấn vào nhịp khẩu hơi sưng kia, ý bảo cho y biết, “ăn” này là loại ăn nào.

“Oanh” một tiếng, Đào tử hồng như quả cà chua, vội vàng vàng kéo tay Nguyệt Vô Hoa ra ngoài, còn chưa kịp cuộn chân lại, đã nghe một tiếng nói trầm trầm khàn khàn vang lên bên tai –

“Bất quá, vạn niên bàn đào? Xem ra ta còn nhiều thứ chưa biết, Đào tử người không phải nên giải thích giải thích đi?”

Đào tử hóa đá, có chút xấu hổ khê mở miệng, “Chuyện này, chuyện này...”

“Nói!”

“Cái này... chuyện rất dài, khụ -”

“Vậy kể ngắn thôi!” Đưa chén nước cho Đào tử nhuận họng, Nguyệt Vô Hoa gối đầu lên tay, dựa lên giường, ung dung nhìn y.

“Ách, chính là... cái này, cái này...”

Vẫn cầm chén trà, Đào tử ngập ngừng đem việc mình bị ban cho tiên nhân như thế nào, mơ mơ hồ hồ rơi xuống nhân gian có được nhân hình ra sao, mặc danh kỳ diệu gặp Nguyệt Vô Hoa, rồi loạn thất bát tao bị ép làm đại hôn kể hết một lần.

“Nói như vậy, người không phải người của Thừa Đức Đế?” Nguyệt Vô Hoa thản nhiên nói.

Thật kỳ quái, hẳn cứ như vậy chấp nhận lý do của Đào tử, tuy nghe thấy vớ vẩn, nhưng từ miệng Đào tử nói ra lại thật tự nhiên.

“Thừa Đức Đế?” Là ai? Đào tử nghi hoặc nhìn hắn.

Nguyệt Vô Hoa mỉm cười lắc đầu, “A, ta sớm nên biết, người ngốc như vậy, Thừa Đức Đế sao lại chọn người được.”

“Ngốc? Ta đâu có ngốc!” Đào tử kháng nghị, không để ý cái chần trên người đã rớt xuống, nửa người lộ ra ngoài.

Nguyệt Vô Hoa nhìn thấy hít mạnh một hơi, *** bạo phát.

Bất quá, bây giờ không phải lúc, một chút nữa sẽ xuất phát, Đào tử đáng giận này còn câu dẫn hắn!

“Không ngốc? Người không đau sao? Sáng sớm đứng lên miễn cưỡng như vậy.” Vỗ vỗ Đào tử, Nguyệt Vô Hoa mặc quần áo.

“Ôi -”

Nghe hắn nói tới, Đào tử mới thấy cả người đau nhức không chịu nổi, liền dựa lưng vào giường.

“Đau quá.”

“Đau? Sẽ càng đau hơn nữa.”

Mặc xong ngoại y, Nguyệt Vô Hoa đến cạnh Đào tử, dùng chần bọc kỹ người y, một phen ôm ra ngoài.

“Ai nha nha nha, đau đau đau, thắt lưng đau -” Đào tử kêu ầm lên. Bị ôm như vậy, thắt lưng hắn muốn gãy luôn rồi.

“Đau? Chịu khó một chút đi, đợi chút lên xe ngựa còn xóc chết người.” Nguyệt Vô Hoa vỗ vỗ mông hắn, không hề có thành ý nói: “Nếu không biến thành quả đào đi, ta tìm cái rổ đựng người.”

8. Chương 7

Quốc đô Nguyệt Quốc – Kinh Nguyệt Thành.

Tương truyền, Nguyệt Quốc là di mạch của tiên nhân, mà hoàng tộc được tôn sùng nhờ huyết thống gần với thần tiên nhất, cho nên quốc đô Kinh Nguyệt Thành so với các nước khác, càng thêm vài phần thần thoại, kiến trúc đa phần đều phiêu dật xuất trần.

Tại trung tâm Kinh Nguyệt Thành, Hoàng cung Nguyệt Quốc ngạo nghễ đứng, tường đỏ ngói lưu ly, vừa thoát tục, vừa tôn nghiêm, lại có phần tiêu sái.

– Chẳng qua, những con người sống trong hoàn thành này, có mấy ai được tiêu sái thật sự?

Bức tường hoàng cung quen thuộc đã lọt vào tầm mắt, Nguyệt Vô Hoa nở một nụ cười lạnh lùng.

Bởi vì vội vàng về nước, đoàn sứ thần chưa về tới nơi, bây giờ tiến cung, là dùng lễ hoàng tử nhập cung, chứ không phải lễ mừng sứ tiết trở về.

Bất quá, chưa tới gần tầm cung hoàng đế, hắn đã chặn lại.

“Đại hoàng huynh, nga, không phải, bây giờ chắc phải gọi là thái tử điện hạ rồi, không biết tại sao lại ngăn thần đệ lại?”

“Tam Hoàng đệ, đi sứ một chuyến, lâu rồi không gặp?” Nguyệt Quốc Đại hoàng tử, cũng là Thái tử Nguyệt Vô Tâm mỉm cười nói, không khác gì một vị huynh trưởng quan tâm tới ấu đệ.

“Nhờ hồng phúc của Thái tử điện hạ, thần đệ lần này đi sứ đã cùng Thừa Đức Đế ký kết Tàn Tấn chi hảo, hai nước từ nay quan hệ như huynh đệ.”

“Nga? Vậy đúng là phúc của Nguyệt Quốc, của dân chúng a. Hoàng đệ lần này đi sứ vất vả, vất vả thật a!”

“Đâu có, đâu có. Vô Hoa làm chỉ là chuyện nhỏ, làm sao so với hoàng huynh ngày ngày suy nghĩ vì quốc gia?”

Huynh đệ hai người nhìn nhau cười đến hòa thuận vui vẻ.

Làm Thái tử có khác, biết rõ lần này hẳn đi là để ám sát Thừa Đức Đế, nay ký kết minh ước cũng coi như thất bại trở về. Nếu là trước đây, Nguyệt Vô Tâm nhất định minh trào ám phúng, bây giờ lại không nói tới nửa câu, khắp nơi bày trò quân vương dài hiển thần, chẳng lẽ cho rằng ngôi vị Hoàng đế đã đến tay rồi sao?

“Hoàng đệ lần này đi sứ thật vất vả, nên về phủ tắm rửa nghỉ ngơi, chỗ phụ hoàng cứ để vì huynh chăm sóc là được rồi, khi nào Vô Hoa nghỉ ngơi tốt rồi tới, có hai huynh đệ ta hầu hạ dưới gối, phụ hoàng nhất định sẽ yên tâm.”

“Hoàng huynh quá lời. Vậy cứ theo ý tốt của hoàng huynh, Vô Hoa hồi phủ trước, hôm khác lại tới khấu kiến phụ hoàng. Chỗ phụ hoàng còn phải để hoàng huynh lo lắng nhiều hơn vậy.”

“Đó là tự nhiên, Vô Hoa không cần nghĩ nhiều.”

Lại một phen huynh tung đệ hứng, Nguyệt Vô Hoa vẽ mặt kính cẩn quay người bước đi, ánh mặt nghiêm trọng.

Ngay cả cửa tử cung cũng không cho mình bước vào, chính là lần này là chủ ý của Nguyệt Vô Tâm, hay là do Hoàng đế ngầm đồng ý?

Xem ra, trong lúc mình không ở, tựa hồ không ít chuyện đã xảy ra...

“Ai? Người đã về rồi?”

Vừa bước vào cửa phủ, Đào tử đã vui vẻ chạy ra đón.

Nhìn đến khuôn mặt tươi cười của y, Nguyệt Vô Hoa cảm thấy trận người lừa ta gạt vừa rồi như đã trôi đi rất xa, chỉ có gương mặt vui vẻ trước mắt mới là chân thật.

Thật kì quái, gần đây cảm giác khát máu tựa hồ giảm đi rất nhiều, chỉ cần nhìn thấy Đào tử ngây ngô cười, trong lòng liền cảm thấy thỏa mãn, không cần phải giết chóc thêm nữa.

Tuy rằng không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng hẳn cũng không chán ghét chuyển biến này, ngược lại còn có điểm vui vẻ.

“Sao vậy, cao hứng vậy?”

Đi đường mệt mỏi, đau nhức do hoán ái cùng say xe tra tấn, Đào tử lúc nào cũng uể uể oải oải không có tinh thần, vậy mà vừa về tới hoàng cung y đã lại long sinh hoạt hổ được ngay là sao?

“Ở chỗ người có thật nhiều cây đào nga!” Đào tử hưng phấn nói: “Người xem bên này, đều là cây đào, mùi thật thơm!”

“Mùi thơm?” Hoa đào đã rụng hết từ lâu, bây giờ trên cây chỉ còn có lá, thơm chỗ nào?

“Thật thích mà, tuy so với cây đào tiên trước kia ta ở không bằng, nhưng rõ ràng là hơn giường gỗ nha! Tối nay ta muốn ngủ trên cây!”

“Ngủ trên cây?” Ngủ kiểu gì? Trèo lên?

“Àn!” Đào tử gật gật đầu, “Người có muốn thử không? Thật thích đó! Nhất là lúc có gió thổi qua, cả người lay lay theo gió, cảm giác rất thoải mái!”

Lay lay... Quả đào mới lay được mà, chẳng lẽ y quên mất mình đang có hình người rồi?

“Người như thế này muốn lay lay kiểu gì?”

“Cái này, cái này...”

Cũng đúng nga, bây giờ y không sống trên cây nữa rồi. Vậy, vậy...

“Nếu không, người lấy rổ treo ra lên cây?”

Nguyệt Vô Hoa không nhin được run run khoe miệng.

“Nhưng nếu người cũng muốn treo lên cây cùng ta thì phải chuẩn bị một cái rổ thật lớn nha.” Đào tử nhìn từ trên xuống dưới một lượt, đưa ra kết luận.

“Không cần, treo người lên là được rồi...”

Gọi hạ nhân mang giỏ trúc đựng hoa quả tới, sợ Đào tử cảm lạnh, còn cố ý lót mấy tầng khăn tay, sau đó treo rổ lên cây.

“Lúc vào trong phải cẩn thận, nếu trời mưa không được ngủ trong rổ. Đêm nay ta phải tiến cung, người không được ở trên cây cả đêm!”

Dù sao có thứ cho y chơi cũng tốt, tối nay hẳn phải vào cung, cũng đỡ lo không biết Đào tử lại ở trong phủ gây chuyện loạn thất bát tao gì.

“Ân, hảo.”

Đào tử lay lay cái rổ, vui vẻ nhảy lên cây, ai dè lập tức bị Nguyệt Vô Hoa mặt đầy hắc tuyến kéo xuống.

“Lại đây, ăn cơm chiều rồi hăng lên đó.”

“Nga.”

Đào tử lưu luyến nhìn cái rổ, quyết định cơm nước xong liền trở lại “hưởng dụng” giỏ trúc của hắn.

“Chuẩn bị tốt cả chưa?”

“Khởi bẩm chủ tử, đã chuẩn bị thỏa đáng. Mật đạo này tạo ra để ảnh bộ vào cung, nổi thẳng vào tẩm cung Nguyệt hoàng, không có người ngoài biết.”

“Tốt lắm, dẫn đường.”

Nguyệt Vô Hoa chỉnh lại quần áo, gương mặt không còn chút ảm áp nào, bước vào trong mật đạo nổi tới hoàng cung.

Mật đạo hẹp dài nhưng không quanh co, có hơi ẩm, chứng tỏ nó không thường được sử dụng, hai bên đốt đuốc sáng rực.

Theo sự chỉ dẫn của ảnh bộ, Nguyệt Vô Hoa nhanh chóng đi tới cuối mật đạo, khẽ hất tay về phía người dẫn đường, ý bảo hắn quay về, một mình đẩy cửa vào.

Cách một tiếng, cửa mở. Nguyệt Vô Hoa bước vào tẩm cung Nguyệt Hoàng.

Nguyệt Hoàng đáng ra đang bệnh nặng nằm trên giường, giờ đang cầm sách, tựa vào bàn chợp mắt.

“Nhi thần – tham kiến phụ hoàng -”

Nguyệt Vô Hoa kính cẩn hành lễ, người bên cạnh bàn mở mắt nhìn về phía hắn, nhưng không hề lộ vẻ ngạc nhiên.

“Vô Hoa a, bình thân đi.” Nguyệt Hoàng thản nhiên nói, tiếp tục đọc sách, tựa hồ không hề quan tâm tới đứa con trai vừa xuất hiện trong cung.

“Nghe nói phụ vương thân thể không khỏe, nhi thần vô cùng lo lắng, nhưng đại hoàng huynh không cho nhi thần tùy ý bãi kiến phụ hoàng, nên ngay khi về nước chưa tới được, lúc này mạo muội sầm đến, thật sự đáng chết vạn lần.”

Bàn tay Nguyệt Vô Hoa dưới tay áo đã nắm chặt lại. Xem thái độ này, phụ hoàng không hề bất ngờ, có lẽ đã sớm đoán trước rồi, hay là...”

“Ân.”

Nguyệt Hoàng buông cuốn sách trên tay, nhắc chén trà lên uống một ngụm.

“Thái tử làm không sai. Trẫm mấy ngày nay thân thể khó chịu, không muốn gặp ai. Bất quá người có hiếu tâm, cũng không thể nói là sai.”

“Vâng.” Hành vi của đại hoàng huynh quả thật do phụ hoàng chỉ điểm? Kỳ quái, không thể nào.

“Vô Hoa a, người có biết Nguyệt Quốc hoàng tộc trong huyết mạch đã có dị năng, được gọi là hoàng tộc lực?”

“Nhi thần biết.”

“Người cho rằng vì sao lại có hoàng tộc lực?”

“Hoàng tộc lực có thể chấn yêu tà, hiểu dị tượng, tùy theo từng người lại khác nhau. Có người biết thiên đạo, tính nhân thế, có kẻ có thể khống chế người khác, trì quân đội, cũng có người hàng phục quỷ quái, hạ âm chú, nhưng đại bộ phận chỉ có thể tự bảo vệ mình, không có dị năng gì đặc biệt.”

“Ân – nói không sai.” Hoàng đế gật gù đầu, tiện tay đặt chén trà lên bàn.

“Vậy người có biết đồng lứa với phụ hoàng, ai có năng lực mạnh nhất không?”

“Chắc là... Phụ hoàng?”

“Không không không, năng lực của ta chỉ trung trung thôi, hoàng bá phụ của người mới là người mạnh nhất, ta thật sự không để chống lại hắn. Ha ha ha, nhưng ta lại làm hoàng đế, còn hắn tráng niên sớm thệ, người có biết vì sao?”

“Nhi thần không biết.”

Tráng niên sớm thệ? Kỳ quái, hoàng tộc lực có thể bảo vệ hoàng tộc bình an, không gặp ốm đau, tại sao có thể?

“Người nhất định đang nghĩ, đã có hoàng tộc lực, sao hắn lại tráng niên sớm thệ? Hoàng tộc lực của Nguyệt Quốc đương nhiên giúp người ta không bị ốm đau. Hắn đương nhiên là, bị sát hại -”

“Sát...” Nguyệt Vô Hoa khiếp sợ ngẩng đầu.

Dám xuống tay với hoàng tử, trừ để tranh đoạt địa vị, còn có thể vì sao? Nhưng phạm là hoàng tộc tương tàn, hoàng tộc lực trong huyết mạch sẽ nghịch chuyển về mình, kinh mạch đứt hết mà chết, này –

“Vô Hoa, nếu ta nhớ không lầm, trong các huynh đệ, năng lực của người mạnh nhất đi?” Không để ý tới nghi vấn của Nguyệt Vô Hoa, Nguyệt Hoàng nói thẳng.

Hiển nhiên hắn không cần Nguyệt Vô Hoa trả lời, cho nên người kia chưa mở miệng, Nguyệt Hoàng đã nói tiếp: “Trước đây, ba huynh đệ các người đều tự ra ngoài làm việc, nói là vì quốc lập công, kẻ có công lao lớn hơn sẽ làm thái tử. Vô Tâm đi trừ lũ lụt, người đi ám sát Thừa Đức Đế, Vô Tình đi đại mạc kết minh với dị tộc.

Trừ Vô Tình ra, hai người các người đã trở về. Nghe nói người cùng Thừa Đức Đế ký kết Tàn Tấn chi hảo? Nói vậy, nhiệm vụ của người thất bại rồi?

“Phải -”

Thừa Đức Đế Hiên Viên Thích, nhớ tới nam nhân làm mình thất bại, Nguyệt Vô Hoa âm thầm tức giận.

Sớm muộn cũng có một ngày, hắn sẽ cho Thừa Đức Đế nhắm nháp cảm giác thất bại! Chỉ cần nghĩ vậy, huyết mạch đều sôi trào lên vì hưng phấn!

“Người có biết bên ngoài đồn đại người lỗ mãng tham công, thị huyết hảo sát?”

“Nhi thần chưa từng nghe nói.”

“Vậy người nghĩ thế nào? Lời đồn này vừa vặn che dấu tính cách thật, tiện làm việc hơn?”

“Phải.”

“Ha ha ha, một vị hoàng tử, lại bị dân chúng nói như vậy, nếu người lên làm hoàng đế, chẳng phải là bạo quân chấp chính? Vô Hoa a, nếu người thất bại, tốt nhất đừng trở về.”

“Phụ hoàng -”

“Thế nào, có phải thấy thật phần nộ, muốn phá hủy hết thầy? Có phải thấy huyết dịch kêu gào đòi hủy diệt, muốn dùng máu tươi rửa sạch sỉ nhục của mình? Chỉ tiết là, hoàng tộc lén lút máu lập tức biến mất, cho nên người nhẩn nhện vất vả đi?”

Tại sao – tại sao hẳn lại biết? Dục vọng thị huyết sôi trào trong cốt tủy này, phụ hoàng tại sao lại rõ ràng như vậy?

“Đừng bất ngờ, không chỉ có ta, đại hoàng huynh của người cũng biết. Năng lực của mệnh lại thị huyết hảo sát, mỗi đời hoàng tộc đều có một người, mà bí mật này, chỉ có hoàng đế cùng thái tử có thể biết.”

Mỗi đời đều có? Nói vậy, thị huyết thiên tính từ sớm đã được quyết định?

“Vô Hoa a Vô Hoa, phái người đi ám sát Thừa Đức Đế, vốn là ta không nghĩ có ngày người trở về, ai ngờ nhiệm vụ thất bại người vẫn bình an về nước.”

Nguyệt Quốc hoàng thất ta kết thừa tiên nhân di mạch, đều có dị năng, cái giá phải trả chính là mỗi đời đều có kẻ từ nhỏ tâm ma, làm đoạn tuyệt hoàng thất huyết mạch. Giết kẻ này, chính là trách nhiệm của Nguyệt Hoàng mỗi đời! Vô Tâm vì huyết mạch không thể xuống tay với người, nhưng trầm có thể! Phụ hoàng trầm khi đó cũng vì tiêu diệt hoàng bá phụ của người mà chết. Trầm đây vì giang sơn này, cũng muốn giết người!”

“Giết ta? Bằng người? Ha ha ha ha ha ha – ta nếu là kẻ có năng lực tối thịnh, làm sao có thể thúc thủ chịu trời?” Nguyệt Vô Hoa cười lạnh, vỗ tay ba tiếng, năm hắc y nhân không tiếng động hiện ra từ chỗ tối, vây quanh hai người.

“Ngay cả ảnh bộ cũng bị người thu phục, trầm cũng không dự đoán được người “có khả năng” như vậy đấy.” Nguyệt Hoàng nhướn mày, nhìn mấy hắc y nhân xung quanh, “Chẳng qua, người không thể đánh lại trầm! Trầm không biết người có thể dựa vào ảnh bộ mà tiến cung, người cũng không hay trầm vốn có ý muốn dẫn dụ người tới, bởi vậy, thế này cũng tiện!”

Nguyệt Hoàng cầm lấy bội kiếm trên bàn, một mặt kiếm khí lóe ra, màu máu đỏ sẫm theo kiếm phong chảy xuống, tỏa ra ánh sáng yêu dị.

Nguyệt Vô Hoa phát hiện mình không thể động đây, mà mấy người ảnh bộ đến trợ giúp cũng đứng bất động, giống như bị một thứ gì đó kìm hãm, không thể di động nửa phần.

“Kết giới lực của trầm hai mươi năm nay không dùng, chỉ sợ không mấy ai biết đi? Đoạn Tuyệt Kiếm này đã dính đầy máu Nguyệt Quốc hoàng tộc ta, lần này lại thêm người nữa -”

Nguyệt Hoàng tay cầm kiếm, chậm rãi lại gần, Đoạn Tuyệt Kiếm sắc bén hướng đến cổ hắn.

Nguyệt Vô Hoa nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt, máu theo ngón tay rơi xuống mặt đất, nhưng thân thể vẫn không thể động một phần nào. Mà mũi kiếm vô tình cứ cách mình ngày càng gần, làn da cũng cảm nhận được hàn quang nơi mũi kiếm.

Mồ hôi, chậm rãi nhỏ xuống.

“Ân – Thật thoải mái nga -”

Rừng đào trong phủ hoàng tử, từ giỏ trúc treo trên cành đào, một thanh âm lười biếng truyền ta.

Bên trong giỏ, một quả đào cực lớn, trắng trắng hồng hồng, dị thường phần nộ chậm rãi lăn qua lăn lại, lắc lư lắc lư.

“Ân, đã lâu không ở treo trên cây, dù sao cũng qua những một vạn năm, thế này vẫn hay hơn a. Ân, thoải mái a.”

Quả đào lăn nửa vòng, khẽ chớp mắt [quả đào cũng có mắt?], vươn vai một cái, thập phần khoái chí.

Một trận gió thổi tới, giỏ trúc lay lay, mùi đào theo gió bay tới, Đào tử cọ cọ lớp khăn lụa dưới thân, ý thức dần mơ hồ, ngay cả bước chân cách đó không xa cũng không nghe thấy.

“Ai? Sao ở đây lại có cái giỏ?”

Thị nữ đến gần, đẩy đẩy cái giỏ, Đào tử xoay người vài cái, vẫn không tỉnh lại.

“Ai nha, người đừng có nghịch, chủ tử đã dặn đêm nay không được tới gần rừng đào mà? Không chừng cái giỏ này là chủ tử treo lên!”

“Thanh tỷ tỷ yên tâm đi, xem trong rổ coi – Ai nha, quả đào lớn ghê! Chắc chắn ăn ngon lắm!” Vừa nói, thiếu nữ vừa lấy giỏ xuống, “Người nhìn xem, thật lớn nha!”

“Ân, thật lớn, quả đào lớn như vậy dù trong phủ hoàng tử chúng ta cũng ít thấy nha.”

“Nhìn xem, trông thế này, chắc chắn ăn ngon!” Thiếu nữ nhẹ nhàng chọc chọc vào quả đào, liếm liếm môi.

“Nghe ta nói a, không chừng là kẻ nào giấu ở đây muốn ăn vụng, kết quả đêm nay chủ tử phân phó không ai được tới rừng đào, liền để lại đây. Thanh tỷ tỷ, người xem, quả đào mọng nước thế này, cứ để lại sau một đêm sẽ héo mất, chúng ta vẫn là lấy ăn đi, cái đồ tham ăn kia cũng chẳng dám cáo trạng.”

“Này...”

“Tỷ tỷ, người nghĩ xem, với tính tình của chủ tử, chẳng lẽ lại treo quả đào lên cây sao? Chắc chắn là có kẻ trộm giấu mà, chúng ta lấy ăn, hẳn cũng không dám nói. Huống chi, chỉ là một quả đào, cũng có phải vàng bạc châu báu gì đâu, làm sao xảy ra gì được?”

“Người nha -” Thị nữ lớn tuổi hơn gõ nhẹ vào trán thiếu nữ, “Tham ăn! Được rồi được rồi, cầm nhanh đi, đừng có gây sự ở đây.”

“Ai nha – hảo tỷ tỷ, ta gây sự lúc nào?” Thiếu nữ giậm chân, cánh tay cầm rổ rung lên, Đào tử nửa tỉnh nửa mê liền thức giấc.

“Hảo hảo hảo, người không gây sự, nhanh đi tìm chỗ ăn đào đi, đừng có làm nũng ở đây.”

Ăn ăn ăn, ăn đào? Muốn ăn y sao?

Đào tử kinh hãi, y chỉ vừa mới ngủ xong, tại sao lại thành thế này? Đáng sợ, phải nhanh trốn.

Nghĩ vậy, Đào tử liền lăn một vòng, đúng lúc thiếu nữ xoay người liền lăn mạnh ra ngoài.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, y rơi xuống một thứ mềm mềm, văng ra ngoài bụi cỏ.

“Ai nha, quả đào rơi rồi, tỷ tỷ mau tìm giúp ta.”

“Chỗ nào? Sao không thấy rồi? Cho dù rơi cũng chỉ có thể rơi gần thôi a!”

“Này... vừa rồi hình như có một cái bóng trắng xẹt qua, sau đó mất dạng.”

“Người, người không hoa mắt chứ?”

“Không a, liền, một thân ảnh xẹt...” Không biết nghĩ tới cái gì, giọng thiếu nữ bắt đầu run run.

“A – Thanh tỷ tỷ, chẳng lẽ là, là, cái kia?”

“Đừng nói bậy!” Người kia quát, nhưng trong giọng nói cũng có chút run rẩy.

“Chúng, chúng ta đi thôi! Thanh tỷ tỷ, ta không muốn ăn đào, trời tối rồi, chúng ta về thôi!” Thiếu nữ nhìn rừng đào âm u, sợ run người, kéo tay người kia chạy mất.

Không còn giọng nói của thiếu nữ, rừng đào lại trở về với yên lặng, chỉ có tiếng gió sà sạt thổi qua lá cây.

“Ai u, đau chết mất! Ai dám dùng ám khí đánh lên bản hồ tiên, đau đầu quá!”

Trong bụi cỏ yên tĩnh, một cục bông màu xám run lên mấy cái, sau đó trở thành một cái xù xù, trắng trắng... hồ ly.

Thực ra lông hồ ly vốn trắng như tuyết, nhưng vừa rồi dính không ít bụi đất, nên bộ lông trắng giờ đã chuyển màu.

“Thiên a a a – bộ lông trắng của bản hồ tiên a!:

Hồ ly nhảy dựng lên, lấy hai chân trước ôm đầu, lại dùng móng vuốt gãi gãi đầu, hai vết đen nhỏ nhỏ hiện ra.

“Đều do tên hỗn đản dám dùng ám khí đánh ta! Nếu để ta tìm được đừng mong ta bỏ qua a a a – bộ lông trắng của ta a -” Hồ ly thương tâm ôm đầu khóc thét, thề sẽ bắt được tên hỗn đản kia nghiêm trị.

“Ách... Yêu, yêu quái!”

Trong bụi cỏ, một quả đào run rẩy, kinh ngạc kêu nhỏ.

Hồ ly biết nói! Nhất định là động vật tu luyện thành hình người, ngẫu nhiên còn có thể lên thiên giới – yêu quái trong truyền thuyết!

“Ai? Ở đâu?” Hồ ly nhú mào, quay đầu lại, chạy tới chỗ Đào tử đang trốn.

Gật cổ ra, nhìn thấy một quả đào cực lớn đang nằm trên cỏ, đang lăn lăn muốn chạy, hồ ly không suy nghĩ giẫm chân lên, đè quả đào lại.

“Hừ hừ hừ, chính là người đi?”

“A a a – đừng ăn ta!”

Quả đào xoay trái xoay phải, nhưng hình dáng hiện tại khó di chuyển, không thể nào thoát khỏi móng vuốt hồ ly.

“Ăn...”

Sao câu này quen quen ta, giống hết câu cửa miệng của mấy tên nga quỷ ngu ngốc (quỷ đói). Hồ ly ngoáy ngoáy tai, thực đáng chết, cứ nghĩ tới cái kẻ đáng chết trong hoàng cung lại thấy giận!

Càng nghĩ càng tức, hồ ly dùng móng cào cào quả đào ba cái cho hết giận, bàn chân nhỏ nhỏ mềm mềm đánh lên người tuy không đau, nhưng bị lay qua lay lại một lúc, Đào tử đã hoàn toàn choáng váng.

“Chóng mặt quá...”

Đào tử trở về hình người, hai mắt mê man ngã xuống đất.

“Người người người, có thể biến thành người!” Hồ ly lùi ra xa, móng vuốt nho nhỏ giơ lên, đề phòng nhìn Đào tử, “Yêu nghiệt phương nào? Tại sao trên người không có yêu khí!”

Lúc đầu chỉ nghĩ là quả đào mới có linh khí, yêu khí quá nhạt nên không phát hiện ra, thế nhưng quả đào này có thể biến thành người, hơn nữa không hề có yêu khí...

Tình huống này, hoặc là đại yêu quái công lực cao thâm, hoặc là thiên tài địa bảo thành linh, chỉ có linh khí, không có yêu khí.

Nếu là trường hợp đầu, chỉ mong y không thích ăn thịt hồ ly... Ách, nếu là trường hợp sau, mình thật rất thích ăn đào.

Liếm liếm ngón tay sáng bóng, hồ ly ngửi mùi Đào tử – thơm như vậy, phỏng chừng là trường hợp sau thì đúng hơn.

Tựa hồ cảm giác thấy suy nghĩ của hồ ly, Đào tử run rẩy, vội vàng ngồi xuống một nơi cách hồ ly khá xa, rồi nói: “Yêu khí? Ta không phải yêu quái, làm sao có yêu khí? Biến thành người thì sao? Chẳng lẽ người không thể biến thành người?”

Bị nói trúng chỗ đau, hồ ly tức giận chạy tới loạn trảo trên đầu Đào tử.

“Cái gì biến thành người, bản hồ tiên sao lại không thể biến thành người? Nếu không phải bị phong ấn, ta đã sớm biến thành người áp chết ngươi!”

Đều tại tên chết tiệt kia, chỉ biết cầu hoan, không biết lúc thi pháp niệm sai chú ngữ thể nào lại phong ấn mình, không biến lại thành người được! Chết tiệt, bộ dạng hồ ly thể này làm sao đi lấy tinh khí được!

Hừ, phải trốn nhà đi, cho tên chết tiệt kia mất luôn cánh tay phải!

Nghĩ tới đây, hồ ly lại tức giận, oán hận kéo mạnh tóc Đào tử.

“A, đau quá -”

Đào tử vội vàng đẩy hồ ly trên đầu ra, tay vừa chạm vào người hồ ly, lại nghe thấy một tiếng động nhỏ từ trong rừng, một người một hồ lập tức yên lặng, giữ nguyên tư thế giằng co.

“Chủ tử đã tiến cung một canh giờ, ảnh tam, ảnh thất, ảnh bát trong cung đợi lệnh không truyền tin tức ra, xem ra chỗ chủ tử đã gặp chuyện ngoài ý muốn.”

“... Gọi ảnh nhị cùng ảnh lục theo ta vào cung tiếp ứng, dùng mật đạo ngoài thành đi! Mật đạo phụ cận tạm thời không thể dùng.” Lời chưa dứt, Ảnh Thụ cùng mấy hắc y nhân đã rời đi.

Đào tử kinh ngạc đẩy hồ ly ra.

Giọng người kia rất quen, chẳng lẽ chủ tử mà hắn nói là... Vô Hoa?

Lòng quặn đau, Vô Hoa gặp chuyện?

Vì sao nghe tin này tim y lại đập loạn lên, tựa hồ đang thúc giục y làm cái gì.

Nhưng y không biết tiến cung thể nào a, hơn nữa cũng không biết hắc y nhân đi đâu tìm Vô Hoa... Sớm biết vậy, vừa rồi phải đuổi theo mấy hắc y nhân kia...

Ngực nhói, từng trận từng trận một, cảm giác xa lạ làm Đào tử bất giác nắm chặt hai tay –

“Buông tay buông tay, khụ khụ khụ, người, người sắp bóp chết bản hồ tiên rồi!”

Hồ ly xui xẻo vô cơ bị bóp cổ, liều mạng giãy dụa, nhưng người nhỏ chân ngắn, căn bản không động tới hai tay Đào tử.

Hiên Viên Khanh Thiên chết tiệt!

Nếu không bị hắn chọc tức tới bỏ nhà đi, hôm nay ta cũng không bị người ta bóp cổ, nếu bị bóp chết, thành quỷ... hồ ta cũng về ám người!

Nghe thấy hồ ly rống, Đào tử giật mình buông tay.

Nhìn hồ ly linh hoạt nhảy xuống đất, đứng thẳng bằng hai chân, liên tục chân đá tay đấm, trong đầu xẹt qua một ý tưởng –

Nghe nói chó có thể dựa theo mùi để tìm người nha, tuy rằng đây là hồ ly, nhưng hình dáng cũng không khác nhau là mấy, hắn cũng có thể... đi?

Tựa hồ cảm giác được cái gì, hồ ly thấy lạnh sống lưng một trận, không đá đánh nữa, ngược lên thấy ánh mắt Đào tử sáng lóe, không khỏi có dự cảm bất lành.

“Người, người muốn làm gì?”

9. Chương 8

Mật đạo hẹp dài, hai bên đuốc đốt sáng rực.

Trong mật đạo, một con hồ ly tuyết trắng... hoặc đã từng tuyết trắng, vì hiện tại lông nó đã dính một đồng bụi đất tro, miệng ngậm một cái giỏ trúc to gấp đôi thân mình, cố gắng chạy nhanh về phía trước.

“Hộc... hộc, người, giỏ, nặng quá! Bản hồ tiên, bản hồ tiên không đi nữa!”

Hồ ly ngã ngồi, há mồm thở hổn hển.

Hắn vẫn đang ở dạng hồ ly, tha cái giỏ lớn như vậy chạy ầm ầm, quả thật mệt chết đi được.

Cũng chỉ biết tự trách mình mềm lòng thôi mà, thấy người ta rơi mấy giọt nước mắt cầu xin, ngay cả việc bị dùng như cầu cũng không so đo, còn lo hình người của y quá lớn khó che giấu, hình quả đào lại quá nhỏ khó di chuyển, xung phong nhận việc mang y đi...

Vốn là muốn để y hóa thành quả đào, tha đi cũng không nặng lắm, nói không chừng trong lúc chạy không cần thận cần một cái, còn được uống nước ép đào.

Khụ, tuy rằng động cơ không hẳn đã tốt lắm, nhưng ai ngờ Đào tử lại lấy cái giỏ trúc tới.

Thế là hay ho luôn, lời đã nói không thể rút lại.

Đào tử chết tiệt thì nằm thư phục phục trong giỏ trúc, phủ kín khăn lụa, mình lại tha giỏ mệt sắp chết, bây giờ nửa tia khí lực cũng cạn kiệt, phải ngồi bẹp dí ở đây, đúng là mất mặt hồ tiên!

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, chỗ Vô Hoa... Phải nhanh tới đó a.”

Một quả đào lăn ra từ giỏ trúc, gấp tới mức lăn vòng vòng trên mặt đất.

“Uy, người!” Hồ ly hít sâu hai lần, tiếp tục nói: “Nơi này giờ không có người a, người còn ở đào hình làm gì, biến thành người chạy đi!”

Một chết đi, tha cái giỏ trúc chạy xa như vậy mà không nhớ tới trong mật đạo vốn không có người!”

“Ai? Ý kiến hay!”

Quả đào run run hai cái, biến thành người, hóa khăn lụa thành y phục, ôm hồ tiên chạy về phía trước.

“Chạy tới cuối có thể thấy Vô Hoa sao?”

“Đương nhiên, pháp thuật có bản hồ tiên đã bao giờ sai?”

Hồ ly đắc ý ngẩng cao đầu. Từ mùi lưu lại trên giỏ trúc, có thể thấy người nọ vừa tới mật đạo này không lâu, xem ra công lực đạo này gia tăng không ít, bất quá –

“Ôi, người nhẹ tay thôi, sắp bóp chết ta rồi!”

Một người mang theo một hồ chạy, quả nhiên nhanh hơn trước không ít, chưa tới một khắc sau, Đào tử đã thấy cửa mật đạo.

“Mau mau mau, tới cuối tới cuối, chạy nhanh chạy nhanh, cửa còn chưa khép lại hết -” Hồ ly đạp đạp chân sau hét.

Nếu không nhanh được thả xuống, ruột gan sẽ lộn tùng phèo hết lên.

Đào tử gật gật đầu, vọt nhanh qua cửa.

Bên trong cung điện, Nguyệt Vô Hoa cùng mấy người của ảnh bộ bị kết giới trói buộc, Nguyệt Hoàng tay cầm Đoạn Tuyệt Kiếm giơ lên cao, dùng sức chém xuống.

Thân kiếm lưu quang bốn phía, kiếm khí bạch sắc cắt qua tóc Nguyệt Vô Hoa, tiến tới sát cổ –

Đúng lúc này, một tiếng “Vô Hoa -” thật lớn vang lên, Đào tử vọt ra từ cửa mật đạo, nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, luống cuống thế nào chân trái đạp chân phải, cả người lao ra.

Chỉ nghe bốp một tiếng, một quả đào cực lớn nện thẳng vào đầu Nguyệt Hoàng, làm hắn ngất đi.

Đoạn Tuyệt Kiếm rơi xuống đất, kết giới cũng biến mất.

“Đau quá đi -” Trên mặt đất, Đào tử bắt giắc biến về đào hình, lăn lăn hai vòng, luôn mồm kêu đau.

Vượt qua ranh giới sinh tử một cách... buồn cười như thế, Nguyệt Vô Hoa cùng ảnh bộ ngó người đứng yên, chưa kịp hiểu cái gì xảy ra.

Nguyệt Vô Hoa hồi thần đầu tiên, nhặt quả đào trên mặt đất, vỗ vỗ hai cái, không biết nên khóc hay nên cười.

“Không ngờ người lại cứu ta.” Hơn nữa lại bằng... cách này.

“Vô Hoa ngươi không sao chứ?” Đào tử trong lòng bàn tay hần lắc lắc, thân thiết hỏi.

“Không sao.” Nguyệt Vô Hoa khẽ mỉm cười.

Thật kỳ lạ, gặp được Đào tử, màn sinh tử đối chiến kinh tâm động phách vừa rồi giống như đã ở rất xa, cảm giác phần hận cuồng oán tràn ngập trong lòng cũng nhạt nhòa tự khi nào. Nghe được y quan tâm hỏi, tìm lại đập nhanh hơn.

Nguyệt Vô Hoa cẩn thận bọc quả đào bằng khăn lụa, đặt xuống đất, “Biến thành người đi.”

“Nga.” Đào tử ngoan ngoãn nghe lời biến trở về hình người, liền bị Nguyệt Vô Hoa ôm vào lòng.

“Thuộc hạ đến chậm, thỉnh chủ tử trách phạt.” Vài bóng đen không tiếng động từ trong bóng đêm bước ra, cung kính quỳ xuống, chính là mấy người ảnh thụ, từ một mật đạo khác xông vào.

“Đều đứng lên đi.” Nguyệt Vô Hoa ôm Đào tử, đi tới trước mặt Nguyệt Hoàng đang hôn mê, “Phụ hoàng muốn giết ta, thái tử đã lập, ta cũng không hứng thú bức cung, cho nên sau khi ra khỏi đây sẽ từng bước tìm cách rời đi. Ảnh bộ... Muốn theo ta thì lưu lại, nếu không có thể đi theo thái tử.”

Mọi người của ảnh bộ nhìn nhau, đồng loạt quỳ xuống.

“Thuộc hạ thề sống chết đi theo chủ nhân.”

“Chủ nhân, ảnh bộ tuy là ám bộ trực tiếp lệ thuộc Nguyệt Hoàng, nhưng vĩnh viễn chỉ có một chủ nhân!” Ảnh thụ kiên định nói, cũng quỳ xuống.

“Một khi đã như vậy, mọi người đều theo mật đạo ra ngoài đi. Ảnh thụ, ngươi chuẩn bị xe ngựa, hồi phủ lấy một chút tiền bạc hành lý, lập tức rời đi.”

“Dạ!”

Nhìn lại một lần cuối tấm cung này, ngày sau có lẽ hần không bao giờ trở về hoàng cung nữa. Nguyệt Vô Hoa ôm Đào tử, xoay người bước vào mật đạo.

“Ôi, ngã chết bản hồ tiên rồi -” Cách đó không xa, hồ ly quỳ trên mặt đất, thấp giọng rên rỉ, chậm rãi đứng dậy.

Hồ ly thấy Đào tử bị Nguyệt Vô Hoa ôm đi, khẽ niệm vài tiếng, hóa thành một đạo bạch quang, lên tới ôm chặt chân Đào tử, cũng được mang đi,

“Đào tử, dậy đi, ăn cơm.”

Trên xe ngựa, Nguyệt Vô Hoa chọc chọc quả đào nằm trong rổ.

Vỏ ngoài hồng hào, mềm mại mọng nước, còn tỏa ra từng trận hương khí mê người, quả đào thơm ngon thế này cứ lần đi lần lại, quả thật sợ có ngày bị người ta ăn mất.

Vừa mới về nước lại chạy khỏi cung, không thể không thừa nhận là Đào tử vẫn say xe khinh khủng như trước.

Chỉ tiếc khoái mã ngày đi ngàn dặm để tại Ngự Mã Ti, lần này trốn không kịp đem về, nếu không lộ trình mấy ngày chỉ cần đi một ngày, Đào tử cũng đỡ phải khó chịu nhiều.

Bất quá, một lần Đào tử chóng mặt biến về đào hình, nằm úp sấp lên bàn, liền phát hiện ra ở hình dạng này không cảm thấy say xe nữa.

Từ đó về sau, chỉ cần lên xe, y lập tức biến thành trái đào tiên phấn phấn nộn nộn thơm ngát, cả ngày nằm trong giỏ trúc không ra ngoài.

“Ngô? Tới giờ ăn sao...”

Quả đào trong giỏ lắc lắc, chờ Nguyệt Vô Hoa lấy ra, dùng xiêm y bọc cẩn thận lại, mới chậm rãi biến thành hình người, cầm lấy lương khô Nguyệt Vô Hoa đưa cho, từ từ ăn. Ngô, thịt bò hơi cứng, nhưng hương vị không tệ.

Nhìn Đào tử một ngụm lại một ngụm cắn miếng thịt bò, hai má phình ra, nhai nhai nhai nhai, Nguyệt Vô Hoa không nhịn được bật cười.

Một đêm, từ hoàng tử tôn quý trở thành tội đồ đào vong, đối với hắn cũng không phải gì to tát, hơn nữa cảm giác nguy hiểm rình rập này lại khiến hắn thấy hứng thú.

Nhưng lần này bên cạnh lại có Đào tử, tổn thương y... không phải điều hắn muốn.

Lông mày khẽ nhướn lên, tại sao hắn lại quan tâm thái quá tới Đào tử như vậy? Vốn chỉ là đồ chơi giải buồn, bây giờ khiến mình vướng bận, hắn là nên vứt bỏ, vậy mà hắn lại không hề muốn bỏ lại Đào tử, ngược lại còn muốn bảo bọc y.

Chờ tới lúc tạm thời ổn định, hắn cũng nên cẩn thận nghĩ xem phải đối xử với Đào tử như thế nào.

“Ngô ngô, chúng ta đang đi đâu a?”

Vừa ăn thịt bò vừa hỏi, thừa dịp Nguyệt Vô Hoa không chú ý, Đào tử nhanh tay nhét một khối thịt bò vào dưới giỏ trúc, bàn tay trắng nõn vươn ra, thịt bò bay vào giỏ.

“Đi Tự Thiện thôn! Người không phải rất thích bánh rán của thôn trưởng sao? Lần này có thể ăn tới chán luôn.”

“Ai? Hay quá!” Uống một ngụm nước, nuốt cả mồm thịt bò xuống, Đào tử cao hứng nhào vào lòng Nguyệt Vô Hoa, “Có thể ăn bánh rán ngon ngon!”

“Bánh rán để sau ăn, bây giờ ăn xong cơm đã.”

“Ngô, no rồi.” Đào tử vỗ vỗ bụng, chứng tỏ mình đã no.

“Mới ăn có một chút...”

Nhìn hai miếng thịt bò trong tay, Nguyệt Vô Hoa không khỏi cảm thấy lo lắng.

Đào tử càng ngày ăn càng ít, tuy rằng vốn ăn không nhiều, nhưng ít như vậy... Tuy rằng biến y vốn là vạn niên bản đào, không giống với người thường, nhưng hắn vẫn lo lắng.

Lo lắng a, quả thật là cảm giác mới mẻ.

“Ngô, no rồi ma.” Đào tử liếc mắt nhìn về phía cái giỏ, đẩy đẩy Nguyệt Vô Hoa, “Ta ăn no rồi, vào giỏ ngủ, người ra ngoài đi.”

Từ khi y nằm trong giỏ cả ngày, Nguyệt Vô Hoa vốn bồi y ngồi xe cũng chuyển sang cười ngựa.

Lau sạch miệng cho Đào tử xong, Nguyệt Vô Hoa mới rời khỏi thùng xe, tiếp tục đi.

Hắn vừa rời khỏi, Đào tử lặng lẽ đi tới cạnh giỏ, nhấc một góc đệm lên, thấp giọng gọi: “Hồ Cửu Hồ Cửu, ra ngoài được rồi.”

Một bàn chân tuyết trắng thò ra từ dưới đệm, hất cái giỏ ra, sau đó một con hồ ly tuyết trắng lông xù chui ra.

Hồ ly tên Hồ Cửu hỗn hển thở, nửa người ngả lên giỏ, “Hộc – ngạt chết bản hồ tiên rồi!”

“Tại sao ngươi phải trốn Vô Hoa đâu? Cứ ngồi xe ngựa cùng ta là được rồi, không cần trốn dưới đệm a.”

Đào tử vuốt vuốt lông Hồ Cửu, cảm thấy mềm mềm, liền sờ liên tục.

Bộp một cái, một bàn chân tròn tròn hất tay Đào tử ra.

“Không được sờ bản hồ tiên.”

Bị cái tên chết tiệt kia đùa giỡn còn chưa đủ, cái kẻ trong hoàng cung cũng đùa bỡn hắn, giờ cả một quả đào muốn khi dễ hắn, Hồ Cửu này giống kẻ dễ bắt nạt sao?

“Không sờ thì không sờ.” Đào tử cong cong môi, nhưng đúng là bộ lông thật mượt, mềm mềm, trơn trơn, sờ thích nha...

Hồ Cửu “hừ” một tiếng, ngồi lên bàn, sau đó tha miếng thịt bò giấu trong giỏ ra, bắt đầu cắn cắn.

Một khối thịt bò rất nhanh chóng bị gặm sạch, Hồ Cửu nằm ngang trên bàn, ôm bụng.

“Không no, có còn gì không?”

“Không.” Trước mặt Vô Hoa muốn lấy đồ ăn thật khó mà, y đâu dám giấu nhiều.

“Từ lúc bản hồ tiên theo người, không ngày nào được ăn no!”

Hồ ly nghiêng người dựa vào bàn, bộ lông tuyết trắng trải ra, giống như một cái thảm lông.

Quả thật hôm nào cũng chỉ ăn lững dạ, còn không bằng ngày trước ở trong núi, chính mình đi săn mồi! Bất quá từ khi gặp tên chết tiết Hiên Viên Khanh Thiên, hần cũng không đi săn nữa...

Phi phi phi, nhớ tới đồ chết tiết kia làm gì? Hần bỏ nhà đi nha, kẻ kia có thần thông quảng đại tới đâu cũng không biết hần đang đi cùng Đào tử đi.

Hừ, tìm không thấy, sót ruột chết đi!

“Thật chưa no sao?” Đào tử nhin không được chọc chọc, hồ ly run run lên, đập tay y ra.

“Đừng có sờ loạn! Nếu người làm bản bộ lông tuyết trắng của bản hồ tiên thì phải làm sao!”

Hồ ly nhếch cằm lên, nheo mắt lại, lườm Đào tử một cái, rồi lại nằm xuống bàn, nhắm mắt.

Y nào có sờ loạn? Bất quá chỉ chọc có một cái. Đào tử xoa xoa ngón tay bị đập, ngồi cạnh bàn.

“Ta chỉ cần ăn bằng đó, nên mới nghĩ người ăn vậy cũng no.” Ai ngờ hồ ly ăn nhiều thế.

“No? Chỉ bằng một ít đó -” Hồ ly xoay người đứng dậy, giơ giơ hai chân thành khoảng “một chút”, “không đủ nhét kẽ răng bản hồ tiên!”

“Sao ồn vậy? Người chưa no sao?” mần bị xóc lên, Nguyệt Vô Hoa quan tâm nhìn vào trong.

Nhanh chóng ném hồ ly vào giỏ, Đào tử cười gượng, “Không, không có việc gì.”

“Sao còn chưa vào trong rổ? Không say xe sao?”

“Ách...”

Đột nhiên nhớ ra mình bị say xe, một trận choáng váng ghé tồm trào lên, Đào tử quơ quơ tay, giữ chặt bàn.

“Ta, chóng mặt -”

Loạng choạng ngã xuống giỏ, theo thói quen biến về đào hình, bộp một cái, đập thẳng lên lưng hồ ly nằm dưới đệm.

“Thật là, không sợ ngã sao.” Đặt thẳng giỏ lại, Nguyệt Vô Hoa buông mành, đánh ngựa đi trước.

Đào tử vừa lăn một vòng, liền bị hồ ly tặng cho một cước, bay thẳng lên bàn, lăn lông lốc mấy vòng.

“Người người người – đề chết bản hồ tiên rồi! Ôi thất lưng của ta – không ngờ không có tên chết tiết kia, thất lưng của ta vẫn phải chịu tội a -”

Hồ ly vừa kêu ầm lên vừa xoa thất lưng, bất quá vì chân quá ngắn, không với tới thất lưng, đành tức giận nằm sấp xuống giỏ.

Đào tử lăn mấy vòng, trời đất quay cuồng, chợt nghe thấy hồ ly trách móc, buột miệng hỏi: “Chết tiết là ai?”

Suốt ngày nghe hồ ly nói tới người này a...

“Tên chết tiết, tên chết tiết đó là...” Không biết hồ ly nhớ tới cái gì, cả người đỏ hồng lên, xuyên cả qua lớp lông vẫn thấy hồng, “Đừng hỏi, có nói người cũng không hiểu!”

“Không nói làm sao ta hiểu được?” Đào tử lẩm bẩm, bất quá không dám cho hồ ly nghe thất, bằng không chắc chắn hần sẽ tặng cho y vài vết cào,

Đúng lúc này, xe ngựa dừng lại, hồ ly nhanh chóng bay về giỏ, Đào tử cũng muốn... lăn về giỏ, nhưng vì đang ở đào hình, chưa lăn được nửa đường đã bị Nguyệt Vô Hoa cầm lên.

“Không ngoan ngoãn nằm trong giỏ, vạn nhất ngã xuống đường thì sao? Nhân hình thì không sao, nếu quả đào vỡ thành hai nửa, hợp lại cũng không được, vậy biết làm gì?”

Y không cố ý, là bị đá ra mà! Đào tử run run, tỏ ý kháng nghị.

“Được rồi, nhanh biến lại đi. Đến thôn rồi, còn không theo ta đi tìm thôn trưởng?”

“A! Có bánh rán ăn!”

Tự động đánh đồng thôn trưởng cùng bánh rán thượng đẳng, Đào tử hưng phấn biến thành người, theo Nguyệt Vô Hoa đi thẳng tới nhà thôn trưởng.

Cạp cạp cạp cạp cạp...

“Các người rất nhiều người, vừa thấy đã biết không phải người thường, cho dù che giấu, cũng vẫn lộ ra sát khí. Tự Thiện thôn tuy hẻo lánh khó tìm, nhưng vẫn là nơi phạm tục, không thể phá vỡ yên bình mấy năm nay của thôn.”

Cạp cạp cạp cạp cạp...

“... Thôn trưởng, nếu Tự Thiện thông thật sự là một thôn nhỏ hẻo lánh khó tìm, vậy Phiếu Miểu Trà cũng chỉ là lá cây bình thường sao?”

“Người!”

Cạp cạp cạp cạp cạp...

Đào tử chuyên tâm ăn bánh rán, không rảnh chú ý tới hai người đang giương cung bạt kiếm, mãi tới lúc thôn trưởng bắt giác cao giọng, mới như vừa tỉnh mộng nhìn hai người.

“Ngô? Thôn trưởng A Bá tức giận rồi? Đừng giận đừng giận, Đào tử chia bánh rán cho người.”

Đào tử rất rộng lượng cầm lấy một cái bánh rán... bẻ một góc đưa cho thôn trưởng.

“Đào tử thật ngoan.” Nhận lấy một góc bánh rán của mình được Đào tử đưa cho, thôn trưởng xoa xoa đầu Đào tử, thở dài.

“Đào tử có thể ở lại, các người không được.”

“Tới đây vốn để phó thác Đào tử cho thôn trưởng. Nếu vậy – đa tạ.”

Nguyệt Vô Hoa khẽ cong khóe miệng. An bài Đào tử thỏa đáng, hẳn có thể đi bồi đại hoàng huynh, chơi đùa vui vẻ một hồi.

“Ai? Vô Hoa phải đi?”

“Ân.”

“Vậy ta cũng đi!” Đào tử kiên quyết nắm tay Nguyệt Vô Hoa, “Trước giờ chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau, tuy không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng hôm đó có người muốn dùng thiết kiếm giết người, khẳng định rất nguy hiểm!”

... dùng thiết kiếm...

Nguyệt Vô Hoa không nhịn được run run khóe miệng, vũ khí nguy hiểm nhất là thiết đào thì có...

“Đào tử, người ở lại đây, ta chỉ ra ngoài mấy ngày sẽ trở về, không có gì nguy hiểm.”

“Không, nếu không nguy hiểm sao lại không cho ta theo?”

Hôm ấy nhìn thấy hẳn bị người ta dùng kiếm chém tới, suýt chút là bị chia đôi ra rồi, trong khoảnh khắc ấy, trong lòng chợt nóng như lửa đốt, cảm giác vừa xa lạ, vừa đau đớn ấy, Đào tử không muốn gặp lại một lần nữa, dù thế nào cũng muốn ở bên Nguyệt Vô Hoa.

“Hảo, người đã muốn vậy thì cùng đi thôi. Bắt quá dọc đường cưỡi ngựa, không dùng xe ngựa nữa nha.”

Ngựa – trong đầu Đào tử hiện ra một cái mồm ngựa khổng lồ, răng trắng bóng, mũi phun nhiệt khí, nhả vào đầu y hết cắn lại nhai...

Rùng mình một cái, Đào tử lắc lắc đầu, cắn răng nói: “Cưỡi thì cưỡi.”

“Nếu đã vậy, chúng ta cáo từ trước, thôn trưởng A Bá, hôm khác gặp lại.” Nguyệt Vô Hoa ôm Đào tử, vỗ vỗ lưng y, “Người biến thành quả đào, ta để ở túi áo.”

“Ai, vậy ta không phải cưỡi ngựa?” Đào tử chớp chớp mắt, hóa ra là chuyển nhà từ rổ tới túi áo sao?

“Cho người cưỡi ngựa, xong rồi ta lại phải cứu? Biến nhanh đi, hay là muốn ta đặt ngang lên ngựa như lần trước?”

“Không muốn.”

Lần trước xóc muốn chết a, Đào tử cong cong môi, ngoan ngoãn biến về đào hình, bay lên tay Nguyệt Vô Hoa.

Nguyệt Vô Hoa hài lòng cười, nhưng không đặt Đào tử vào túi áo, mà liếc mắt bảo ảnh thụ đi lấy đồ.

Nâu nâu, chia thành hai miếng, là cái gì đây?

Không đợi Đào tử nhìn rõ, hai mảnh kia liền quét qua người y, rồi hợp lại thành một, vừa vặn đưa y vào giữa.

Đào tử rốt cuộc thấy rõ, đây chính là – lồng hấp bánh bao!

“Ngô ngô ngô, người muốn làm gì, thả ta ra mau!” Đào tử lắc mạnh trong lồng hấp.

Chẳng lẽ Vô Hoa muốn ăn hẩn? Chưng lên rồi ăn?

Không để ý tới tiếng kêu của Đào tử, Nguyệt Vô Hoa giữ chặt lồng hấp, lấy dây thừng buộc chặt, chắc chắn Đào tử không thể thoát ra mới cẩn thận đưa lồng hấp cho thôn trưởng.

“Đào tử giao cho người.”

“Không có gì không có gì. Bắt quá – người sao có thể chắc chắn ta sẽ không sợ hãi?”

“Hoàng tộc lực có thể tồn tại, vậy người có thể biến thành quả đào có gì đáng sợ?”

“Cũng không hẩn như vậy – Uy uy, đừng có đi, ta còn chưa nói xong mà -”

“Tạm biệt, thôn trưởng. Hoặc là nói, hoàng bá phụ?”

Oạch một cái, người đang ôm lồng hấp té thẳng xuống đất.

Hẩn, hẩn làm sao biết được...

Kẻ cưỡi ngựa đi khê cong cong khóe môi.

Hẩn thực ra cũng chỉ đoán, bây giờ... Ha ha...

10. Chương 9

Đêm khuya, ánh trăng tĩnh lặng trải dài, nhẹ nhàng như lụa len lỏi vào trong phòng, tia sáng như những đóa hoa phủ đầy mặt đất.

Một bóng trắng xẹt qua, linh hoạt nhảy lên bàn, nguyệt quanh nhu hòa bao bọc lấy thân hình nhỏ bé tinh tế của hồ ly.

“Uy, người còn sống không?” Hồ Cửu chọc chọc cái lồng hấp, không thấy động tĩnh gì.

“Ta là Hồ Cửu, Đào tử nghe rõ trả lời.” Hồ Cửu lại chọc chọc lần nữa, vẫn không có động.

“Người người người – còn sống thì kêu một tiếng cho ta!” Hồ Cửu tức giận đá một cái, lồng hấp rung lên.

Đào tử ngủ say trong lòng cảm thấy trời đất diên đảo, liền hét ầm lên thức giấc.

“Hừ -” Hồ Cửu ra hiệu im lặng, cũng không quan tâm Đào tử có thấy hay không, dùng chân vỗ vỗ lồng hấp, “Người là đào hay là lợn hử, vậy mà cũng ngủ được, uống công ta tới cứu!”

“Ha, ha ha, nga -” Đào tử cười gượng mấy tiếng.

Y thực ra cũng rất nóng lòng muốn đuổi theo Vô Hoa, nhưng lồng hấp bị buộc chặt, không thể mở được, trong lòng lại bé, một lúc sau liền vô thức ngủ luôn.

“Ha cái gì mà ha, người có muốn ta thả hay không đây? Ta xem người ngủ ngon như vậy, hay cứ ở trong đó luôn đi.”

“Đương nhiên muốn người thả ra a.” Y còn muốn đuổi theo Vô Hoa mà.

“Hừ, xem bản hồ tiên đây.”

Hồ ly tuyết trắng đứng lên, ôm lấy lồng hấp, dùng móng cào trái cào phải một lúc lâu, rốt cuộc vẽ xong chú văn. Chỉ thấy một trận u quang lóe lên, dây thừng buộc trên lồng hấp đứt làm đôi.

“Ai? Hồ Cửu người lợi hại a!”

Đào tử trong lồng hấp xoay người, lặn tới bàn, nịnh nọt nghiêng bốn lăm độ tỏ vẻ sùng bái.

“Này đã là gì? Năng lực của bản hồ tiên còn chưa thể hiện hết đâu!”

Hồ Cửu ngạo mạn vênh mặt lên, cái mũi hồ ly nho nhỏ thiếu chút bay lên trời.

Bất quá – đây quả thật là thuật pháp rất đơn giản, vậy mà Đào tử cũng không biết.

Hắn chưa từng thấy loại yêu linh nào trừ biến thành người với biến ra xiêm y ra, pháp thuật gì cũng không biết nha! Quả đào gốc này tu thành người như thế nào vậy?

“Hồ Cửu Hồ Cửu, chúng ta nhanh đi tìm Vô Hoa thôi.” Đào tử nói thầm.

Phòng thôn trưởng ở ngay bên cạnh, vạn nhất làm thôn trưởng A Bá thức dậy, bọn họ đi không nổi.

“Được rồi, có Hồ Cửu ta ở đây, người không phải sợ không tìm được “Vô Hoa” của người.” hồ ly kiêu ngạo vỗ vỗ ngực.

“Ấn, vậy chúng ta...” Đào tử lặn qua ôm lấy hồ ly, hồ ly liếc mắt nhìn hắn.

“Trước tiên phải nói rõ, ta không ngậm giở nữa! Lần trước thiếu chút nữa thì mệnh chết ta!”

“Vây, vây...”

Một lúc sau –

Một con hồ ly, chạy ra khỏi phòng.

Chân trước của nó đang cố lặn một quả đào về phía trước...

Một lần một đi, đến khi hồ ly ra khỏi thôn, trời đã tờ mờ sáng, một đêm đã qua tự lúc nào.

“Hộc – mệnh quá...” Đào tử lau mồ hôi, lao về phía trước.

Ngồi trong xe không thấy rõ, tự đi mới biết đường dài nga.

Vòng vòng rẽ rẽ, ra khỏi sơn đạo, hồ ly đột nhiên nhảy ra xa.

Không khí kỳ lạ bao trùm, Đào tử ngẩng đầu lên, bốn phía đều là cấm vệ quân...

“Đáng chết!” Nguyệt Vô Hoa vò nát tờ giấy trong tay, “Dám bắt cóc Đào tử!”

Nguyệt Vô Tâm chắc chắn hấn hấn sẽ vì Đào tử mà chui đầu vào rọ?

Vừa rời khỏi Đào tử chưa được một ngày, đã nhận được tin này. Chết tiệt, biết vậy hắn đã mang Đào tử đi theo, dù sao cũng tránh được việc rơi vào tay Nguyệt Vô Tâm.

Dùng Đoạn Tuyệt Kiếm tự tay thí thân, phụ hoàng bây giờ chỉ sợ kinh mạch đã đứt đoạn hết đi?

Nghe nói Nguyệt Vô Tâm vài ngày nữa sẽ nhận truyền ngôi, đăng cơ vi hoàng, tại sao lúc này còn muốn bắt Đào tử?

Nghĩ tới Đào tử trong tay Nguyệt Vô Tâm, tại sao lòng hắn lại cảm thấy... hoảng loạn?

Tại sao hắn lại có cảm giác hoảng loạn?

Hắn luôn bình tĩnh, luôn bất chấp tất cả, nay lại thấy hoảng loạn –

Không, không chỉ là hoảng loạn, còn là lo lắng, quan tâm, tất cả những cảm xúc xa lạ này, đều do Đào tử gây ra.

Tại sao –

Một khắc ngưng đọng, một ý tưởng lóe lên trong đầu, nhưng không thể nào bắt lấy. Nguyệt Vô Hoa lắc đầu, gọi ảnh thụ tới.

“Nói! Ảnh nhất, ảnh nhị ở lại bảo hộ Đào tử đúng không? Tại sao lại để Nguyệt Vô Tâm bắt y đi?”

“Thuộc hạ thất trách, ảnh nhất ảnh nhị không chú ý, Đào công tử biến thành quả đào trốn đi, sau khi phát hiện hai người đã tách ra đuổi theo, nhưng không kịp, chỉ thấy Đào công tử bị cấm vệ quân mang đi.”

“Tốt, tốt lắm! Đây là ám vệ hoàng tộc ta bồi dưỡng sao? Ngay cả một người cũng không giữ được! Các người dùng làm gì?”

Ném tờ giấy trong tay vào mặt ảnh thụ, Nguyệt Vô Hoa khoác áo choàng, xoay người lên ngựa.

“Ảnh bộ nghe lệnh, theo ta tiến cung – yết kiến thái tử!”

Tiếng gió phàn phật phát qua tay áo, lòng Nguyệt Vô Hoa như có lửa đốt.

Nguyệt Vô Tâm chưa bao giờ gặp Đào tử, làm sao biết mà bắt cóc Đào tử uy hiếp hắn...

Hay là, người hắn muốn không phải Đào tử, mà là... “Đoan hoa công chúa”?

Bên trong quốc đô, tam hoàng tử cùng hoàng tử phi vẫn yên ổn, chẳng lẽ Nguyệt Vô Tâm muốn bắt Đào tử về tiếp tục giả làm Đoan Hoa công chúa, cùng tam hoàng tử giả mạo sống với nhau để duy trì lời hứa vĩnh kết Tần Tần với Thừa Đức Đế?

Càng nghĩ càng thấy nóng lòng, nhưng Nguyệt Vô Hoa khổ tâm suy nghĩ bao nhiêu, cũng không nghĩ tới, Nguyệt Vô Tâm quả thật không muốn bắt Đào tử, nhưng hắn cũng không muốn Đoan Hoa công chúa, mà là – Hồ Cửu!

Bên trong hoàng cung Nguyệt quốc, thư phòng vốn luôn yên tĩnh giờ lại náo loạn cả lên, một con hồ ly liên tục nhảy trên chạy dưới không ngừng.

Tuyết trắng hồ ly chạy tới đâu, tiếng võ bình hoa, đồ giá sách cũng đi theo tới đó.

Nguyệt Vô Tâm há hốc mồm nhìn Thụy thân vương Hiên Viên Khanh Thiên luôn phong lưu tiêu sái giờ phút này lại luống cuống tay chân, muốn ôm lấy hồ ly mà không bắt nổi.

May là Hiên Viên Khanh Thiên không phải vương gia Nguyệt quốc. Nhìn cả đồng hồ độn trước mặt, Nguyệt Vô Tâm ngẩn ngơ nghĩ, có thể bao dung cả loại hoàng thúc này, Thừa Đức Đế Hiên Viên Thích quả thật không đơn giản.

“Buông tay buông tay, tên chết tiệt này!”

Do chạy quá nhanh mà đâm phải góc bàn, bị tóm, hồ ly liên tục nhỏ giọng lẩm bẩm, nhe hàm răng trắng bóng ra không tiếng động uy hiếp.

Cũng đành phải vậy thôi, ở đây nhiều người, hắn lại không phải quả đào gốc kia, trước mặt ai cũng dám hét âm lên. Nếu như bị người khác phát hiện ra việc mình có thể nói – Hồ Cửu rùng mình một cái, thật đáng sợ.

Vạn nhất lại gặp phải loại người như Hiên Viên Khanh Thiên... Tuy rằng hắn là hồ ly, nhưng nhất định sẽ tinh tấn hồ vong!

“Tiểu hồ ngoan ngoan, cuối cùng cũng tìm được người rồi.”

Một tay vuốt bộ lông mềm của hồ ly, một tay lấy quạt ra phẩy phẩy, Hiên Viên Khanh Thiên ngay lập tức khôi phục phong độ tiêu sái anh tuấn của mình.

“Đa tạ thái tử trợ ta tìm ái sủng.” Hiên Viên Khanh Thiên ôm hồ ly, cười khê với Nguyệt Vô Tâm, “Sau khi thái tử đăng cơ, nếu có việc gì cần Khanh Thiên giúp đỡ, Khanh Thiên nhất định sẽ tận lực.”

Chẳng qua không biết là tận lực hỗ trợ hay tận lực cản trở thôi.

“Thân vương không cần đa lễ.” nhìn Hiên Viên Khanh Thiên hài lòng rời đi, Nguyệt Vô Tâm khê nhú mày.

Trên người hồ ly kia ẩn ẩn tỏa ra yêu khí, Thụy thân vương này chẳng lẽ lại bị yêu tinh mê hoặc?

Bất quá, cũng không liên quan gì tới Nguyệt quốc.

Mấy ngày nữa đã là đăng cơ đại điển, chỉ cần Hiên Viên Khanh Thiên dùng thân phận sứ giả tham gia, đương nhiên sẽ giúp hắn tạo thanh thế, hơn nữa có đám hỏi của “Tam hoàng tử” với Thừa Đức Đế, có cường quốc hậu thuẫn, chắc chắn hắn có thể ghi danh sử sách.

Đang lúc Nguyệt Vô Tâm đặc chí mãn ý, liền nghe tin Nguyệt Vô Hoa tiến vào quốc đô.

Đồng thời, cũng nhận được mật báo, người bị bắt về cùng hồ ly, cực kì giống với Đoan Hoa công chúa theo Tam hoàng tử về nước.

Tuy đó là một thiếu niên, nhưng... có thể nào Nguyệt Vô Hoa thật sự vì y mà trở về?

Tạm thời không tính đến việc Đoan Hoa công chúa là nam hay nữ, chỉ cần đệ đệ lãnh huyết của hắn lại vì người khác mà chui đầu vào rọ, đã khiến hắn thật muốn xem “Đoan Hoa công chúa” này đến tột cùng là người như thế nào.

Nghĩ vậy, Nguyệt Vô Tâm liền gọi người đưa hắn tới nơi giam lỏng Đào tử, muốn xem diện mạo của kẻ mê hoặc núi băng Nguyệt Vô Hoa, mà không hề biết, hành động này của hắn đã bị hắc y nhân nấp ở ngoài điện truyền ra ngoài.

“Cái gì? Thật là người này?” Nguyệt Vô Tâm lớn tiếng hỏi thị vệ dẫn hắn tới.

Người trước mắt, rõ ràng bị giam lỏng, lại ngủ say như chết, tứ chi đại trương, còn chảy cả nước miếng, làm sao có thể mê hoặc Nguyệt Vô Hoa?

“Khởi bẩm thái tử, quả thật là, là -”

“Là cái gì?”

“Ân - ờn quá -” Bị tiếng ồn bên cạnh đánh thức, Đào tử lau lau miệng, mở mắt, nhìn chằm chằm vào Nguyệt Vô Tâm.

Bị đôi mắt hạnh còn long lanh nước nhìn, trong lòng Nguyệt Vô Tâm chợt thấy thương tiếc, vội vàng quay đầu đi, tránh khỏi tầm mắt Đào tử, thầm nghĩ nếu là ánh mắt động lòng người, khiến cho người ta thấy thương tiếc này, nói không chừng đúng là có thể dẫn động đệ đệ lãnh huyết của hắn.

“A, người là ai? Trước kia chưa thấy qua a, người đến đưa cơm sao?”

Đào tử trái nhìn nhìn phải xem xem, cuối cùng ngó ngó thị vệ phía sau Nguyệt Vô Tâm.

“Nhưng hai người các người chưa mang thực hạp tới nha.”

Hồ Cửu nói bọn họ bị bắt cóc, vậy nên cứ ngoan ngoãn ăn ngủ, ngủ ăn là được rồi.

Tuy y rất muốn đi tìm Vô Hoa, nhưng bị giữ trong này, còn có mấy kẻ hung dữ canh cửa, không cho họ ra ngoài, y cũng chỉ biết nghe lời Hồ Cửu, ăn ngon ngủ ngon, chờ Vô Hoa tìm y.

Hai ngày trước Hồ Cửu bị lôi ra, từ đó chỉ có y một mình ở đây, không có ai nói chuyện, đành phải ngủ nhiều hơn cho đỡ chán.

Tuy cũng muốn biến thành quả đào trốn đi, nhưng lại bị Hồ Cửu cảnh cáo, người ở đây cái gì cũng ăn, lại thích ăn nhất là đào, nếu bị nhìn thấy nhất định sẽ bị cạy luôn, khiến cho y không dám đào tẩu.

Nơi này cả ngày trừ người đưa cơm với người quét dọn, ai cũng không gặp – ách, trừ hai kẻ canh cửa – xem hai người này ăn mặc sạch sẽ, chắc không phải quét dọn đổ bỏ, nhưng cũng không mang theo cơm...

Chẳng lẽ bọn họ quyết định không cho y ăn cơm nữa?

Khiếp sợ liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Tâm một cái, lại kích thích cảm giác thương hương tiếc ngọc của người kia, hần gơ tay muốn xoa xoa má y.

“Buông Đào tử ra!”

Ngón tay Nguyệt Vô Tâm còn chưa chạm vào Đào tử, cửa phòng liền bị đá văng ra, người của ảnh bộ che chở Nguyệt Vô Hoa xông vào!

Nhìn Đào tử hai mắt rưng rưng ngồi trên giường, một tay Nguyệt Vô Tâm sắp chạm vào hai má y, lửa giận trong lòng Nguyệt Vô Hoa trào lên, huyết sắc tràn ngập hai mắt, cơ hồ biến thành màu đỏ.

“Ta, nói, người, buông, y, ra!”

“A, nguyên lai người quả thật vì y tự tìm tử lộ?” Nghe vậy, Nguyệt Vô Tâm chẳng những không buông tay, ngược lại còn đem Đào tử ôm vào lòng, một tay rút kiếm đặt lên cổ Đào tử.

“Ta không buông, người làm gì được nào?”

“Người!”

“Tam hoàng đệ, năng lực của người mạnh nhất trong số huynh đệ chúng ta, hơn nữa người cái gì cũng không để vào mắt, thật đúng là làm cho người khác thống hận! Ta biết người vốn không hứng thú với ngôi vị hoàng đế. Ha ha ha, người chỉ muốn biết bí mật là gì, hóa ra bí mật ấy lại là việc người nhất định phải chết – cảm giác thế nào?”

“Cảm giác, ha ha, cảm giác thật sự tốt muốn chết!” Nguyệt Vô Hoa nhú mày, tiến lên một bước.

“Đừng tới đây! Cẩn thận ta trượt tay, kiếm cắt loạn!” Mũi kiếm trên cổ Đào tử khê run, cắt qua lớp da, một tia máu tươi chảy xuống. Đào tử đau phát run, lại bị Nguyệt Vô Tâm giữ chặt bả vai, không thể nhúc nhích.

“Chết tiệt! Buông y ra!” Nguyệt Vô Hoa nắm chặt tay, nhưng bị Nguyệt Vô Tâm uy hiếp, không thể lại gần.

“Không ngờ y thật sự có thể dùng để uy hiếp người, không biết hoàng đệ có thể vì y mà làm những gì?”

“Người -” Chưa từng bị uy hiếp, huyết sắc trong mắt Nguyệt Vô Hoa càng thêm đậm.

Hắn chưa bao giờ để ý tới thứ gì, tự nhiên cũng không bao giờ bị uy hiếp, hề thích thứ gì cũng có thể lấy được bằng năng lực của mình, vậy mà hôm nay vì Đào tử mà lưỡng lự, không dám bước lên.

Chẳng lẽ, hắn quả thật đã động tình với Đào tử?

Trong nháy mắt, tất thấy sáng rõ, giống như mở ra lớp màn che trước mắt.

Nguyên lai hắn, cũng có thể, động tình?

Quả đúng là bất khả tư nghị, vậy mà lại là sự thật.

Che chở, quan tâm, lo lắng cho Đào tử, nguyên lai tất thấy đề vì một lý do – tình?

Con người huyết sắc co lại, nhìn thấy máu chảy từ cổ Đào tử xuống, lại càng thêm âm trầm, sát khí đầy uy hiếp áp bách trào ra.

Dù là người ảnh bộ thân kinh bách chiến cũng không lùi lại mấy bước, hướng chi là Nguyệt Vô Tâm đối mặt với hắn!

“Không được di chuyển, ngươi không muốn mạng của y sao? Huống chi, tuy rằng ngươi có thể vào tới đây, nhưng cũng không thể giết sạch cấm vệ trong cung. Ta chỉ cần hô lớn một tiếng, tầng tầng thị vệ sẽ tới đây – cho dù hoàng tộc lực của ngươi có cường thịnh tới đâu, cũng không thể vậy máu, chỉ sợ thoát thân không nổi, chỉ có thể bị vây chết trong cung!”

Dám dùng Đào tử để uy hiếp hắn?

Nguyệt Vô Hoa khẽ động, cảm thấy cả mặt đất dưới chân cũng nóng lên, lại nhìn thấy Đào tử run rẩy chịu đau, cuối cùng lại không dám bước tới.

“Cáp, ngươi không muốn ta thả hắn sao? Thanh kiếm này cho ngươi, ngươi tự sát đi! Cũng không uổng phụ hoàng vì ngươi mà mất mạng.”

Ra hiệu cho thị vệ đưa bội kiếm trên tường tới, Nguyệt Vô Tâm giữ chặt Đào tử. Tuy thiếu niên xinh đẹp này cũng đáng thương, nhưng trừ bỏ uy hiếp từ tâm ma chuyển thể của Nguyệt Vô Hoa quan trọng hơn nhiều.

“Không được, không được -”

Thấy Nguyệt Vô Hoa cầm kiếm, Đào tử liên tục giãy dụa, lưỡi kiếm trên cổ tạo thêm mấy vết thương.

Tuy Nguyệt Vô Tâm sợ y chết thật, không thể uy hiếp Nguyệt Vô Hoa, đưa mũi kiếm cách ra, nhưng từng đợt máu tươi vẫn chảy xuống, y lĩnh đỏ một mảnh.

“Đào tử ngồi yên, bị thương rồi!” nắm chặt chuôi kiếm trong tay, Nguyệt Vô Hoa liếc mắt nhìn ảnh thụ, ra hiệu cho hắn tìm thời cơ đoạt lại Đào tử từ trong tay Nguyệt Vô Tâm.

“Buông kiếm ra, buông ra!” Đào tử khóc nức nở gào lớn.

Y đau lòng, tim giống như bị bóp nghẹt, cuộn loạn lại không biết phải làm gì.

Có phải hay không nếu y vẫn ở trên cây, chưa từng rơi xuống thế gian, chưa từng hóa thành người, chưa từng... gặp Vô Hoa, sẽ không khổ sở như vậy?

“Thích, chính là có một người, để ngươi trong lòng, cho dù mình bị thương cũng muốn ngươi hạnh phúc...”

Lời nói trong trí nhớ lại vang lên bên tai, Đào tử giật mình.

Hai mắt nhắm lại, nhìn không rõ, nhưng hình ảnh Nguyệt Vô Hoa cầm kiếm lại khắc sâu trong lòng.

Hay là, y là...

Y là đào tiên trong vườn đào, trải qua một vạn năm thời gian, hắn chỉ là một giây lát lướt qua, vì sao, vì sao ngăn ngừa mấy ngày này, đối với y còn quan trọng hơn cả vạn năm kia?

Tâm, rất đau, như bị bóp nghẹt, là cảm giác đau đớn chưa bao giờ phải trải qua. Đào tử giữ chặt lấy thanh kiếm trước mặt, lao vào.

“Đào tử -”

Nguyệt Vô Hoa kêu to, mắt thấy Đào tử lao về phía thanh kiếm, rồi đổ xuống mặt đất.

Huyết sắc tràn ngập trong mũi, con ngươi cũng hóa thành huyết sắc.

Cuồng bạo không rõ từ đâu lan tỏa toàn thân, Nguyệt Vô Hoa chạy tới bên Đào tử, ôm Đào tử vào trong lòng, một tay đặt lên cổ Nguyệt Vô Tâm, siết chặt...

Cái gì hoàng tộc dính máu sẽ mất, cái gì hoàng tộc tương tàn kinh mạch bạo liệt mà chết, giờ phút này tất thấy đều không quan trọng.

Nhìn Đào tử không còn phản ứng trong lòng, trong đầu Nguyệt Vô Hoa chỉ có một chữ – sát!

Nguyệt Vô Tâm giãy dụa, nhưng bốn کیا Nguyệt Vô Hoa như có một bức tường khí vô hình, thị vệ cùng ảnh bộ đều bị chặn tại ba thước ngoài, không thể lại gần.

Ngay khi Nguyệt Vô Tâm tay chân khua khoắng, chuẩn bị ngừng giãy dụa, một thanh âm như sét đánh vang lên –

“Dừng tay!”

11. Chương 10

Một thân đạo bào không gió tự bay, bộ râu tuyết trắng dài tới cổ, phiêu sái xuất trần, làm nổi bật vẻ tiên phong đạo cốt, rõ ràng là một vị thần tiên.

Lão giả đột nhiên xuất hiện, khe vuốt vuốt râu, phiêu nhiên đứng, khuôn mặt mỉm cười lại lộ vẻ uy nghiêm, tiếng hét lớn như sét đánh chính là của người này.

Chỉ thấy lão giả vung phát trần, nói: “Còn chưa ngừng tay -”

Bình bình mấy tiếng, lại như sét đánh trong tai Nguyệt Vô Hoa, buộc hẳn phải thả tay ra, nhưng vô luận thế nào cũng không chịu buông Nguyệt Vô Tâm ra.

Lão giả thở dài một tiếng, chậm rãi lại gần.

Bức tường vô hình chặn mọi người lại giống như không tồn tại, người dễ dàng tới bên cạnh Nguyệt Vô Hoa.

“Si nhi, còn chưa buông ra, y không sao.”

Y... không sao?

Bất giác quay đầu, nhìn Đào tử hai mắt nhắm nghiền trong lòng.

Hắn bây giờ mới phát hiện, tuy Đào tử mất ý thức, nhưng ngực vẫn khe khẽ phập phồng, chính là máu liên tục chảy ra từ vết thương trên cổ, nhìn đến ghê người.

“Buông y ra, ngươi không muốn cứu Đào tử sao?”

Nghe vậy, Nguyệt Vô Hoa quăng mạnh Nguyệt Vô Tâm ra ngoài, không hề chú ý tới việc hẳn quỳ rạp trên mặt đất ho khan, chỉ nhìn thẳng về phía lão giả.

“Ngươi nói... cứu Đào tử?”

Tiếng nói gần như tiếng thì thầm, giống như sợ làm Đào tử tỉnh lại từ giấc mộng đẹp.

“Đúng vậy, quả vạn niên bàn đào này tuy may mắn thành linh, nhưng không chịu được ngoại thương, một khi mất máu sẽ không dừng lại, cho đến khi khô héo tiêu vong. Bây giờ y còn chưa mất nhiều máu, lão đạo vẫn có biện pháp cứu.”

Nguyệt Vô Hoa yên lặng nhìn lão giả, đôi mắt sắc bén tựa đao, lão giả vẫn tươi cười, nhẹ nhàng vuốt cằm.

“Nếu ngươi cứu không được y, suốt đời đừng mong ta buông tha!”

Lão giả tựa hồ chưa nghe thấy Nguyệt Vô Hoa uy hiếp, lấy ra một mảnh lá cây, đặt lên vết thương của Đào tử.

Lục quang lấp lánh tỏa ra, lá cây tan vào da thịt, vết thương nhỏ dần rồi biến mất.

“Đây là lá cây đào tiên, cùng một cây đào, dùng để chữa trị cho hắn, không gì tốt hơn.”

Không rảnh bận tâm lão giả vì sao biết thân phận của Đào tử, vừa thấy Đào tử chậm rãi mở mắt, Nguyệt Vô Hoa vội ôm chặt y vào lòng.

Cảm nhận được thân hình mảnh khảnh trong lòng, cơn cuồng bạo dần dần tan biến, con người nhuộm thành huyết sắc cũng chỉ còn vẻ ôn nhu.

“Ai, làm sao vậy?” Đào tử chớp chớp mắt, chưa kịp phản ứng gì.

“Đứa ngốc, lần sau không được làm chuyện nguy hiểm như vậy!”

“Nguy hiểm...” Nhớ tới mọi việc vừa xảy ra, Đào tử sờ sờ lên cổ. Vừa rồi không biết vì sao lại lao ra, đau quá nha!

– Ai?

“Sao lại không đau nữa?”

“Lão đạo chữa cho người, tự nhiên không đau.” Lão giả mỉm cười, nhìn về phía Đào tử.

Ai? Giọng quen quen nha, Đào tử ngẩng đầu nhìn lão giả, cái giọng này, y tựa hồ đã nghe thấy ở đâu.

Giống như biết y nghĩ gì, lão giả vung phát trần, nói: “Lão đạo – Toàn Phong.”

“A! Là người!”

Đào tử bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là vị đạo sĩ cùng Đạo Hoa chân nhân tranh đoạt y, làm cho y rơi xuống nhân gian.

“Đúng là bản đạo.”

Người này có lá cây bàn đào, lại biết Đào tử, chẳng lẽ là... người của thiên giới?

Nghĩ tới đây, Nguyệt Vô Hoa chạy tới che trước người Đào tử, đề phòng nhìn về phía Toàn Phong.

Toàn Phong thở dài một tiếng, nói: “Người có biết, bây giờ nguy hiểm không phải Đào tử, mà là người?”

“Nguy hiểm? Vô Hoa làm sao?” Đào tử lặng lẽ thò đầu ra từ sau lưng Nguyệt Vô Hoa, nhìn về phía Toàn Phong, chớp chớp mắt ngây thơ đáng yêu nhìn lão đạo.

Chỉ thấy Toàn Phong ho một tiếng, vuốt vuốt râu, nói: “Từ đầu, việc này vốn do... hẳn là do bản đạo. Trước khi bản đạo phi thăng thiên giới, phải trải qua chín chín tám mốt kiếp, kiếp cuối cùng chính là – tình kiếp...”

“Tình kiếp?” Đào tử tròn mắt.

Này này này... Lão đạo sĩ này nhìn thế nào, cũng không giống người có thể vướng vào tình kiếp.

Về mặt Toàn Phong hơi đỏ lên, xấu hổ nói khẽ: “Khụ, lão đạo năm đó cũng được cho là ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái, tự nhiên khó tránh trời cao trêu chọc... Cùng một công chúa man tộc gặp gỡ, trải qua tình kiếp, chiến thắng tâm ma, sau mới có thể phi thăng thiên giới.”

Nhưng ai ngờ công chúa kia cũng đã châu thai ám kết, để lại huyết mạch của lão đạo. Đứa nhỏ lại sinh ra trong lúc lão đạo vượt kiếp, cho nên trời sinh có dị năng, nhưng cũng mang cả tâm ma ngày đó vậy khốn lão đạo truyền thừa.

Bất đắc dĩ, lão đạo đem tâm ma phong ấn bên phong huyết mạch đời sau, nhưng thủy chung không thể diệt trừ tận gốc. Cuối cùng đành phải đặt ra cấm chế không cho hậu đại huyết mạch tương tàn, thế nên mới có truyền thuyết Nguyệt quốc hoàng tộc mỗi đại tất ra tâm ma.”

“Ai? Có cấm chế? Nhưng Vô Hoa vẫn bị phụ hoàng của hắn giết da!” Đào tử nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi.

“Này, này -”

Toàn Phong chợt dạ tạm dừng, giả ho một tiếng, nói: “Bây giờ giờ đất cách xa, lão đạo có nhiều việc bận bịu, mấy ngày không nhìn, không biết vì sao Nguyệt quốc hoàng tộc lại dùng mấy thứ tà môn ma đạo đối phó huynh đệ nhà mình, phàm là lão đạo có thể thấy, nhất định ngăn cản huynh đệ tương tàn.”

“Nga? Nói vậy, hoàng bá phụ chẳng lẽ là người cứu?”

Nhớ tới thôn trưởng A Bá, Nguyệt Vô Hoa lập tức hỏi.

Lão đạo sĩ này... là lão tổ tông bọn họ sao?

“Đúng vậy.” Toàn Phong gật đầu, “Ngày đó ta thi pháp làm hấn ngất đi, đưa khỏi hoàng cung tới thâm sơn định cư, đồng thời cũng nói cho hấn cách liên lạc với ta, lần này các người gặp chuyện, chính là hấn gọi ta tới.

“Nguyệt Vô Hoa, người chính là hậu nhân ta tìm kiếm đã lâu, người có thể hoàn toàn thoát khỏi, không chế được tâm ma.”

“Ta?”

“Đúng vậy. Hai mắt người đỏ đậm, sát ý cường thịnh, đã sắp nhập ma, lại vì Đào tử mà bảo lưu chút lý trí cuối cùng, ngăn chặn tâm ma, hơn nữa có linh khí của vạn niên bàn đào phụ trợ, thậm chí có thể hoàn toàn thoát khỏi khống chế của tâm ma, thậm chí có thể vĩnh viễn tiêu diệt tâm ma!”

“Đào tử?”

“Ta?”

“Linh khí của vạn niên bàn đào có thể cường thịnh thân thể, có lẽ chính người cũng thấy, ở bên cạnh y, có thể khắc chế cảm xúc dễ dàng hơn, cảm giác thị huyết cũng giảm bớt? Đó chính là công của đào tiên, việc tiêu diệt tâm ma nhất định không thể không có sự giúp đỡ của y.”

“Nhưng ta cái gì cũng không biết...”

Trừ việc biến thành người rồi lại biến thành đào, còn có biến ra quần áo, pháp thuật gì y cũng không biết.

Đào tử nhú nhú mày, bị Nguyệt Vô Hoa ôm vào lòng.

“Chỉ là dùng nước của vạn niên bàn đào, không phải muốn người làm gì.”

“Nước...”

Tức là muốn y biến thành quả đào, cho Vô Hoa ăn sao?

Chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy đau rồi, Đào tử sợ run cả người, nhưng là – cảm giác rắc rối khủng hoảng trong lòng, rốt cuộc là sao...

Đào tử còn chưa hiểu rõ, liền nghe Nguyệt Vô Hoa hỏi: “Nếu không trừ tâm ma, lại như thế nào?”

“Người đã bắt đầu nhập ma, nếu không nhân cơ hội này bỏ tâm ma, lần sau khi cảm xúc không khống chế được, ý thức của người sẽ hoàn toàn biến mất, tâm ma chiếm lấy thân thể.”

Hoàn toàn... biến mất?

Đào tử rung mình một cái, không khỏi ôm ngực.

Vô Hoa sẽ... hoàn toàn biến mất?

Chỉ nghĩ thôi, cũng cảm thấy sợ hãi, lạnh lẽo, cùng với, đau lòng –

Rất đau, rất đau...

Nếu, nếu không ăn y, Vô Hoa sẽ hoàn toàn biến mất sao... Vậy y, y...

“Ta không sợ đau, Vô Hoa người ăn ta đi, nếu, nếu có thể trừ bỏ tâm ma kia...”

Ôm chặt thắt lưng Nguyệt Vô Hoa, giọng nói của Đào tử run rẩy, nhưng y vẫn cố nói cho hết, đến tận khi nghẹn ngào không lên lời.

Y thực sự rất sợ đau, chỉ nghĩ thôi cũng rất sợ, nhưng nếu Vô Hoa biến mất, y tự nguyện chấp nhận bị ăn, tuy rằng vẫn sợ...

Cho dù mình bị thương, cũng muốn người hạnh phúc...

Y nghĩ, mình đã hiểu phần nào.

“Đừng có nghĩ linh tinh!”

Nguyệt Vô Hoa nâng cằm y lên, đúng như dự đoán thấy đôi mắt hạnh kia đã rơm rớm nước mắt, môi bị cắn tới trắng bệch, nhưng cho dù như vậy, gương mặt vẫn đầy kiên định.

“Đừng cắn.” Ngón tay khẽ vuốt phiền môi, khiến cho Đào tử mở miệng ta, Nguyệt Vô Hoa chậm rãi ngậm lấy phiền nộn hồng kia.

“Đào tử đừng sợ, ta sẽ không ăn ngươi...”

Lời nói mơ hồ tan biến giữa đôi môi, triền miên giao triền như đã tới ngày tận thế.

“Tâm ma đã là gì, ta sẽ không cho nó khống chế mình... Cho nên, ngươi cũng không được làm chuyện điên rồ...”

Mắt thấy hai người khinh khinh ta ta, triền triền miên miên, Toàn Phong đứng cạnh không khỏi run run khóe miệng, lẩm bẩm nói: “Chỉ là xin mấy giọt máu thôi mà, làm gì như là sinh lý tử biệt không bằng.....”

Lời nói chưa dứt, hai người đã quay sang nhìn chăm chăm, Toàn Phong xấu hổ ho khan hai tiếng.

“Gì chứ, ta chưa nói sao?”

“Chưa, hề -” Rút lên hai chữ qua kẽ răng, Nguyệt Vô Hoa cùng Đào tử trừng mắt nhìn Toàn Phong.

“A, ha ha -” Toàn Phong cười gượng mấy tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác, “Lại nói, ngươi cùng Đào tử gặp mặt coi như cũng là một hồi cơ duyên.

Vạn niên bàn đào vốn là linh vật, lại trong đúng đêm trăng tròn linh khí tối thịnh rơi vào phạm trần, linh thể tự hóa hình người, có thể rửa sạch thể gian dơ bẩn, trục ma trừ quỷ. Nhưng ai muốn dùng cái khối đào tiên hình người này, cũng phải là đào linh nguyện ý dâng lên mới được.

Ngươi cùng Đào tử có duyên phận, coi như là thượng thiên muốn lần này diệt trừ hết tâm ma.”

Nói tới đây, Toàn Phong càng nghĩ càng đắc ý.

Bàn đào rơi xuống phạm gian, hắc cùng Đạo Hoa ai cũng không được hưởng, nhưng hậu nhân của hắc lấy được, lại giải quyết tâm ma tồn tại trong huyết mạch đã lâu, như thế này tính ra... quả đào tiên này vẫn là Toàn Phong hắc được lợi, không uống công hắc vì bù cho Đạo Hoa phải đưa ra vạn niên hàn băng tửu a!

“Vài giọt máu? Vậy phải làm thế nào?”

Nguyệt Vô Hoa ôm Đào tử, vuốt ve vết thương đã lành trên cổ y. Đào tử sợ ngứa rứt cổ lại, cũng nhìn về phía Toàn Phong.

“Việc này cũng không khó -”

Toàn Phong phẩy phẩy phát trần, lấy ra một bình màu vàng từ trong tay áo, đắc ý đưa tới trước mặt Đào tử.

“Đào tiên thành linh không dễ, trước nay vẫn cực kỳ hiếm thấy. Đào trong đào viên dùng cho phong thưởng cùng yến hội, chưa tới vạn năm đều đã bị ăn.

Đào tiên linh khí mạnh, tiên nhân đều thích, bởi vậy rất ít có thể để tới vạn năm.

Kể quả quả đào tiên này, nếu không phải ta cùng Đạo Hoa chơi cờ, sợ là vừa đủ vạn năm đã bị ăn mất, không thể thành hình người. Nhưng lần này cơ duyên xảo hợp, y trở thành đào linh. Đào tiên thành linh, linh khí thiên thành, chỉ cần nhỏ máu y vào bình này, kinh thiên khí thôi hóa, sau đó uống vào có thể tiêu diệt tâm ma, quả thật là thượng giai linh dược a!”

“Đơn giản vậy thôi?”

“Đơn giản vậy thôi!”

Nguyệt Vô Hoa nhíu nhíu mày, sao Toàn Phong lão đạo này, nhìn thế nào cũng giống mấy tên lừa đảo bán cao dán, trên mặt lúc nào cũng viết “Bao trì bách bệnh” bốn chữ.

Bất quá hắc cũng không có cách nào, chỉ có thể tùy ý Toàn Phong lấy ngân châm ra, chọc vào ngón tay Đào tử, vừa nhìn giọt máu đỏ sẫm rơi xuống, không khỏi ôm chặt lấy Đào tử đã đau tới phát run.

Giọt máu vừa vào bình, Toàn Phong lại lấy lá đào tiên cầm máu cho Đào tử, rồi khế niệm chú pháp, trong bình tỏa ra một làn khói đặc.

Cuối cùng, khói tán đi, chỉ thấy một... quả đào siêu lớn ở trên miệng bình.

“Này, trông giống ta nha!” Đào tử hiếu kỳ nhìn chăm chăm quả đào trên bình, trắng trắng hồng hồng, phần phần nộn nộn, hình dạng hoàn mỹ, thật sự rất giống y nga.

Toàn Phong cười cười không nói, đưa quả đào cho Nguyệt Vô Hoa.

“Đến đây đi, ăn cái này là có thể trừ bỏ tâm ma.”

“Ăn...”

Nhìn quả đào phi thường giống mình trên tay Nguyệt Vô Hoa, Đào tử nuốt nuốt nước miếng.

“Chờ, chờ đã -”

“Làm sao vậy?” Nguyệt Vô Hoa nhìn về phía hắn, “sợ?”

Đào tử nhìn nhìn Nguyệt Vô Hoa, lại nhìn nhìn quả đào trong tay hắn, gật gật đầu.

“Chờ một chút đã.”

Nhìn trái nhìn phải một lúc, bỏ vào giường, túm lấy chăn, trùm lên đầu, trong chăn truyền ra một tiếng nói nhỏ.

“Được rồi, người ăn đi, ăn xong gọi ta.”

Nguyệt Vô Hoa bật cười, nhìn Đào tử cong cong móng, run run nằm trên giường, nếu có thêm một cái đuôi nhỏ nữa, chẳng phải sẽ thành tiểu trư sao?

Lắc lắc đầu, xem ra ở cùng Đào tử lâu quá, hắn cũng bị lây bệnh suy nghĩ miên man rồi? Bây giờ vẫn còn nghĩ tới mấy thứ đó nữa.

Cắn một miếng vào quả đào trong tay, hương vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng, giống hệt hương vị trên người Đào tử, Nguyệt Vô Hoa nhũn mảy hưởng thụ.

Nhưng rất nhanh, hắn đã không thể nhàn tĩnh nữa.

Chất lỏng nuốt xuống giống như mang theo lửa nóng thiêu đốt, từ trong ruột tỏa ra tứ chi, mỗi nơi đi qua đều như bị dầu sôi nấu chín, khói nóng tỏa ra khắp người.

Thống khổ tới kêu không thành tiếng, mồ hôi lạnh từ trán từng giọt từng giọt nhỏ xuống, Nguyệt Vô Hoa cảm thấy thật may mắn vì Đào tử không nhìn thấy việc này.

Đau đớn tới cực điểm, thân thể rốt cuộc không chống đỡ nổi ngã xuống, gạt đổ bình hoa trên bàn, một tiếng thanh thủy vang lên, bình vỡ tan. Đào tử chui trong chăn cứng đờ người, bật dậy, nhìn thấy Nguyệt Vô Hoa ngã trên mặt đất.

“Sao vậy sao vậy?”

Đào tử vọt tới bên Nguyệt Vô Hoa, nhìn thấy hắn cả người mồ hôi, cũng không dám tùy tiện chạm vào.

“Không sao.” Nguyệt Vô Hoa hít sâu, mở mắt ra, huyết sắc trong đồng tử đã biến mất.

Cảm giác mãnh liệt đau đớn trong giây lát biến mất, nếu không có cả người mồ hôi, hắn đã tưởng trận đau nhức vừa rồi là ảo giác, bởi hiện tại cả người lại tràn đầy cảm giác thoải mái.

Bất quá -

“Vậy là được rồi? Tâm ma đã trừ?”

“Đúng vậy.” Toàn Phong cười gật gật đầu, “Tâm ma đã bị trừ bỏ hoàn toàn, sau này sẽ không bao giờ gây khó khăn cho người, càng không liên lụy tới hậu thế.”

Chỉ đơn giản vậy thôi?

Nguyệt Vô Hoa nhú mày, tựa hồ quá dễ dàng?

“Mọi việc đã xong, lão đạo ta cũng nên đi.”

Toàn Phong mỉm cười nói, thân hình khê động, phiêu hốt bất định, đi vài bước liền biến mất trước mắt mọi người, chỉ nghe thấy tiếng từ xa vọng lại.

“Người ăn bàn đào linh dịch, đã không còn là phạm nhân, sau này bách bệnh bất xâm trường sinh bất lão, mấy chục năm sau phải ra sức cứu đời, mới có thể bảo vệ cho đào tiên bình an.”

Nguyệt Vô Hoa nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía Đào tử, lại phát hiện Đào tử cũng đang thân thiết nhìn hắn, không phản ứng gì, xem ra giọng nói vừa rồi chỉ có mình hắn nghe thấy, có lẽ là tiên thuật đi.

Thân thể cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng, rất nhiều thanh âm nhỏ bé hiện tại đều nghe thấy rõ ràng, cảm giác bạo kiều trong lòng cũng biến mất, tâm tĩnh lại, một loại tĩnh tại chưa bao giờ có.

– Đây, là cảm giác trừ bỏ tâm ma?

Nâng cằm Đào tử lên, khê khàng hôn lên môi y, Nguyệt Vô Hoa mỉm cười nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Ân.” Đào tử gật gật đầu, nắm tay hắn, cảm giác an tâm tràn ngập.

“Từ đây -”

Một tiếng hét lớn vang lên, đến từ kẻ đã bị hai người quên mất, Nguyệt Vô Tâm.

Chỉ thấy hắn xoa xoa cổ, được thị vệ đỡ dậy, chật vật quất ầm lên: “Các người cho rằng nơi này muốn đến thì đến muốn đi thì đi? Người tới, bắt hết những kẻ tự tiện xông vào cung này cho ta – ngô ngô...”

Còn chưa nói xong, một thứ gì đó đã nhảy lên mặt hắn, Nguyệt Vô Tâm bực tức hất xuống, thứ kia rơi xuống đất.

“Không được, không được -”

Thụ thân vương Hiên Viên Khanh Thiên luôn phong lưu tiêu sái giờ có chút kích động, chạy tới đỡ lấy hồ ly,

– Nguyên lai thứ nhảy lên mặt Nguyệt Vô Tâm chính là Hồ Cửu.

“Thân vương tới đây là có chuyện gì?” Gặp Hiên Viên Khanh Thiên, Nguyệt Vô Tâm áp chế lửa giận trong lòng, cố gắng bình tĩnh hỏi.

“Tiểu hồ ngoan ngoan, không sao chứ? Ngã đau không?” Hiên Viên Khanh Thiên khê vuốt bộ lông tuyết trắng của hồ ly, dừng lại ở chỗ “thắt lưng” vô vổ.

Hồ Cửu lườm hắn một cái, giơ chân ra muốn gạt tay người kia, nhưng không chạm tới.

Đồ chết tiệt, vừa rồi lại kịch liệt như vậy, làm thắt lưng người ta đau muốn chết, nếu không vừa rồi đã không tính sai, hạ cánh ngay lên mặt tên thái tử kia.

Nghĩ tới đây, Hồ Cửu lại trừng mắt nhìn Hiên Viên Khanh Thiên thêm một lần.

Hiên Viên Khanh Thiên ngẫm hiểu, ôm Hồ Cửu vuốt ve, quay sang nhìn Đào tử: “Đoan Hoa, lâu không thấy, hoàng thúc thật nhớ người a.”

Lại nhìn về phía Nguyệt Vô Hoa vuốt cằm, nói: “Vị này là phò mã, Nguyệt quốc Tam hoàng tử sao? Ngày đại hôn, bản vương không nhìn rõ, xem ra đúng là tuần tú.”

Nói xong, quay sang phía Nguyệt Vô Tâm, mỉm cười nói: “Thái tử điện hạ khỏe, bản vương có chút nhớ Đoan Hoa chất nữ, cố ý tới đây ôn chuyện cũ. Chất nữ này của ta, từ nhỏ đã ở trong cung, được nuông chiều, nếu có chỗ nào thất lễ còn thỉnh thái tử điện hạ bao dung, bản vương cùng ngô hoàng nhất định ghi nhớ.”

Cái gì công chúa chứ... rõ ràng đây là một thiếu niên... Nguyệt Vô Tâm cảm phần nghĩ.

Tên Hiên Viên Khanh Thiên này, sao bỗng dưng lại đối chọi với Nguyệt Vô Tâm?

Nói kiểu này, rõ ràng là muốn hấn cam đoan bảo toàn an nguy cho “Đoan Hoa công chúa”, mà như vậy, phò mã Nguyệt Vô Hoa đương nhiên cũng không thể chậm vào.

Thụy thân vương đột nhiên thay đổi, lại muốn làm gì?

Đoán không ra dụng ý của Hiên Viên Khanh Thiên, Nguyệt Vô Tâm cũng chỉ đành cười đáp: “Đương nhiên là vậy rồi, Đoan Hoa công chúa ở Nguyệt quốc ta sẽ được chiếu cố tốt, không có nửa điểm chậm trễ.”

“Vậy bản vương an tâm.”

Lén nháy mắt mấy cái với Hồ Cửu, Hiên Viên Khanh Thiên sủng nịnh xoa xoa đầu Đào tử, nói: “Đoan Hoa cần phải hạnh phúc a, Hoàng Thượng cùng bản vương là hậu thuẫn của ngươi, bất quá đừng có nơi nơi gây chuyện, nhớ nhà cứ trở về, thái tử điện hạ chiếu cố ngươi như thế, chắc chắn cũng bảo vệ ngươi an toàn về nước.”

“Ta dùng danh nghĩa thái tử cam đoan, Đoan Hoa công chúa nhất định sẽ bình an, hạnh phúc khoái hoạt, thân vương có thể yên tâm.”

Nghe thấy Nguyệt Vô Tâm cam đoan, Hiên Viên Khanh Thiên mới hài lòng vuốt cằm, ôm Hồ Cửu cáo lui.

Đêm xuân khổ đoản, ngày mới tới, hấn cùng tiểu hồ ngoan ngoan vừa xong đêm xuân, liền bị dựng dậy giải quyết chuyện an nguy của Đào tử, thật là hao tâm tổn sức a.

Vuốt vuốt lông Hồ Cửu, Hiên Viên Khanh Thiên quyết định, tối nay sẽ tiếp tục dụ dỗ tiểu hồ ngoan ngoan biến thành người, cùng hưởng đêm xuân.

“Người đến – hộ tống Tam hoàng tử cùng hoàng tử phi xuất cung -”

Nguyệt Vô Tâm phẩy tay áo bỏ đi, ném lại một cái nhìn oán hận cho Nguyệt Vô Hoa.

Nếu Thụy thân vương muốn che chở cho hấn, tâm ma cũng đã trừ rồi, vậy cứ tạm thời giữ lại, xem vị Tam hoàng đệ không còn quyền lực này làm được gì!

Hừ, một kẻ có nhược điểm...

Nghĩ tới đây, không nhịn được quay lại, liền nhìn thấy Nguyệt Vô Hoa ôm Đào tử bước ra ngoài –

Bị tình yêu sở hoặc, Nguyệt Vô Hoa rốt cuộc không lãnh tĩnh lý trí như xưa.

Xoay người, Nguyệt Vô Tâm không chút lưu luyến rời đi.

“Chúng ta phải đi sao?” Nắm tay Nguyệt Vô Hoa, Đào tử ngửa đầu hỏi.

“Đúng vậy.”

“Àn... Giờ về nhà làm gì?”

Đào tử chớp chớp mắt, rất hoài niệm cái giường trúc của mình, không biết trở về có được ngủ tiếp trong đó không?

“Trở về a – đương nhiên là ăn luôn trái đào tiên nhà ngươi rồi!”

Điểm nhẹ lên cái mũi Đào tử, Nguyệt Vô Hoa khẽ gợn khóe môi, ôm chặt Đào tử đang oa oa sợ hãi, bước nhanh về phía trước.

Quả đào ngọt ngào này, cuối cùng đã là của hấn –

– Chính văn hoàn.

12. Chương 11: Phiên Ngoại – Canh Gà

Một ngày đẹp trời cuối thu, không khí mát mẻ. Trong phủ Tam hoàng tử, à không, bây giờ đã đổi tên thành Vinh Vương Phủ, buổi sáng luôn yên tĩnh, yên tĩnh, yên tĩnh...

“Cục – cục cục cục cục cục cục cục -”

Tiếng gà mái vang lên, phá vỡ không gian sáng sớm tĩnh lặng, Vinh Vương Nguyệt Vô Hoa giờ tay cầm một chiếc dao, oán hận đuổi theo lão gà mái.

Từ sau khi trừ bỏ tâm ma, cảm giác hiếu bạo thường xuyên sôi trào trong lồng ngực đã hoàn toàn biến mất, hẳn không còn muốn gặp giết chóc hay huyết tinh, nhưng khát vọng thị huyết vẫn như di chứng lưu lại, lâu lâu bùng nổ một trận.

Vì thế, phương pháp thỏa mãn dục vọng thị huyết mới – giết gà, đã trở thành... trò tiêu khiển của Vinh Vương điện hạ.

Chỉ thấy trong Vương phủ thanh u, Vinh Vương điện hạ cầm dao làm bếp, nhe răng cười, bước từng bước tới gần lão gà mái đang cục cục cục kêu thê lương – tay nâng, dao hạ, máu tươi ba thước...

Đầy trời lông gà tung bay, mãn địa máu tươi trải đỏ, Nguyệt Vô Hoa cả người đầy tiết sung sướng nhỏ lông gà, bỏ nội tạng, động tác vô cùng thuần thục, không khác gì lão đầu bếp nhiều năm kinh nghiệm.

Một canh giờ sau.

Vinh Vương Phủ, hương khí lan tỏa, Nguyệt Vô Hoa vui vẻ bưng canh gà vào phòng ngủ.

“Đào tử, dậy ăn gà.”

“Gà...”

Đào tử bắt đắc dĩ nhìn bát canh gà nóng hổi trên tay Nguyệt Vô Hoa.

Vì sao đồ ăn đạo này lúc nào cũng là gà, canh gà, chân gà, cánh gà, tim gà gan gà cổ gà... Y đã phải ăn một tháng liên tục gà và gà, bây giờ đúng là thà tự ăn mình còn hơn uống canh gà.

Nhưng là, vừa thấy ánh mắt tha thiết của Vô Hoa – quên đi, Đào tử nhắm mắt, bịt mũi, ực cái nuốt xuống, ai cần biết đây là canh gà hay canh vịt hay nước lã, uống quen là được rồi.

Mim cười nhìn Đào tử một hơi cạn sạch bát canh gà, Nguyệt Vô Hoa đỡ bát, ôn nhu xoa xoa lưng Đào tử, cười nói: “Uống chậm chút, nhớ sắc thì sao giờ? Nếu ngươi thích ta lại làm là được. Hậu viện vừa xây cái chuồng gà, từ nay về sau muốn ăn là có.”

Gà đúng là thứ tốt a, vừa có thể thỏa mãn thị huyết dục vọng của hắn, vừa có thể cho Đào tử ăn. Ân, sáng mai phải nói với quản gia đi mua thêm một trăm con nuôi ở hậu viện mới được.

“Ăn... ăn, gà...” Đào tử nuốt nuốt nước bọt, y y y, y không muốn ăn gà a.

“Biết ngươi thích ăn rồi, đừng tham, sáng mai ta lại nấu.”

Nhào vào ôm lấy Đào tử, nhấc nhấc lên, ân, xem ra có nặng hơn một chút, hẳn phải tiếp tục vỗ béo mới được. Nếu Đào tử thích ăn gà hẳn tự tay làm, dù vất vả một chút hẳn cũng muốn làm nhiều chút a.

“Sáng mai... còn – ăn a...” Đào tử gục đầu xuống, vùi mặt vào cổ Nguyệt Vô Hoa, khóc không ra nước mắt

– Phiên ngoại [Canh gà] Hoàn

Phiên ngoại – Sự trả thù của Đạo Hoa.

Thiên thượng một ngày, nhân gian một năm.

Đạo Hoa chân nhân, một trong tứ phương tuần tra sứ, ba ngày sau khi làm rơi mất vạn niên bàn đào, tuy có vạn niên hàn băng tửu của Toàn Phong bồi thường, nhưng vạn niên hàn băng tửu này sao có thể so với vạn niên bàn đào đầy linh khí trong vườn đào?

Cũng tại mình tham lam, muốn thắng vạn niên hàn băng tửu của lão Toàn Phong, ai ngờ vị lão đạo kia cướp trắng, khiến cho đào tiên rơi xuống phạm gian.

Ai – sớm biết vậy, ngày đó hẳn đã ăn luôn đào tiên rồi, cũng đỡ phiền toái nhiều.

Đạo Hoa thở dài, lắc đầu, chuẩn bị trở về tiên cư uống thêm chút hàn băng tửu, miễn cho càng nghĩ càng hối hận.

Ngay khi hần giá khởi tường vân (cười mây), chuẩn bị bay lên, bỗng nhìn thấy Toàn Phong vội vàng chạy qua Thiên Môn, một thân đạo bào, trên mặt lộ vẻ vui mừng xen lẫn với phong trần mỗi mọt.

– Toàn Phong này, đi làm cái gì đây?

Đạo Hoa thật tò mò, sử dụng truy tung thuật, lặng lẽ theo Toàn Phong.

Chỉ thấy Toàn Phong vội vàng tới chỗ Kính Huyền tiên tử, mượn trần kính, thi pháp xem chuyện dưới nhân gian...

Hai nam tử, một cao một thấp hiện lên trong kính, trong đó một kẻ trên người ẩn ẩn huyết quang, nhưng huyết quang này không biết bị thứ gì hòa lẫn, đã sắp biến mất, một người khác hạnh nhân má đào, nhìn qua cũng khiến người yêu quý, trên người mơ hồ lộ linh quang, hẳn là thân có tiên duyên.

– Hay là, Toàn Phong muốn nhận đồ đệ?

Đạo hoa có chút tò mò, nghe nói Toàn Phong hồi trẻ vì tình sở khổn, cho tới bây giờ vẫn lẻ loi một mình, sao giờ lại muốn thu đồ đệ? Trên người thiếu niên này linh quang thuần khiết, lại không giống tình quân hạ phạm, Toàn Phong coi trọng hần ở chỗ nào?

Nghĩ tới đây, Đạo Hoa tăng thêm thuật pháp, chậm rãi tới gần Toàn Phong.

Chỉ thấy Toàn Phong nhìn chằm chằm hai người, vẻ mặt đầy đắc ý, miệng lẩm bẩm: “Vạn niên bàn đào a vạn niên bàn đào, tuy rằng lão phu không có được người, nhưng hậu đại con cháu nhờ người trừ bỏ hậu hoạn, cũng không uổng hàn băng tửu của lão phu a.”

Cái gì! Vạn niên bàn đào!?

Thu hồi pháp thuật lại, Đạo Hoa chân nhân thần sắc ngưng trọng – Vạn niên bàn đào của hần, lại bị con cháu hậu đại của Toàn Phong chiếm?

Toàn Phong, Toàn phong, hừ, ta không cho người như ý!

Vung tay áo, Đạo Hoa chân nhân lập tức hạ phạm, đi cướp lại đào tiên của mình.

Bên trong Vinh Vương Phủ, Nguyệt Vô Hoa cùng Đào tử đang người người ta ta... đan giỏ trúc.

Nguyệt Vô Hoa đã trừ bỏ tâm ma, nguyên bản không để ý tới quyền thế, giờ càng thêm chẳng đoái hoài. Bị Nguyệt Vô Tâm phong cho chức Vinh Vương nhân kém, trong tay không có thực quyền, chính là như thế lại hợp với tâm ý hần.

Đào tử có danh hiệu Đoan Hoa công chúa, hần làm Vinh Vương Gia nhân tửn quả thật xứng đôi.

Mấy hôm trước đem Đào tử đi Tự Thiên Thông, không hiểu sao Đào tử lại thích trò đan giỏ trúc, đan ở nhà hoàng bá phụ chưa đủ, còn mang theo một đồng về vương phủ đan tiếp.

Tuy hần không có thành kiến gì với sở thích này của Đào tử, nhưng quả thật thường xuyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn –

“A, đau quá!”

Đào tử nhăn mặt, ngón tay bị phiền trúc cắt qua, máu từ từ chảy.

Nguyệt Vô Hoa tuân thực đưa ngón tay hần vào miệng, nhẹ nhàng mút vào.

Đào tử khẽ nhắm mắt, hai má ửng đỏ.

Ánh mắt Nguyệt Vô Hoa chậm rãi trầm xuống, lấy ra một lá đào [lần trước Toàn Phong mang xuống rất nhiều, đã trở thành vật bất ly thân], cầm máu cho Đào tử.

Nhìn hai má Đào tử phỉm hồng, Nguyệt Vô Hoa nhẹ nhàng hôn y, ôm vào phòng ngủ.

Lại nữa... Đào tử mặt càng thêm đỏ, nhắm mắt lại, bất giác cong cong khóe môi, lộ ra vẻ cười hạnh phúc.

– Đáng chết, thật hạnh phúc!

Đạo Hoa đắm mạnh vào gốc cây.

Này này này, hai người kia hạnh phúc như vậy, làm sao hấn hạ thủ được?

Nhưng nếu không làm gì, hấn tức chết a!

Đi vòng vòng quanh đại thụ mấy vòng, một ý tưởng lóe lên trong đầu Đạo Hoa – Đúng rồi, hấn có thể...

Lặng lẽ đi tới bên phòng ngủ, thi triển pháp thuật, sau đó dâng vãn giá vũ thích chí mãn ý trở về thiên giới, pháp thuật nho nhỏ này có thể duy trì mười ngày nha, coi như trừng phạt nhỏ cho Toàn Phong!

– Trong phòng ngủ, Nguyệt Vô Hoa đặt Đào tử lên giường, đang định cởi quần áo y, một trận bạch quang lóe lên, người nằm trên giường biến mất, chỉ còn một quả đào cực lớn nằm trên chăn.

Nguyệt Vô Hoa cười cười, chọc chọc quả đào.

“Đào tử, đừng đùa, biến lại đi.”

Yên tĩnh...

“Đào tử!”

Vẫn là yên tĩnh... yên tĩnh... yên tĩnh...

“Cái gì! Người nói người biến không được?”

Nguyệt Vô Hoa cầm quả đào trong tay, cảm giác thấy quả đào rung rung hai cái, tựa hồ đang gật đầu.

“Này, này, này -”

“Người tới, lập tức chuẩn bị ngựa đi Tự Thiện thôn, Toàn Phong lão đạo người mau trở lại a-”

Vinh Vương Phủ yên tĩnh đã lâu, hôm nay gà bay chó sủa.

– Phiên ngoại [Đạo Hoa đích báo phục] hoàn.

Vốn có là 4 phiên ngoại a, bắt quá... lười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-linh-tinh-quai-chi-dao-linh>